
This is the **published version** of the bachelor thesis:

Pallarés Viña, Núria; Borràs Català, Vicent, dir. Els nous antifeminismes una anàlisi de les causes del ressorgiment dels contramoviments antifeministes dels homes joves catalans. 2025. (Grau en Sociologia)

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/321245>

under the terms of the license

Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia

Treball de Fi de Grau

ELS NOUS ANTIFEMINISMES

**UNA ANÀLISI DE LES CAUSES DEL RESSORGIMENT DELS
CONTRAMOVIMENTS ANTIFEMINISTES DELS HOMES JOVES CATALANS**

Autora: Núria Pallarés Viña

Tutor: Vicent Borràs Català

Maig 2025
Grau en Sociologia

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ.....	2
MARC TEÒRIC.....	4
CONTEXT HISTÒRIC.....	4
EL DISCURS ANTIFEMINISTA POPULISTA.....	7
ANTIFEMINISME DIGITAL.....	8
OBJECTE D'ESTUDI.....	10
MODEL D'ANÀLISI.....	14
METODOLOGIA.....	17
ANÀLISI.....	18
CONCLUSIONS.....	26
BIBLIOGRAFIA.....	29
ANNEXOS.....	31
I. TAULES DE DIMENSIONS.....	31
II. EXPLICACIÓ DELS INDICADORS.....	33
III. TAULA D'ENTREVISTATS.....	36
IV. HOME DE CLASSE MITJANA AMB PARELLA.....	37
Fitxa d'entrevista.....	37
Guió d'entrevista.....	37
Anàlisi de l'entrevista.....	40
V. HOME DE CLASSE MITJANA SENSE PARELLA.....	43
Fitxa de l'entrevistat.....	43
Guió de l'entrevista.....	43
Anàlisi de l'entrevista.....	47
VI. HOME DE CLASSE TREBALLADORA SENSE PARELLA.....	50
Fitxa de l'entrevistat.....	50
Guió de l'entrevista.....	50
Anàlisi de l'entrevista.....	54
VII. HOME CLASSE TREBALLADORA AMB PARELLA.....	58
Fitxa de l'entrevistat.....	58
Guió de l'entrevista.....	58
Anàlisi de l'entrevista.....	62
VIII. TRANSCRIPCIÓ I ANÀLISI DE LES ENTREVISTES MITJANÇANT RQDA.....	66
ENTREVISTA CLASSE MITJANA AMB PARELLA.....	66
ENTREVISTA HOME CLASSE MITJANA SENSE PARELLA.....	76
ENTREVISTA CLASSE TREBALLADORA SENSE PARELLA.....	84
ENTREVISTA CLASSE TREBALLADORA AMB PARELLA.....	92

INTRODUCCIÓ

El moviment feminista ha estat un dels grans debats centrals del panorama social i polític global i, concretament, espanyol de les últimes dècades. La lluita feminista ha esdevingut un motor fonamental del canvi social impulsant avenços essencials per fer efectiva la igualtat de gèneres. Tanmateix, històricament, cada avanç significatiu en un camí progressista ha vingut acompanyat inevitablement del seu propi moviment reaccionari que el qüestiona.

Concretament, la quarta onada feminista de l'última dècada ha consolidat grans avenços en el feminisme, especialment pel que respecta a aspectes identitaris del gènere. Amb la forta incidència política que ha anat penetrant les institucions espanyoles i amb la gran rellevància social que el moviment feminista ha anat adquirint els últims anys, s'han produït canvis en l'imaginari social respecte què en què es basa i quins són els objectius del feminisme.

Per part de la població jove masculina, s'ha observat com aquests perceben els canvis impulsats pel moviment feminista com un atac als seus drets. De la mateixa manera, entenen el feminisme com un moviment que els culpabilitza i no té presents els seus interessos. Així doncs, s'autoperceben víctimes d'un nou sistema que els discrimina i afavoreix les dones en detriment dels homes.

D'aquesta manera, s'ha anat consolidant un corrent antifeminista que cada cop és més persistent, s'adapta als nous contextos històrics i culturals i s'expandeix pels nous mitjans de comunicació que permeten una reproducció del discurs massiva.

L'informe de Medina i Freixenet (2024), que recull les actituds i percepcions envers el moviment, detalla aquesta realitat. Crida l'atenció, sobretot, l'anàlisi de les respostes a la pregunta respecte a l'acceptació del moviment feminista per franges d'edat i per gènere. S'observa que, tot i que les dones cada any augmenten el sentiment d'identificació amb el moviment a totes les franges d'edat, amb els homes els resultats varien. Els homes majors de 35 anys són més feministes que els homes majors de 35 anys de fa 30 anys, en canvi, els menors de 35 i sobretot els menors de 25, ho són menys. El que ve a dir que el discurs antifeminista ha anat penetrant l'imaginari social dels homes joves tornant-los menys feministes que els homes joves de la generació anterior.

Davant d'aquesta situació cal preguntar-se, doncs, què és el que ha provocat aquesta reacció. Així, aquest estudi pretén respondre la pregunta “Quines són les causes que han provocat un ressorgiment del moviment antifeminista dels homes joves catalans?”.

Històricament, els antifeminismes han basat els seus discursos en la prevalença dels valors tradicionals impulsats per l'ètica religiosa. Actualment, però, els processos de secularització han canviat la manera en què es justifiquen aquests valors i les bases dels discursos han anat evolucionant. Així doncs, han pres més força els arguments biològics per justificar la superioritat masculina per sobre de la femenina i així justificar els rols de gènere tradicionals. A més, els progressos socials i els canvis institucionals de les últimes dècades han provocat també una falsa percepció d'igualtat de gèneres que ha jugat un paper important en el rebuig als nous moviments feministes, titllant-los d'extremistes i innecessaris.

Aquesta recerca analitzarà l'articulació d'aquest fenomen i estudiarà quins són els factors que incentiven als homes joves que, aparentment no comparteixen ideals masclistes, a seguir i sentir-se atrets pels discursos antifeministes.

MARC TEÒRIC

CONTEXT HISTÒRIC

L'aparició de moviments antifeministes ha estat estudiada amb profunditat des de diverses perspectives. Un dels estudis més rellevants en aquest àmbit ha estat el de Faludi amb el qual es va popularitzar el terme de “backlash”. D'acord amb les seves teories, cada cop que es produeixen avenços significatius en matèria d'igualtat de gènere, es produeix una reacció contrària que els qüestiona i reclama una tornada als valors tradicionals i a restablir l'ordre social que manté els seus privilegis (Guinot, 2021).

Des d'un context històric, Kimmel (1987) ofereix una aproximació als primers contramoviments antifeministes emergents a Nord-amèrica, els quals daten segle XIX, un període marcat per canvis socials i estructurals que tenen lloc a causa de la industrialització. Considera que els moviments antifeministes van guanyar rellevància en el moment en què les dones van començar a fer-se presents en els espais de l'esfera pública, els quals, fins aquell moment, havien estat dominats completament pels homes.

Amb aquests canvis van començar a articular-se nous discursos per exigir més drets i llibertats per a les dones, es remarca com a moment crucial les reivindicacions a favor del sufragi de la dona. Kimmel (1987) analitza com aquests canvis i els nous discursos van produir una crisi de masculinitat la qual es va traduir en dues respostes concretes per part dels sectors antifeministes.

En primer lloc, va emergir un moviment de defensa dels valors tradicionals i la permanència dels rols de gènere impulsat principalment per l'Església, la qual va jugar un paper crucial en els moviments a causa del pes institucional d'aquesta en l'època. Es defensava que la dona pertanyia exclusivament a l'esfera privada per tal de complir correctament les seves funcions. A més, s'argumentava que les dones eren biològicament inferiors als homes i, per tant, no se les considerava capaces de poder complir els mateixos rols ni gaudir dels mateixos drets. (Kimmel, 1987)

Per altra banda, aquest qüestionament i el nou replantejament de la masculinitat tradicional també va comportar el sorgiment de moviments masculinistes que tenien la intenció de reforçar la virilitat dels homes. Aquests no només defensaven els rols tradicionals associats a

cada gènere sinó que també reivindicaven un manteniment de les actituds i valors considerats masculins (Kimmel, 1987).

En el cas espanyol se segueixen patrons similars. Seguint a Bonet (2023), el primer moviment antifeminista que pren força a Espanya apareix amb les reivindicacions en contra de l'avortament, també liderades per grups religiosos de l'Església catòlica que consideraven aquestes pràctiques antinaturals.

L'Església es considera una de les institucions amb més presència en els moviments antifeministes històricament a Espanya. Tot i això, amb els processos de secularització els del s. XIX, aquesta anava perdent força. Per altra banda, en canvi, a finals dels anys noranta, els moviments feministes començaven a guanyar importància social i una certa incidència política. En conseqüència, es va provocar un gir centrista en aquells partits que, fins aquell moment, havien estat els representants polítics de referència dels grups més conservadors i antifeministes. Aquest fet va causar una reacció negativa i una sensació d'abandonament per part d'aquests moviments socials que va originar una necessitat de reorganització de l'extrema dreta (Bonet-Martí et al., 2023).

És en aquest moment en el qual apareixen el que Bonet (2023) anomena com a mobilitzacions antigènere. A principis de la dècada dels dos mil, es va produir una rearticulació de la dreta espanyola on es van fundar diversos grups conservadors que es van convertir amb els referents d'aquesta nova corrent (Foro Español de la Familia, Abogados Cristianos, Hazte Oír). Amb l'aprovació de diverses lleis a favor de l'expansió dels drets sexuals de les dones i polítiques d'igualtat, es va generar un trencament complet amb els partits de la dreta espanyola.(Bonet-Martí et al., 2023).

Els grups representatius d'aquest nou corrent posen al centre de les seves reivindicacions la importància de la família heterosexual tradicional. El fet que l'Església hagués perdut la seva importància social també va provocar un canvi en les justificacions per les protestes respecte a les pèrdues dels valors tradicionals. Així doncs, es va passar dels arguments religiosos a justificacions basades en la moralitat, l'ètica i en arguments científics que pretenien evidenciar les diferències biològiques entre homes i dones (Bonet-Martí et al., 2023).

Amb aquesta nova corrent, comença a difondre's el terme "ideologia de gènere". Els moviments conservadors i antifeministes entenen la "ideologia de gènere" com una eina dels

moviments socials i partits polítics d'esquerreres per tal de difuminar la realitat de les diferències biològiques inherents a cada gènere, les quals són la base de la família heterosexual. La dreta radical la converteix en una eina polític-moral per defensar els valors tradicionalistes basant-se en arguments biologistes per tal d'essencialitzar el sexe i el gènere. De la mateixa manera, defensa la família heterosexual com a institució essencial per a l'ordre social. Es promou així una estratègia de confrontació amb el feminisme i l'agenda de reivindicació desenvolupada durant la dècada dels noranta. Aquesta proposta es presenta com una reivindicació cohesionada internament, amb un gran potencial per atreure el suport dels homes blancs heterosexuals que perceben que els seus privilegis estan en perill, tant pel moviment feminista com per les lleis adoptades a Espanya per protegir i ampliar els drets de les dones. (Gelabert, 2023).

Tal com passa amb el context americà, davant d'aquesta situació en què l'home blanc heterosexual se sent abandonat per un sistema polític que no el situa en el centre de les seves polítiques, apareixen els partits d'extrema dreta per tal de representar-los, protegir i defensar els seus interessos i privilegis (Caro, 2024). En el cas espanyol, Vox apareix com al partit "salvador" per aquest sector de la població. (Álvarez&Jimenez, 2021). A aquest fenomen Bonet (2021) el bateja com "antifeminisme populista".

Els nous partits d'extrema dreta instauren el discurs antifeminista predominant durant l'última dècada. Aquest sosté que els homes són les víctimes d'un sistema que manté el feminisme com a ideologia principal i, en conseqüència, se'ls hi estan arrabassant drets essencials. (Bonet et al. 2023). La nova dreta pren el discurs feminista com a amenaçador, veu la possibilitat de pèrdua dels seus privilegis i, per tant, intenta debilitar-lo i desmentir-lo (Guinot, 2021).

EL DISCURS ANTIFEMINISTA POPULISTA

Aquest nou discurs s'ha construït a força de demonitzar les dones feministes i culpar el moviment feminista dels problemes de la societat moderna. Pretén refutar les seves teories mitjançant arguments biologistes per naturalitzar les diferències entre els sexes, defensa una masculinitat basada en l'activitat laboral i la figura de paternitat tradicional. Es basa en l'home entès com a figura d'autoritat i referència, mentre entén la feminitat centrada en la maternitat. Els seus arguments reivindiquen que el feminisme posa obstacles a aquelles dones que desitgen seguir el model de família tradicional, impedit-los sentir-se plenament realitzades. El seu objectiu no és que les dones abandonin els espais públics, sinó que no renunciïn a l'àmbit privat. (Álvarez&Jiménez, 2021).

Els arguments basats en coneixement científic s'utilitzen també de manera recurrent per desacreditar la teoria Queer. Aquesta és plantejada com a errònia a causa de la seva concepció sobre el gènere, ja que la teoria queer entén el gènere com una construcció social fluida i renega de la visió essencialista i finalista del sexe. Amb aquest discurs s'argumenta que aquesta teoria i concepció del gènere amenaça de destruir l'ordre social que proporciona el gènere, fet que reflecteix una por a la pèrdua dels valors tradicionals i als privilegis dels homes dins de l'estructura patriarcal (Medina-Vicent, 2023).

El feminisme postestructuralista també conforma un dels punts centrals per la crítica de l'antifeminisme populista. Especialment, es considera un perill a causa de la seva presència en les institucions públiques i la seva incidència política (Lacalle et al., 2023). Aquest feminisme atorga importància a les polítiques identitàries i de reconeixement. Aquestes teories es plantegen, des dels discursos antifeministes, com a responsables del desordre social. Per a l'antifeminisme populista, els enfocaments postestructuralistes són la causa de la destrucció dels valors tradicionals i dels principis fonamentals de la família. (Medina-Vicent, 2023).

Per altra banda, són presents contínuament els arguments victimistes per part dels homes antifeministes els quals culpen a les dones feministes d'assenyalar-los com agressors o privilegiats. Recalquen que es tracten d'arguments generalitzadors i que no capten de manera correcta la realitat dels homes. (Pleasants, 2011).

En aquests discursos, pren força la idea que la igualtat entre gèneres ja va aconseguir-se amb les revolucions dels anys seixanta, on es va assolir una igualtat juridicoformal (Gelabert, 2023). Defensen aquest feminisme liberalista dels anys seixanta i l'assenyalen com un feminisme correcte que va lluitar pels drets de les dones tenint en compte també als homes i titllen els nous feminismes de "contraproductius". (Medina-Vicent, 2023). Consideren que les diferències de gènere que existeixen actualment són mínimes i inevitables (Pleasants, 2011).

Aquest discurs deixa veure la por que senten els homes davant la possibilitat de reduir els espais de dominació i empetir el territori de conquesta sobre els cossos de les dones, la qual provoca una reacció en part defensiva com també contraofensiva pels qui senten l'amenaça. Aquest és un patró que es repeteix contínuament de tal manera que els avenços feministes sempre venen acompanyats de moviments en contra per tal de desacreditar-lo (Guinot, 2021).

ANTIFEMINISME DIGITAL

D'altra banda, durant la darrera dècada s'ha realitzat un extens estudi sobre l'àmbit digital, que ha esdevingut un espai clau per analitzar la propagació de discursos antifeministes, conegut com la manosfera. Entenent manosfera com un conglomerat de comunitats d'Internet i espais digitals on els homes defensen els seus discursos en oposició al feminisme i la igualtat de gènere. La manosfera no es concep com un espai concret sinó com un conjunt d'accions, missatges, discursos o perfils tant d'anònims com de personalitats d'internet (García-Mingo&Fernández, 2023). Aquest ha tingut lloc en un context històric d'una contraonada d'antifeminisme. De la mateixa manera que les xarxes socials han esdevingut una eina de conscienciació feminista, també han estat un espai on s'han reunit les idees antifeministes contràries a aquests avenços.

La manosfera ha estat àmpliament estudiada els darrers anys a causa de la seva capacitat de modular i modificar discursos. S'ha de tenir present en el moment d'analitzar les onades tan feministes com contra feministes de les últimes dècades perquè ha estat l'eina mitjançant la qual aquests grups han divulgat el seu missatge i han entrat en contacte amb altres grups formant xarxes de suport mutu (Ontivero&Sánchez-Sicilia, 2023). Se li ha atribuït també la capacitat de reconfiguració de l'imaginari social respecte temes centrals del debat feminista com ho és la violència sexual banalitzant-la, normalitzant-la i legitimant-la mitjançant pràctiques digitals que pretenen restaurar l'hegemonia masculina (García-Mingo et al., 2023)

En l'àmbit anglosaxó, una de les expressions més importants presents a la manosfera és la metàfora de “prendre's la pastilla vermella”. Prendre la pastilla vermella representa, per a la comunitat conformada a la manosfera, un primer pas per reconèixer el patiment que els homes sofreixen en una societat dominada per un pensament feminista que els hi ha arrabassat drets. Aquesta teoria permet tergiversar el discurs feminista fent veure a l'home com la víctima i, per altra banda, crea un sentiment de comunitat amb la resta d'homes víctimes. Aquests discursos pretenen evidenciar que el patriarcat ja no existeix i que és la masculinitat el que realment es troba en perill i està sent atacada (James, 2024).

Els discursos presentats en aquesta manosfera reproduïxen el discurs de l'antifeminisme populista incidint especialment amb l'argument d'una igualtat de gèneres ja aconseguida. A més, es construeix una crítica a la teoria queer i els perills de què aquesta incideixi amb les polítiques públiques que podrien alterar l'ordre social establert pel gènere i, per tant, comporti una pèrdua de privilegis masculins.

OBJECTE D'ESTUDI

Aquest treball té com objecte d'estudi les causes del ressorgiment del pensament i discursos antifeministes en especial dels homes joves. Havent revisat la bibliografia pertinent, les causes d'aquest es poden estructurar d'acord amb tres eixos diferents.

En primer lloc, la revisió del context historicosocial ha assenyalat la importància de la presència de les institucions religioses per tal de conformar i reproduir aquests discursos. Tanmateix, cal ser conscients dels processos de secularització que ha sofert la societat espanyola fins a l'actualitat on aquesta institució ha anat perdent la seva importància social.

Tot i aquest declivi de la religió com a marc de referència, el relat respecte als rols de gènere tradicionals continua vigent. Es manté la percepció de la unitat familiar com a institució tradicional essencial per garantir l'ordre de la societat i es percep el feminisme actual com un atac contra aquesta. La idea d'unitat familiar tradicional on la dona s'ocupa de les feines de la llar i la cura mentre que l'home representa la figura d'autoritat i encarregat del benestar econòmic de la família es veu amenaçada pels discursos feministes. Des d'aquest punt de vista, el relat respecte a les trajectòries vitals de la dona ha anat evolucionant. Tot i que, majoritàriament, no es defensa l'ideal de la dona complint únicament amb el rol de mestressa de casa, es continua percebent com la principal encarregada d'aquestes feines. Segons la visió antifeminista, el feminisme pretén trencar el model tradicional de la família forçant a les dones a seguir una trajectòria laboral i renegant de la seva funció de mares i cuidadores de la llar. Entenen que el moviment defensa una feminitat allunyada dels seus rols naturals i es percep com un moviment que no permet a les dones expressar la seva feminitat lliurement i que les obliga a seguir una trajectòria professional sense ambicions per una vida familiar. Perceben el feminisme com una amenaça respecte d'aquesta unitat familiar tradicional. Així doncs, tot i no mantenir les justificacions religioses, la reivindicació d'aquests valors tradicionals i el fet de veure'ls perillar amb un model feminista sorgeix com una de les causes per alçar-se en contra d'aquest.

D'altra banda, el discurs antifeminista contemporani reitera la perspectiva biològica dels rols de gènere que s'origina a les narratives religioses. Aquesta perspectiva sosté que, des d'una òptica biològica, les dones estan preparades per exercir funcions tradicionals relacionades amb la cura i la gestió de la llar. A través d'una suposada legitimació científica, s'argumenta que la dona és inferior a l'home per les característiques físiques inherents a cada sexe. Segons

aquestes teories, les dones tenen instints innats per complir el paper de cuidadores, característiques que manquen al sexe masculí. A més, es recorre sovint a la fal·làcia que presenta els homes com a genèticament més forts i racionals que les dones; amb aquest argument es justifica la perpetuació de rols assignats a cada gènere i la predominança masculina en posicions d'autoritat. La interpretació biològica dels rols de gènere emergeix com una de les causes més significatives de les reaccions antifeministes, atès que aquest moviment cerca desafiar una visió que ha estat considerada fonamental per a l'ordre social fins al present. Desafiar aquesta concepció implica, doncs, qüestionar l'estructura social que perpetua el privilegi masculí.

Per altra banda, el trencament de l'ordre social que produiria no entendre la diferència de sexes de manera biològica és una de les causes principals per les quals els homes antifeministes també es posicionen en contra de la Teoria Queer. Es considera que l'ordre social ha d'estar establert per la diferència de sexes, per tant, no seria correcte entendre els gèneres com una construcció social, sinó que són entesos completament inherents al sexe biològic. En el cas contrari això implicaria un qüestionament i una amenaça a la masculinitat hegemònica. Aquesta amenaça és percebuda també amb les noves expressions de gènere amb les masculinitats dissidents. Aquestes noves expressions de gènere produeixen una sensació d'incomoditat i rebuig a les masculinitats hegemòniques, ja que obliga a qüestionar-los a la seva pròpia masculinitat i trenca amb els esquemes d'una societat tradicional binària dividida per sexes. De la mateixa manera les relacions no heterosexuales monògames representatives de la unitat familiar tradicional també són percebudes com una amenaça a aquest ordre social i provoquen el mateix rebuig.

En segon lloc, és crucial remarcar els diferents canvis produïts en el context social i polític amb els quals el moviment feminista ha anat agafant força com a moviment social i s'ha consolidat com una qüestió central en el panorama polític i s'ha incorporat a les institucions públiques. Aquest procés ha provocat un gir important dins els partits polítics els quals en un principi se situaven en una posició completament contrària al feminisme, motivant que ara l'incloguin dins la seva agenda política. Amb això es consolida el segon eix essencial per entendre el ressorgiment de l'antifeminisme.

Aquest canvi en el panorama polític demostra, en primer lloc, tal com assenyalen Meyer i Staggenborg (1996), els contramoviments apareixen en el moment en el qual el moviment

contra el qual s'aixequen té potencial d'aconseguir l'èxit. Amb la creixent importància social del moviment feminista i la incorporació d'aquest en els discursos polítics, els homes antifeministes comencen a percebre el potencial èxit del feminisme com a amenaçador, ja que fa perillar els seus privilegis en una societat patriarcal. Per altra banda, el fet que els partits que defensaven els seus interessos hagin produït aquest gir a favor del moviment ha causat una sensació d'abandonament polític als homes blancs heterosexuals els quals ja no se senten representats sinó que se senten víctimes d'una societat feminista que els culpa i els discrimina.

Per altra banda, s'ha considerat un element el qual no ha estat profunditzat en la literatura revisada de manera explícita. La falsa sensació d'una igualtat de gèneres es troba molt present dins dels discursos antifeministes. Es considera que amb els moviments dels anys seixanta, els quals lluitaven per una igualtat juridicolegal, es va aconseguir una igualtat real. S'argumenta que aquest feminisme era rellevant i va operar de manera correcta aconseguint els seus objectius i, per tant, gràcies a aquest ja no existeixen els privilegis masculins ni la societat patriarcal. Per aquest motiu, el feminisme avui en dia no es concep com un moviment que lluiti per la igualtat sinó que es percep com una forma misàndrica d'entendre la societat i que s'estructura d'acord amb l'odi als homes convertint-se en les víctimes d'aquests nous moviments.

Aquest argument cobra força amb el que s'ha assenyalat a la literatura revisada respecte com el feminisme postestructuralista i les teories queer provoquen un especial rebuig per als homes antifeministes. Aquests consideren que la institucionalització d'aquestes teories i l'impuls de les polítiques identitàries comporten una situació de desavantatge per als homes els quals no se senten interpel·lats per aquestes i es consideren víctimes d'una societat que políticament afavoreix a les dones al mateix temps que identifica els homes com a culpables de la societat patriarcal.

D'aquesta manera, es pot concloure que els plantejaments que proposen les teories feministes respecte a la ruptura de rols de gènere i d'una societat dividida pel binarisme dels sexes provoquen en els homes antifeministes una sèrie de perspectives d'amenaça a tot allò que fins ara havia establert la base dels seus privilegis a la societat patriarcal. La percepció d'amenaça a la masculinitat hegemònica, a la unitat familiar i als rols de gènere tradicionals, així com l'autopercepció de víctimes i d'una societat igualitària juntament amb el sentiment

d'abandonament polític que perceben els homes, s'estructuren en aquest estudi com a causes principals del ressorgiment de moviments antifeministes contemporanis.

MODEL D'ANÀLISI

Per tal de dur a terme una correcta anàlisi per respondre la pregunta de recerca, es proposa el següent esquema conformat per les diferents dimensions de l'objecte d'estudi del treball (vegeu Annex I i II). S'han dividit les principals causes destacades per les autores en dues dimensions principals. En primer lloc, es fa referència al discurs del manteniment dels valors tradicionals. Aquest s'ha dividit en tres subdimensions principals les quals fan referència a les causes principals per les quals es defensen els corrents antifeministes.

La defensa de la unitat familiar tradicional conforma la primera dimensió del concepte “valors tradicionals”. Per tal de poder observar-la als discursos, s'utilitzarà com a indicadors principals si els discursos defensen la posició dels homes com a principals aportadors del benestar econòmic familiar mentre defensen que la posició de la dona quedi destinada al treball domèstic. També es pren com a indicador el fet de defensar que la dona sigui la predisposada a abandonar la carrera professional per tal d'exercir el rol de cuidadora. Finalment, la creença de com el moviment feminista imposa a les dones una trajectòria vital incompatible amb la feminitat i la seva principal funció com a dones també es considera indicador del discurs que defensa la unió familiar com a institució essencial.

En segon lloc, la percepció biològica del sexe que sostenen els discursos antifeministes conforma la segona dimensió del concepte “valors tradicionals”. Aquesta ha estat dividida amb les subdimensions referents, per una banda, a la defensa dels rols de gènere justificats pels raonaments respecte a les característiques inherents a cada sexe. Aquests s'organitzen amb la creença del paper de la dona com a cuidadora principal a causa dels seus instints maternals naturals i les afirmacions sobre la suposada superioritat genètica dels homes. Per altra banda, aquest grup també inclou com a segona subdimensió el rebuig a la Teoria Queer, atesos els plantejaments, que es prenen com indicadors, de com el gènere no respon a una construcció social, sinó que és inherent a la genètica i al sexe biològic. Finalment, com no es concep una societat amb una divisió de l'ordre social diferent de l'establerta pel binarisme de gènere, també es tindran en compte els discursos transfòbics i homòfobs.

L'última dimensió d'aquest concepte la conforma la “masculinitat hegemònica”. La defensa d'una masculinitat normativa i el rebuig a les masculinitats dissidents es troba molt present als discursos antifeministes, per aquest motiu la defensa de l'heteronormativitat, la crítica a

la diversitat de l'expressió de gènere i a les masculinitats dissidents conformen els indicadors d'aquesta dimensió.

Per altra banda, els canvis institucionals provocats pels moviments feministes conformen el segon concepte d'anàlisi. Es considera important remarcar la importància política del moviment i com aquesta és percebuda. Així s'assenyala com a primera dimensió d'aquest la percepció d'abandonament polític, prenent com a indicadors el sentiment de falta de representació política així com la percepció de falta de defensa dels seus interessos.

La falsa sensació d'igualtat de gèneres es concep com la segona dimensió de l'apartat respecte els canvis institucionals, d'acord amb la revisió bibliogràfica, es consideren indicadors d'aquesta la percepció d'una igualtat juridicolegal on les polítiques identitàries, i el moviment feminista, són innecessàries. Tot i això, es pren també com a indicador la defensa d'un feminisme que tingui presents problemes concrets com poden ser les víctimes de violacions o agressions masclistes.

Finalment, la victimització representa l'última dimensió del concepte. Aquesta fa referència a la percepció del moviment feminista com un moviment que generalitza i assenyala a tots els homes de masclistes. En aquest plantejament els homes perceben un atac per part del feminisme així com la incidència política del moviment provoca que percebin la societat com a desigual afavorint les dones. Per aquest motiu, també es prenen com a indicadors els discursos que defensin un feminisme on es tinguin presents els homes i on es critiqui el moviment feminista per ser entès com a misàndric.

Així doncs, es plantegen les següents hipòtesis:

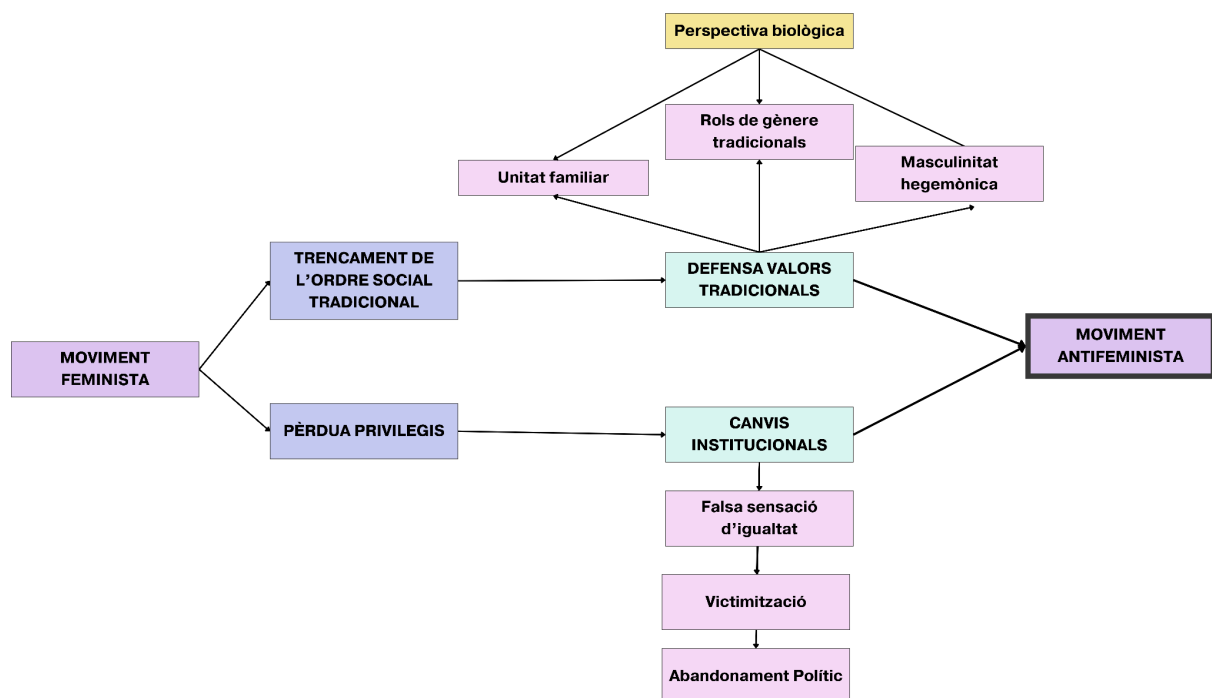
H1: La defensa de l'ordre social tradicional és la causa del ressorgiment dels moviments antifeministes.

- H1.1: La defensa del manteniment dels rols de gènere s'utilitza per defensar un manteniment dels valors tradicionals.
- H1.2: La importància de mantenir la unitat familiar tradicional es fa servir per defensar un manteniment dels valors tradicionals.
- H1.3: Es defensa la masculinitat hegemònica per defensar la prevalença dels valors tradicionals.

- H1. 4: La perspectiva biològica respecte al sexe i el gènere provoca un rebuig del moviment feminista actual.

H2: La por a la pèrdua dels privilegis és una causa del ressorgiment dels moviments antifeministes.

- H2.1: La percepció del potencial èxit del feminisme provoca una amenaça dels privilegis masculins
- H2.2: La percepció d'un feminisme institucional provoca una falsa sensació d'igualtat de gèneres.
- H2.3: Els canvis institucionals causats pel feminisme han provocat que els homes s'autopercebin com a víctimes.
- H2. 4: Els canvis institucionals en el panorama polític causats pel feminisme han provocat els homes no es sentin representats amb els partits polítics.

METODOLOGIA

La recerca es durà a terme mitjançant mètodes qualitius que consistiran en un seguit d'entrevistes. Tenint en compte l'objecte d'estudi, s'ha decidit entrevistar a nois que per les seves característiques socials poguessin tendir a sentir-se interpel·lats per aquests discursos. Així, s'ha considerat que la població entrevistada consistirà en homes joves d'entre 18 a 30 anys blancs, cisheterosexuals d'escollits de manera independent a la seva ideologia i que visquin amb parella. Per evitar possibles esbiaixos en termes de classe social, s'ha seleccionat dos participants de classe mitjana i dos participants de classe treballadora.

Per dur a terme l'anàlisi es realitzaran entrevistes individuals, amb modificacions adaptades a cada situació de l'entrevistat. En aquestes es debatran qüestions relatives a l'organització de la vida quotidiana així com qüestions generals sobre el moviment feminista. Per tal d'intentar minimitzar el biaix de desitjabilitat social i que les opinions i discursos sorgeixin de manera natural s'ha estructurat l'entrevista plantejant qüestions referents a les experiències personals de l'entrevistat així com la presentació de situacions hipotètiques i de contextos socials reals. Cal destacar que, com s'ha vist en estudis anteriors, si les persones entrevistades no són partidàries del moviment feminista, solen evitar respondre qüestions específiques o no expressar la seva opinió sincera quan es pregunta respecte a aquests temes de manera directa.

Un cop realitzades aquestes entrevistes, es processaran mitjançant l'eina d'anàlisi de textos RQDA que permet establir codis als indicadors de les dimensions d'anàlisi i, d'aquesta manera, fer una anàlisi més rigorós.

ANÀLISI

Un cop realitzades les entrevistes i dut a terme una anàlisi individual de cada una d'aquestes (vegeu Annexos IV, V, VI i VII), es pot determinar el següent.

És important partir de la base de què tots els participants s'autoperceben com defensors de la igualtat de gènere. Tots els entrevistats són capaços d'identificar elements explícits de discriminació i desigualtat de gènere que consideren que han de ser revertits. Tot i això, continuen mostrant-se majoritàriament en contra del moviment feminista. Als seus discursos s'observa com els seus arguments sorgeixen d'una ideologia que manté els patrons d'una perspectiva biològica i defensa els valors tradicionals. Aquests no es troben tan evidents ni explícits com als discursos antifeministes, però continuen sent significatius a les bases de la mentalitat dels homes joves i acaben provocant un rebuig al moviment feminista. És important remarcar que els entrevistats remarquen una diferència entre el moviment feminista "real" que busca una igualtat de gèneres mentre que es posicionen en contra del moviment feminista "actual" el qual asseguren ha traspassat límits innecessaris causant que siguin els homes en què actualment es trobin en un desavantatge social en diversos contextos.

LA DEFENSA DELS VALORS TRADICIONALS

En primer lloc, la defensa de la unitat familiar es troba present en gairebé totes les entrevistes. Principalment, els entrevistats atribueixen, de manera inconscient, la responsabilitat de les tasques domèstiques i de cura a la dona, mentre mantenen una visió més partidària de l'home com a aportador de benestar econòmic a la família. Tot i que de manera explícita afirmen creure en una divisió equitativa de les tasques domèstiques, en realitat els seus discursos mostren com a la seva vida diària no són els responsables directes d'aquestes. Així mateix, els seus referents durant la infància reproduïen els patrons tradicionals de rols de gènere.

Tot i que no consideren que les dones només es puguin arribar a sentir completament realitzades si es dediquen plenament a la vida familiar, la majoria d'homes entrevistats creuen amb l'existència d'un instint cuidador de la dona. Aquest, juntament amb la dificultat que els suposaria personalment abandonar la seva trajectòria laboral, és el motiu amb el qual la majoria d'ells justifiquen que sigui ella la predisposada a abandonar la feina per cuidar el fill en el cas que fos necessari.

En aquests arguments es pot observar l'explicació d'Álvarez i Jiménez (2021) sobre com els discursos antifeministes entenen la feminitat basada en la maternitat i la cura mentre que perceben a l'home com a principal aportador del benestar econòmic de la família, basant-se en arguments biologistes.

Així doncs, la subhipòtesi 1.2. **“La importància de mantenir la unitat familiar tradicional s'utilitza per defensar un manteniment dels valors tradicionals.”** es veu confirmada en el moment en què tots els entrevistats presenten les seves opinions respecte de l'organització familiar reproduint els rols de gènere, tot i que no siguin conscients d'aquest fenomen i busquin trobar explicacions alienes a aquest.

Per altra banda, la perspectiva biològica també s'evidencia en el moment en el qual tots ells es determinen el seu gènere d'acord amb les seves condicions biològiques assegurant que aquesta és l'única manera correcta d'entendre'l, afirmant d'aquesta manera també la visió binària del gènere. Fins i tot, dos dels quatre entrevistats admeten no ser capaços de comprendre l'existència de persones de gènere no binari. Així doncs, cal remetre's a les explicacions de Medina-Vicent (2023) respecte com els arguments biològics són utilitzats per desacreditar la Teoria Queer i percebre-la com errònia.

“[Parlant sobre les identitats de gènere neutre] *Normatiu, això. Però... i potser per això em costa entendre... com algú no pot sentir-se ni home ni dona. Clar, si no et sents ni home ni dona... Com et sents? Jo em plantejo això i se'm creuen els cables, perquè és que no puc comprendre-ho, que no estic dient que no sigui vàlid, però...*” -
Fragment de l'entrevista a l'home de classe mitjana amb parella.

És important remarcar que el rebuig respecte a la Teoria Queer no apareix, a les entrevistes, com una crítica directa que busca desacreditar-la sinó que es provoca un distanciament respecte a aquesta en molts casos a causa de la ignorància i incomprensió dels seus plantejaments.

En un principi, tots ells es mostren tolerants vers l'homosexualitat i les persones transgènere. Tanmateix, la transsexualitat en menors continua sent vista com la conseqüència d'una falta

de maduració de l'adolescent i deguda a la influència de les realitats diverses a les quals estan exposades actualment. A diferència de l'homosexualitat, quan se'ls hi planteja la situació hipotètica on el fill adolescent descobreix que no encaixa amb el gènere assignat al naixement, el nivell d'acceptació baixa mentre que augmenta la seva preocupació. Fet que demostra que no és tan tolerat.

Continuant amb els arguments provinents de la perspectiva biològica, aquesta també s'utilitza per denunciar les noves mesures i polítiques aplicades pel govern per tal d'assegurar que les dones tinguin accés a tots aquells sectors de treball masculinitzats. Tots els entrevistats consideren que homes i dones tenen facilitats i, en algun cas, fins i tot gustos i comportaments concrets en funció del seu sexe. Així doncs, tots consideren que els homes tenen més força física i, per tant, més facilitat per a accedir a certes feines. Consegüentment, la subhipòtesi 1.4 **“La perspectiva biològica respecte al sexe i el gènere provoca un rebuig del moviment feminista actual.”** queda afirmada.

D'aquesta manera, el plantejament dels entrevistats per justificar que homes i dones tenen capacitats i gustos diferents, així com la defensa de l'existència de l'instint cuidador de les dones i la reproducció dels patrons tradicionals que situen a la dona com la principal responsable de la llar, ens permet afirmar també la subhipòtesi 1.1 **“Es justifica el manteniment dels rols de gènere per defensar un manteniment dels valors tradicionals.”**

La dimensió menys referenciada respecte als valors tradicionals és la referent a les masculinitats hegemòniques. Les crítiques a les masculinitats dissidents i a l'expressió de gènere apareixen puntualment quan consideren que no seria professional o correcte que un home vestís amb roba típicament considerada femenina a l'escola o a la feina. Tot i això, es mostra un alt nivell d'acceptació envers els homes que vesteixen així en el seu dia a dia. Per altra banda, la defensa de l'heteronormativitat només apareix en una de les quatre entrevistes quan es fa referència a la necessitat d'una figura paterna i una figura materna per al benestar del creixement d'un fill. Les evidències, doncs, no són suficients per assegurar que la masculinitat hegemònica sigui un element clau per defensar la prevalença dels valors tradicionals. Per tant, la subhipòtesi 1.3 **“Es defensa la masculinitat hegemònica per defensar la prevalença dels valors tradicionals.”** no pot quedar confirmada.

Així doncs, s'ha pogut observar que la majoria d'hipòtesis referents a la hipòtesi general **“La defensa de l'ordre social tradicional és la causa del ressorgiment dels moviments**

antifeministes” s’han confirmat, afirmant així la hipòtesi general. Es pot afirmar que els entrevistats són partidaris d’aquest ordre tradicional tot i que sovint no en siguin conscients. No consideren que els valors tradicionals basats en la desigualtat de gènere encara persisteixin i que formin part de la seva pròpia ideologia. Consideren que els seus plantejaments no són discriminatoris i que si hi ha fenòmens establerts coincidents amb aquests valors tradicionals estan justificats per qüestions biològiques, per tant, mostrar-se en contra d’aquests no seria correcte.

CANVIS INSTITUCIONALS

En relació amb l’altre eix fonamental d’aquesta recerca, l’abandonament polític emergeix com un element clau dels discursos, tot i això, només en dos casos els entrevistats els relacionen directament amb el feminisme. En aquest sentit, part dels participants consideren que el feminisme ha penetrat l’esquerra política i, per una banda, s’ha radicalitzat i, per l’altra, ha provocat que els homes deixessin d’estar representats políticament. Coincidint amb les teories de Medina-Vicent (2023) i Lacalle (2023), en molts casos, els entrevistats consideren que el feminisme actual que ha penetrat en les institucions públiques ha causat una guerra de sexes. Consideren que no és un feminisme representatiu ni efectiu i que ha generat situacions de desigualtat per als homes. Seguint el pensament de Gelabert (2023), els entrevistats consideren que el feminisme correcte era el que s’impulsava als anys 60, i en molts casos, titllen les accions feministes actuals de contraproductives. Aquesta visió respecte de la institucionalització del moviment i les mesures aplicades per aquest implica un rebuig evident en vers el feminisme, però no es pot assenyalar com una de les causes de la percepció de l’abandonament polític dels homes joves. Per tant, no pot afirmar-se la subhipòtesi 2.4 **“Els canvis institucionals en el panorama polític causats pel feminisme han provocat els homes no se sentin representats amb els partits polítics.”**.

“El que passa aquí, ara, dintre de la gran escala, és que nos hem radicalitzat una altra vegada. Quan fem lleis de segregació com les que hem comentat abans lo que se provoca són bandos. (...) Què és el problema que hi ha en aquest segon feminisme? Que ja no és aquesta búsqueda d'equitat sinó una búsqueda de revolució. El feminisme que estem vivint actual no és feminisme com a tal, és una revolució mal liderada. (...) És el problema del feminisme actual. No està ben portat. És a dir, no té un bon lideratge.” - (Fragment d’entrevista a home de classe treballadora amb parella)

Per entendre el rebuig a la institucionalització del moviment feminista, és crucial entendre la falsa percepció d'igualtat de gèneres dels participants, la qual contínuament és utilitzada per justificar el rebuig a les polítiques i lleis destinades al foment de dones en sectors laborals majoritàriament ocupats per homes. Com s'ha explicat, per justificar aquest rebuig es retorna a la idea de l'home biològicament i així justificar que en certs sectors seria perjudicialment i potencialment perillós que s'hi apliquessin aquestes lleis. Els avenços en matèria de gènere de les generacions anteriors així com la percepció d'unes institucions polítiques que situen la igualtat de gènere com un dels principals objectius, provoquen una sensació d'igualtat. Tots els entrevistats consideren que hi ha una igualtat juridicoformal i molts d'ells també creuen que aquesta s'expandeix a una igualtat social. Aquesta percepció es justifica en l'existència de lleis específiques destinades a la igualtat de gènere així com en experiències personals en àmbits tan professionals, jurídics i socials.

D'aquesta manera es confirmaria la subhipòtesi 2.2 **“La percepció d'un feminisme institucional provoca una falsa sensació d'igualtat de gèneres.**

És crucial assenyalar el cercle viciós d'aquest fenomen. La percepció d'un feminisme institucionalitzat provoca la falsa percepció d'igualtat de gèneres i, aquesta falsa sensació d'igualtat, al mateix temps, provoca un rebuig a la institucionalització del moviment, ja que es considera innecessària.

A més, cal remarcar la importància d'una ideologia basada en la meritocràcia en aquests arguments lligada a la percepció d'igualtat juridicolegal i igualtat d'oportunitats per justificar els seus arguments. El fet de pensar que homes i dones tenen exactament les mateixes oportunitats d'accedir a qualsevol lloc o posició, negant l'existència d'un sistema patriarcal, mentre es manté una ideologia que defensa la cultura de l'esforç com a l'únic element necessari per aconseguir arribar a qualsevol posició, provoca aquest rebuig a les lleis de paritat o propostes polítiques similars i, en conseqüència, al moviment feminista que les promou.

“[Respecte a la creença en la igualtat d'oportunitats]... en aquest cas parlant d'una dona, realment, si li agrada una cosa i lluita per ella pot dedicar-s'hi. (...) ‘Hòstia’, si a tu t'agrada... Si tu vols dedicar-te al tema de la política o, en el meu cas, al tema de la indústria, dedica-t'hi, és igual el gènere que sigui.” - Fragment de l'entrevista a l'home de classe treballadora sense parella.

En aquest sentit, la falsa sensació d'igualtat es relaciona directament amb la dimensió de victimització. Així doncs, retornant a la creença en una diferència entre el feminisme “actual” i el feminisme “real”, els entrevistats consideren que el segon és aquell que busca o una igualtat entre homes i dones, mentre que el moviment feminista “actual” s’ha radicalitzat per tal que la dona tingui certs avantatges respecte als homes. S’observa en la majoria dels casos una percepció del moviment feminista com misàndric i radicalitzat molts cops justificant-se en experiències personals on consideren que han estat discriminats pel fet de ser homes.

“Aquest feminisme que seria l'antic no es pot comparar amb el modern. Primer, perquè l'antic sí que tenia restriccions reals no és com ara ara les dones poden fer qualsevol cosa, que poden fer el que fa un home un home” - Fragment de l’entrevista a l’home de classe treballadora amb parella

“...és un moviment que intenta impulsar la dona sense tenir en compte a l'home i que crec que al final, tindria que ser un moviment d'igualtat. És a dir, intentar que els dos estiguem de forma parella, no intentar només pujar un damunt a l'altre, perquè al final se't disparen les dos coses i s'acaba fent com una guerra perquè s'intenta posar la dona damunt de l'home. Jo crec que això és un dels errors que ha hagut” - Fragment de l’entrevista a l’home de classe mitjana sense parella

La dimensió respecte a la victimització apareix també quan es fa referència al tractament de les denúncies de violacions i violència domèstica. Tot i que de manera general els homes entrevistats coincideixen en la necessitat de protecció de les dones enfront d’aquestes situacions, la manera en com tractar-les legalment provoca un rebuig per part de certs entrevistats. D'acord amb el que assenyalava Pleasents (2011), els entrevistats mostren en certs moments una autopercepció victimista a causa de les generalitzacions i les actuacions del feminisme que consideren injustes i discriminatòries envers els homes. Mostren un cert grau de preocupació per les denúncies falses. Consideren que la llei no les té presents i, per tant, se'ls condemna injustament. Amb aquests arguments, doncs, queda afirmada la subhipòtesi 2.3 **“Els canvis institucionals causats pel feminisme han provocat que els homes s'autopercebin com a víctimes.”**.

“...una dona fiquem el cas hipotètic que va a una comissaria i diu, mira, és que el meu home... Però qualsevol cosa, eh? Encara que no hagi passat. ‘és que el meu home m’ha pegat’. I esta noia igual s’ha pegat un cop ella i ha anat a la comissaria... és que aquest home aquesta nit la passa al calabós. 100%. Ho tinc claríssim.” - Fragment de l’entrevista a home de classe treballadora sense parella

Finalment, cal destacar que tots aquests homes reconeixen que existeixen certes problemàtiques que, tot i ser casos excepcionals, afecten principalment les dones. Consideren que el feminisme hauria de centrar-se a abordar situacions com la violència domèstica, l’assetjament sexual o altres vulneracions específiques dels drets de les dones, així com en protegir-les d’homes que reproduïxen models de masculinitat hegemònica i patrons de misògina i masclisme.

Més enllà d’aquestes qüestions, tres dels entrevistats es defineixen com a feministes, tot i que es manifesten partidaris d’un feminisme que, segons ells, no es correspon amb el moviment feminista actual. En canvi, l’altre entrevistat, que no es considera feminista, afirma defensar la igualtat, però entén que el feminisme, de manera general, es basa en un moviment misàndric.

Tots els arguments expressats pels entrevistats denoten una por a la majoria dels nous avenços polítics feministes, ja que els situa en posicions no privilegiades. Es mostren preocupats per com aquest moviment ha estat radicalitzat i s’han basat en la cerca de la superioritat de la dona i en la creació d’una guerra de sexes. Tots els entrevistats afirmen haver-se sentit discriminats o perjudicats a causa de les polítiques feministes afirmant així la subhipòtesi 2.1 **“La percepció del potencial èxit del feminisme provoca una amenaça dels privilegis masculins.”**.

Finalment, amb relació a la segona hipòtesi general **“La por a la pèrdua dels privilegis és una causa del ressorgiment dels moviments antifeministes”** es pot considerar certa. Principalment, el fet que tots els entrevistats percebin que ja s’ha assolit la igualtat de gènere fa que interpretin que el feminisme actual persegueix objectius misàndrics. Aquesta percepció sorgeix del no reconeixement dels seus propis privilegis que queden qüestionats o modificats amb l’avenç de noves polítiques de gènere. La percepció constant de pèrdua del que consideren drets essencials és viscuda com un atac resultat d’una guerra de sexes que no

busca una igualtat, ja que aquesta fa temps que es va aconseguir, sinó que pretén aconseguir la superioritat de la dona.

CONCLUSIONS

El recent augment de població jove partidària de moviments conservadors antifeministes és una de les principals preocupacions en els debats socials i polítics actuals. L'evident onada de contramoviments a favor de l'extrema dreta posa en perill molts dels avenços en matèria d'igualtat. Per aquest motiu, el discurs antifeminista ha estat plenament estudiat. Tanmateix, aquesta recerca no pretenia estudiar els fonaments d'aquests discursos sinó que el seu objectiu ha estat observar el perquè d'aquest èxit i la manera en el que aquests poden arribar a ser reproduïts fins i tot per aquelles persones que es consideren allunyades del contramoviment.

Així, en aquesta recerca s'ha intentat donar resposta a la pregunta **“Quines són les causes que han provocat un ressorgiment del moviment antifeminista en la població masculina jove?”**.

Com s'ha pogut comprovar, per poder respondre a aquesta pregunta cal partir de la base de com els homes joves entenen el context de desigualtat de gènere actual. D'acord amb les explicacions de Gelabert (2023), els homes joves consideren que actualment s'han superat tots aquells límits establerts per una societat patriarcal. Creuen en l'existència d'una igualtat de gèneres efectiva a la societat espanyola aconseguida gràcies als avenços polítics i institucionals de l'onada feminista dels anys seixanta. Justifiquen l'existència d'aquesta fent referència a situacions personals, on asseguren no percebre cap situació de discriminació estructural envers la dona, juntament amb l'existència de les diverses lleis impulsades històricament per defensar els drets de les dones.

Cal plantejar-se, doncs, que entenen per igualtat de gènere. Com s'ha observat a les entrevistes, els seus discursos mantenen una forta relació amb les bases dels discursos antifeministes. Kimmel (1987) assenyalava com a bases d'aquests discursos la defensa dels valors tradicionals basats en la permanència dels rols de gènere, aquests continuen vigents en l'imaginari col·lectiu dels homes joves. És vital remarcar, però, que els homes no ho perceben així, de tal manera que els seus discursos no afirmen que la dona hagi de ser la responsable de les tasques domèstiques i de cura pel fet de ser dona, sinó que aquesta ho acaba esdevenint per motius aliens.

Les justificacions d'aquesta reproducció dels valors tradicionals recauen contínuament en factors biològics. Així, d'acord amb Bonet i Martí (2023) creuen en l'existència de característiques naturals innates al sexe biològic. D'aquesta manera, es naturalitzen aquestes situacions i es manté la seva posició privilegiada que s'entén com allò que és just i natural.

Per altra banda, les justificacions biològiques també són utilitzades per situar-se en contra de les noves teories feministes. En primer lloc, es produeix un distanciament respecte de les teories Queer, principalment per la seva concepció del gènere. Tal com assenyalaven Medina i Vicent (2023), no accepten la construcció social del gènere com una teoria vàlida i, tot i que la recerca sí que ha comprovat que existeix un alt nivell d'acceptació davant de les identitats Queer, es produeix un distanciament significatiu respecte dels seus plantejaments.

De la mateixa manera, la perspectiva biològica i la falsa percepció d'igualtat de gèneres genera un rebuig respecte de les teories postestructuralistes i la seva capacitat d'incidència política. Així doncs, d'acord amb Lacalle (2023) i Medina i Vicent (2023) els canvis institucionals i les propostes polítiques identitàries i de reconeixement provoquen un rebuig per als homes joves. Consideren que aquestes són innecessàries i injustes, ja que entenen que situen a l'home en una situació de desavantatge social. En aquest sentit, els homes estableixen una diferència entre el feminisme "real" de la tercera onada, que va complir amb els seus objectius d'establir una societat amb igualtat de gèneres, i el feminisme "actual" que busca lliurar una guerra de sexes i es basa en objectius misàndrics.

D'aquesta manera, tal com assenyalava Pleasants (2011) es conforma una mentalitat victimista que entén el moviment feminista com a discriminatori. El fet de percebre els seus privilegis com a drets justificats comporta que el moviment que busca erradicar-los sigui vist com un atac que preten posicionar-los en una situació de desavantatge. A més, es percep el feminisme com un moviment que entén els homes com a agressors de manera generalitzada i que constantment pose en dubte la seva innocència. És vital comprendre que des de la seva perspectiva, es perceben a sí mateixos com a defensors d'una igualtat de gèneres. Per tant, el fet de reconèixer-se d'aquesta manera implica que qualsevol postura que no s'ajusti als seus paràmetres d'igualtat de gènere i que els assenyali de comportar-se de manera masclista sigui percebuda com a extremista i en conseqüència, nul·la.

Tots aquests plantejaments són els que provoquen un allunyament respecte del moviment feminista i els que faciliten una adopció dels discursos antifeministes que, com s'ha pogut

observar en aquesta recerca, compareixen les bases de fons. Malgrat això, lluny de donar una resposta definitiva, els resultats obtinguts conviden a continuar explorant aquest camp des de noves perspectives, aprofundint en tot allò que, per limitacions logístiques, no ha estat possible en aquesta. És important remarcar el paper de reproducció d'aquests discursos en l'esfera digital així com la percepció d'incidència política del feminisme de la població jove. Comprendre aquestes dinàmiques és un repte acadèmic i social que ha de ser empres per a fer front a les onades de contramoviments que amenacen en destruir tots els avenços realitzats en les últimes dècades.

BIBLIOGRAFIA

Álvarez Benavides, A., & Jiménez Aguilar, F. (2021). La contraprogramación cultural de Vox: secularización, género y antifeminismo. *Política y Sociedad*, 58(2).

Bonet-Martí, J. (2021). Los antifeminismos como contramovimiento: una revisión bibliográfica de las principales perspectivas teóricas y de los debates actuales. *Teknokultura. Revista de Cultura Digital y Movimientos Sociales*, 2021, vol. 18, num. 1, p. 61-71.

Bonet-Martí, J., Biglia, B., & Cagliero, S. (2023). De la movilización antiabortista a Vox La incorporación del antifeminismo en la agenda política de la derecha populista español. 2023, vol. 49, num. 1, p. 1-17

Caro Morente, J. (2024). Nuevos referentes para el siglo XXI: Alt-Right frente a Nouvelle Droite en España. *Tiempo devorado*, 9(2), 76-100.

García-Mingo, E., Fernández-Díaz, S., & Tomás-Forte, S. (2022). (Re) configurando el imaginario sobre la violencia sexual desde el antifeminismo: el trabajo ideológico de la manosphere española. *Política y sociedad*, 59(1).

García-Mingo, E., & Fernández, S. D. (2023). Mapping Research on Online Misogyny and Manosphere in Spain: The Way Ahead. *Journal on Masculinities & Social Change/Masculinidades y Cambio Social*, 12(3).

Gelabert, T. S. (2023). Reproducción, campo de batalla en la esfera pública: El discurso antifeminista de la nueva derecha radical neoliberal española. *Revista de estudios políticos*, (199), 101-131

Guinot, H. V. (2021). Neoconservadurismo, contramovimientos y estrategias para posicionar la agenda antifeminista. El caso de VOX en España. *FEMERIS: Revista Multidisciplinar de Estudios de Género*, 6(3), 101-122.

James, R. (2024). Take the Red Pill, Blame Feminism: Victimization Narratives Across the Manosphere. *Men and Masculinities*, 27(5), 525-532.

Kimmel, M. S. (1987). Men's responses to feminism at the turn of the century. *Gender & Society*, 1(3), 261-283.

Lacalle, C., Jiménez, V. M., & Hernández, D. E. (2023). El antifeminismo de la ultraderecha española en Twitter en torno al 8M. *Revista Prisma Social*, (40), 358-376.

Medina, L., & Freixanet, M. (2024). És Catalunya feminista? percepcions sobre la igualtat entre homes i dones, i estereotips masclistes. *Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS)*.

Medina-Vicent, M. (2023). Reacciones discursivas frente al movimiento feminista en el Estado español: Un análisis de la literatura antifeminista. *RES. Revista Española de Sociología*, 32(1), 150.

Meyer, D. S., & Staggenborg, S. (1996). Movements, countermovements, and the structure of political opportunity. *American journal of sociology*, 101(6), 1628-1660.

Ontivero, L. D., & Sánchez-Sicilia, A. (2023). Subversión antifeminista: análisis audiovisual de la Manosfera en redes sociales. *Revista Prisma Social*, (40), 181-212.

Pleasants, R. K. (2011). Men learning feminism: Protecting privileges through discourses of resistance. *Men and Masculinities*, 14(2), 230-250.

ANNEXOS

I. TAULES DE DIMENSIONS

VALORS TRADICIONALS		
SUBDIMENSIÓ		INDICADOR
UNITAT FAMILIAR TRADICIONAL		- Home benestar econòmic - Dona responsable llar - Dona abandona trajectòria laboral - No realització de la dona amb el feminisme
PERSPECTIVA BIOLÒGICA	ROLS DE GÈNERE	- Característiques inherents al sexe - Instint cuidador de les dones - Diferències genètiques - Homes rols de poder
	REBUIG A LA TEORIA QUEER	- Visió binaria del gènere - Gènere inherent al sexe - Transfòbia - Homofòbia
MASCULINITAT HEGEMÒNICA		- Crítica a les masculinitats dissidents. - Defensa de l'heteronormativitat - Crítica a la diversitat de l'expressió de gènere

CANVIS INSTITUCIONALS	
SUBDIMENSIÓ	INDICADOR
ABANDONAMENT POLÍTIC	- Sentiment de no representació política - Percepció de falta de defensa dels seus interessos
FALSA SENSACIÓ D'IGUALTAT	- Percepció d'igualtat de gèneres jurídicolegal - Percepció de la societat no masclista - Percepció de la no existència patriarcat - Crítica a les polítiques identitaries - Defensa d'un feminisme que actua sobre problemàtiques concretes
VICTIMITZACIÓ	- Entendre el feminisme com a culpabilitzador - Percepció de desavantatge social masculí - Defensa d'un feminisme que representi els interessos masculins - Percepció de la lluita feminista actual com a misàndrica

II. EXPLICACIÓ DELS INDICADORS

VALORS TRADICIONALS

Defensa de la unitat familiar tradicional:

- **Home benestar econòmic:** Es marcarà amb aquest indicador tot allò que faci referència a un pensament basat en com l'home ha de ser el responsable d'aportar el benestar econòmic de la família.
- **Dona responsable llar:** De la mateixa forma, es marcarà amb aquest indicador tot allò que faci referència a com les tasques de casa s'organitzen de tal manera que la dona és la principal responsable.
- **Dona abandona trajectòria laboral:** Amb aquest indicador es marcaran tots els arguments que justifiquin que la dona sigui la predisposada a abandonar la trajectòria professional per esdevenir cuidadora.
- **No realització de la dona amb el feminisme:** Aquest indicador fa referència als arguments que justifiquin que el moviment feminista no permet que les dones estiguin completament realitzades perquè les aparta de la maternitat i les obliga a emprendre una trajectòria laboral.

Perspectiva biològica/ Rols de gènere:

- **Característiques inherents al sexe:** S'indicarà amb aquest els segments de conversa que facin referència a com homes i dones tenen gustos i actituds diferents en funció del seu sexe.
- **Instint cuidador de les dones:** Aquest indicador marcarà tot allò que tingui relació amb com les dones han de complir el paper de cuidadores de la criatura per l'existència d'instints femenins naturals.
- **Diferències genètiques:** Aquest indicador assenyalarà tot allò que argumenti com homes i dones compten amb diferències genètiques que fan que existeixin facilitats i dificultats en funció del sexe.
- **Homes rols de poder:** Aquest indicador assenyalarà aquells arguments que justifiquin que els homes, a causa de característiques biològiques estan més preparats per assumir rols de poder.

Perspectiva biològica/ Crítica a la teoria queer:

- **Visió binària del gènere:** Assenyalarà els arguments que justifiquin que només existeixen dos gèneres (masculí i femení).
- **Gènere inherent al sexe:** Assenyalarà allò que justifiqui el fet de ser home o dona ve determinat per les característiques físiques, biològiques i genètiques.
- **Transfòbia:** Assenyalarà tots aquells arguments que els entrevistats utilitzin per invalidar l'existència de les persones transgènere.
- **Homofòbia:** Assenyalarà tots aquells arguments fets servir per invalidar l'existència de persones homosexuals.

Masculinitat hegemònica:

- **Crítica a les masculinitats dissidents:** Assenyalarà tot allò que l'entrevistat expliqui respecte com els homes s'han d'expressar de manera masculina.
- **Defensa de l'heteronormativitat:** Assenyalarà tots els arguments fets servir per criticar un estil de vida que no compleixi amb l'estàndard heteronormatiu on hi hagi una figura masculina i una figura femenina.
- **Crítica a la diversitat de l'expressió de gènere:** Assenyalarà els arguments exposats per defensar que homes i dones han d'expressar-se en base el que marquen els estereotips de gènere.

CANVIS INSTITUCIONALS

Abandonament polític:

- **Sentiment de no representació política:** S'assenyalarà amb aquest indicador tots els moments en què l'entrevistat expressi que cap partit polític actual defensa o actua d'acord amb el que ell considera just o necessari.
- **Percepció de falta de defensa dels seus interessos:** S'assenyalarà amb aquest indicador tots els moments en què l'entrevistat faci referència a una falta de polítiques que lluitin per les necessitats, demandes o inquietuds que considera pròpies o compartides amb el seu grup social.

Falsa sensació d'igualtat:

- **Percepció d'igualtat de gèneres juridicolegal:** S'assenyalarà amb aquest indicador tots els arguments dels entrevistats que defensin la idea que no existeix una

desigualtat de gèneres en el sistema legal, institucional o en l'àmbit laboral.

- **Percepció de la societat no masclista:** S'assenyalarà amb aquest indicador tots els arguments dels entrevistats que defensin la idea que no existeix una desigualtat de gènere social.
- **Percepció de la no existència del patriarcat:** S'assenyalarà amb aquest indicador totes les argumentacions dels entrevistats que neguin l'existència d'una estructura social, cultural i econòmica històricament dominada per homes i que rebutgin la idea que aquesta organització genera desigualtats sistemàtiques entre gèneres.
- **Crítica a les polítiques identitàries:** S'assenyalarà amb aquest indicador totes les intervencions dels entrevistats que qüestionin iniciatives o mesures orientades a reconèixer o visibilitzar col·lectius específics vinculats a qüestions de gènere, orientació sexual o altres eixos de diferenciació social.
- **Defensa d'un feminisme que actua sobre problemàtiques concretes:** S'assenyalarà amb aquest indicador totes les intervencions dels entrevistats que facin referència a com el feminisme s'hauria d'orientar a casos concrets on es vulnerin els drets de les dones (ex: casos de violència de gènere, assetjament sexual...)

Victimització

- **Entendre el feminisme com a culpabilitzador:** S'assenyalarà amb aquest indicador totes les intervencions dels entrevistats que facin referència a com el feminisme tracta tots els homes com a culpables de les problemàtiques a les quals s'enfronten les dones.
- **Percepció de desavantatge social masculí:** S'assenyalarà amb aquest indicador totes les intervencions dels entrevistats que facin referència a com el feminisme ha actuat de manera que els homes avui en dia es troben més dificultats que les dones per accedir a diferents espais.
- **Defensa d'un feminisme que representi els interessos masculins:** S'assenyalarà amb aquest indicador totes les intervencions dels entrevistats on expliquin que el feminisme correcte o del qual són partidaris sigui aquell que tingui presents les problemàtiques a les quals s'enfronten els homes.
- **Percepció de la lluita feminista actual com a misàndrica:** S'assenyalarà amb aquest indicador totes les intervencions dels entrevistats on entenguin el feminisme com un moviment radicalitzat que busca el domini estructural de la dona i que pretén crear

una guerra de sexes.

III. TAULA D'ENTREVISTATS

	CLASSE MITJANA	CLASSE TREBALLADORA
VIDA AMB PARELLA	1	1
SENSE PARELLA	1	1

IV. HOME DE CLASSE MITJANA AMB PARELLA

Fitxa d'entrevista

CLASSE	Mitjana
PARELLA	Vida amb parella
FEINA	Mestre educació primària
ESTUDIS	Carrera universitària
EDAT	25
DURADA ENTREVISTA	50 min
LLOC	Sabadell, casa de l'entrevistat

Guió d'entrevista

BLOC 1: TRAJECTÒRIA I DIA A DIA (ORGANITZACIÓ DE LA LLAR I VIDA FAMILIAR)

1. Per començar m'agradaria parlar de la teva situació actual en termes de vida laboral, acadèmica i familiar. És a dir, de que treballes, quins estudis tens amb qui vius...

2. M'agradaria que em parlessis de la teva infància i la vida familiar. Recordes com era un dia normal quan eres petit? (Anaves a l'escola, feies extraescolars...)
 - a. Com s'organitzava la teva família per cuidar-te?
 - b. Qui s'encarregava de portar-te o recollir-te de l'escola?
 - c. Com s'organitzaven les feines?
 - d. Qui s'encarregava principalment de les tasques de la llar? (Qui feia el menjar, qui netejava la casa...) Qui feia què?
 - e. Per què s'organitzava d'aquesta manera?
3. Creus que la situació va canviar quan vas anar creixent? Com?
4. En el moment en que vas deixar de viure amb la teva família i vas passar a viure amb la teva parella/ sol, quins consideres que van ser els canvis més importants en el teu dia a dia? Creus que van apareixer noves dificultats?
5. Em podries explicar en que consisteix un dia normal en la teva vida? Des de que et lleves fins que vas a dormir.
6. Un cop a casa, a que dediques el teu temps principalment?
7. Respecte les feines de casa, com us organitzeu amb la teva parella?
 - a. Quina diries que és la teva aportació respecte les feines de la llar?
 - b. Que és el que més t'agrada fer? És el que fas més sovint?
 - c. I el que se't dona pitjor? Per què creus què és?
 - d. Per què heu triat organitzar-vos d'aquesta manera?
8. Com t'imagines la teva vida d'aquí 10 anys?
 - a. Vols formar una família en un futur? Per què?

BLOC 2: PERCEPCIONS RESPECTE ELS ROLS DE GÈNERE

En aquesta part de l'entrevista et plantejaré situacions hipotètiques per conèixer la teva opinió.

9. Respecte la pregunta anterior, imagina que en un futur sí que formes aquesta família. En el cas de tenir un fill, com creus que us organitzariu amb la teva parella?
 - a. En el cas de que algun dels dos hagués de deixar la feina, qui creus que seria més probable que es quedés a casa per poder cuidar-lo?
 - b. Per què?

10. No sé si coneixes la llei de baixa per maternitat. (*Explicar-la*) La consideres adient? Creus que beneficia a la criatura? Que canviaries?
11. Seguint amb les situacions hipotètiques. Imagina que el teu fill, als 13 anys t'explica que vol començar a anar a l'escola amb les ungles pintades i amb falde i vestits. Ho veuries correcte?
 - a. I si et digues que creu que és homosexual, quina seria la teva reacció? Com creus que actuaries?
12. Estàs familiaritzat amb el que és la transexualitat? I la diversitat d'identitats de gènere?
13. Com reaccionaries si el teu fill t'expliques que sent que és una noia? identitat neutra
14. Amb 13 anys ja podria canviar-se el sexe legalment amb el consentiment dels progenitors. Creus que seria convenient fer-ho? Per què?
15. Ara, a nivell personal, creus que la frase "sóc un home masculí" et representa?
 - a. Per què?
 - b. Què creus que és el que fa que et sentis més home?

BLOC 3: FEMINISME INSTITUCIONAL

16. Imagina que a l'empresa on treballes s'obre una plaça per poder ascendir laboralment. Creus que una dona tindria les mateixes oportunitats d'aconseguir-la que un home?
17. Creus que passa el mateix amb les feines que requereixen més esforç físic? Per què? Ho veus correcte?
18. Veus correcte que des de les institucions públiques es fomentin polítiques per assegurar que hi hagi un mínim de dones contractades?
 - a. Per què?
 - b. Creus que podria perjudicar-te?
19. Creus que s'estan gestionant bé les situacions que es troben les dones des del panorama polític?
20. Saps el què és la llei anomenada "només sí és sí" (*explicar-la*)?
 - a. Consideres que és adequada?
 - b. Per què?
21. Coneixes el concepte de "pressumpció d'inocència"? Consideres que en les denúncies per violació, aquest dret es vulnera?

22. No sé si coneixes un lema que ha sorgit en certs sectors del moviment feminista sobre com “tots els homes són violadors en potència”. Que n’opines?
23. Creus que aquests avenços podrien afectar-te a tu d’alguna manera (positiva o negativament)?
- a. Com?
 - b. Per què ho creus?
24. Hi ha algun problema que consideres que t’afecta personalment però que no s’hi dona prou importància per part dels partits polítics actuals?
25. Per part contrària, quan sents discursos polítics, t’has sentit mai representat amb algun? Què era el que feia que t’identifiquessis?
26. Consideres que la “correcció política” fa que et reprimeixis a l’hora de parlar de certs temes públicament? Amb els teus amics et sents més lliure?
- a. Hi ha algun tipus de broma o comentari que potser en certs àmbits no fas per ser més “políticament correcte”? (Posa algun exemple)
27. Com explicaries què és el feminisme?
- a. Et consideres una persona feminista? Per què?
 - b. Consideres que el feminisme és un moviment necessari actualment?
 - c. Quins diries que han de ser els objectius del feminisme?
 - d. Creus que el moviment et representa?
 - e. Consideres que el moviment feminista ha comès alguns errors en la seva lluita? Creus que ha estat ben encaminada?

BAIXA PER MATERNITAT GEN.CAT.

“Després del naixement del nadó els progenitors tenen dret a un període de descans de 16 setmanes. Les 6 primeres són d’obligat compliment per a tots dos. En tots dos casos el període de descans es podrà realitzar en règim de jornada completa o temps parcial.”

Anàlisi de l’entrevista

L’home de classe mitjana amb parella es mostra com una persona obertament feminista i generalment tolerant amb les diversitats de gènere i d’identitat. Tot i això, certes opinions que es mostren a les seves respostes corresponen amb les hipòtesis de la recerca.

En primer lloc, s'observa una forta importància de la defensa de la unitat familiar tradicional remarcant-ho com un ideal en el moment en què si li pregunta si considera tenir fills en un futur. Per altra banda, es pot observar que tot i considerar-se partidari de l'ideal de la igualtat de gènere, implícitament manté una creença amb els rols de gènere tradicionals. Cal remarcar que durant la seva infància els seus referents s'organitzaven d'acord amb aquests. La seva mare s'encarregava de les tasques domèstiques i de cura mentre que el seu pare s'ocupava de les tasques que requerien més força física. Aquest manteniment en la divisió de tasques basada en els rols de gènere s'evidencia quan se li pregunta respecte a l'organització de les tasques domèstiques amb la seva parella actualment. En un primer moment explica com tots dos s'organitzen en funció del dia a dia; tot i això, admet que la seva parella n'és la principal encarregada, ja que és la que passa més temps a casa. Per altra banda, fa referència a les tasques de casa que ell realitza com una ajuda a la seva parella. Explica com ella és qui s'encarrega de dir-li quines són les tasques pendents perquè ell les pugui fer. A més, en el moment de preguntar-li quina és la seva principal aportació a les feines de casa no és capaç d'assenyalar-ne una en concret.

Amb relació a la perspectiva biològica es troba present essencialment en el moment en el qual l'entrevistat parla a la cura dels nens. Considera que en el cas que un dels dos de la parella hagués de deixar la feina per dedicar-se a la cura de la criatura seria la mare, ja que "se sentiria més tranquil·la", fet que deixa entreveure la creença en un instint femení destinat a la cura de les criatures. Això es reafirma en el moment en el qual es fa referència a les baixes per maternitat on explica que tot i que li sembla que la llei és correcta explica que les dones tenen necessitats biològiques que els homes no i que, per tant, no caldria que els homes agafessin la baixa.

Tot i això, l'element més significatiu que revela aquesta perspectiva biològica és la visió binària sobre els gèneres. A pesar de mostrar-se tolerant respecte a les masculinitats dissidents i les diferents orientacions sexuals, l'entrevistat no compren l'existència de persones de gènere no binari. Per altra banda, tot i autopercebre's tolerant respecte a les identitats transsexuals es troba dubitatiu quan es parla de la transsexualitat en menors.

Amb relació a la segona hipòtesi general, l'entrevistat mostra una percepció de falsa sensació d'igualtat i una creença en l'existència de la igualtat juridicolegal. Considera que continuen persistint desigualtats de gènere a la societat actual i que s'ha de lluitar en contra d'aquestes,

però que de manera general, dins del panorama laboral i jurídic existeix la igualtat d'oportunitats. Tot i que l'entrevistat s'expressa amb claredat respecte a la seva posició feminista considera que en certs casos les polítiques identitàries són perjudicials i innecessàries. Mitjançant l'exemplificació del cas de la diferència en les proves físiques per a les oposicions a bombers, explica que no li sembla correcte l'avantatge femenina. Per altra banda, explica la seva preocupació personal en el moment de presentar-se a les oposicions de mestre, se sentia en una posició de desavantatge, ja que pensava que la llei de paritat s'aplicava al seu sector i, per tant, podia quedar-se sense plaça a causa d'aquesta llei, mostrant així els indicadors respecte a la percepció de victimització.

En l'entrevista no es fa referència a una falta de representació política ni una necessitat de suport polític en problemàtiques concretes i, tot i que assegura que el feminisme ha de continuar lluitant i avançant per una societat més igualitària, admet que en certes ocasions s'han fet avenços i polítiques que considera innecessàries tot i que no n'assenyala cap en concret.

La visió de l'entrevistat respecte al moviment feminista, doncs, mostra una visió generalment positiva tot i que s'assenyalen els indicadors de desavantatge masculí i victimització quan es fa referència a les polítiques identitàries.

D'aquesta entrevista es pot concloure que l'entrevistat és un home preocupat per la desigualtat de gènere i es troba conscienciat amb la causa en termes generals. Tot i això, de manera, potser inconscient, continua sent partidari de la creença de rols de gènere on la dona és la principal encarregada de les tasques domèstiques i de cura i la que porta aquesta càrrega mental de les tasques domèstiques. Continua tenint present una visió biològica del gènere i, tot i mostrar-se tolerant envers les diferents identitats de gènere, certs aspectes provoquen confusió i fins i tot rebuig. Finalment, tot i considerar-se una persona feminista, considera que existeix la igualtat juridicolegal i admet haver-se vist amenaçat per les polítiques identitàries. Per tant, es pot dir que tot i no creure que el feminisme actual és misàndric i culpabilitzador, sí que pot suposar una pèrdua de privilegis i una amenaça a l'ordre tradicional establert.

V. HOME DE CLASSE MITJANA SENSE PARELLA

Fitxa de l'entrevistat

CLASSE	Mitjana
PARELLA	Solter, viu sol
FEINA	Cuiner
ESTUDIS	Estudiant grau universitari
EDAT	23
DURADA ENTREVISTA	40 min
LLOC DE L'ENTREVISTA	Tortosa, casa de l'entrevistat

Guió de l'entrevista

BLOC 1: TRAJECTÒRIA I DIA A DIA (ORGANITZACIÓ DE LA LLAR I VIDA FAMILIAR)

1. Per començar m'agradaria parlar de la teva situació actual en termes de vida laboral, acadèmica i familiar. És a dir, de que treballes, quins estudis tens amb qui vius...
2. M'agradaria que em parlessis de la teva infància i la vida familiar. Recordes com era un dia normal quan eres petit? (Anaves a l'escola, feies extraescolars...)
 - a. Com s'organitzava la teva família per cuidar-te?
 - b. Qui s'encarregava de portar-te o recollir-te de l'escola?
 - c. Com s'organitzaven les feines?

- d. Qui s'encarregava principalment de les tasques de la llar? (Qui feia el menjar, qui netejava la casa...) Qui feia què?
 - e. Per què s'organitzava d'aquesta manera?
 - f. Creus que era una repartició justa?
3. Creus que la situació va canviar quan vas anar creixent? Com?
 4. En el moment en que vas deixar de viure amb la teva família i vas passar a viure amb la teva parella/ sol, quins consideres que van ser els canvis més importants en el teu dia a dia? Creus que van apareixer noves dificultats?
 5. Em podries explicar en que consisteix un dia normal en la teva vida? Des de que et lleves fins que vas a dormir.
 6. Un cop a casa, a que dediques el teu temps principalment?
 7. Respecte les feines de casa, com t'organitzes actualment?
 8. Com t'imagines la teva vida d'aquí 10 o 15 anys?
 - a. Vols formar una família en un futur? Per què?

BLOC 2: PERCEPCIONS RESPECTE ELS ROLS DE GÈNERE

En aquesta part de l'entrevista et plantejaré situacions hipotètiques per conèixer la teva opinió.

9. Respecte la pregunta anterior, imagina que en un futur sí que formes aquesta família. En el cas de tenir un fill, com creus que us organitzariu amb la teva parella? 7:37
 - a. En el cas de que algun dels dos hagués de deixar la feina, qui creus que seria més probable que es quedés a casa per poder cuidar-lo?
 - b. Per què?
 - c. Creus que et sentiries feliç o realitzat si fossis tu el que s'hagues de quedar a casa i no anar a la feina? I a la inversa?
10. Quins elements consideres essencials perquè una criatura creixi en un entorn sa i equilibrat?
11. En el cas de les parelles homosexuals, quines diries que són les principals diferències amb una parella heterosexual en referència a la criança d'una criatura?
 - a. En la teva infància, creus que hi ha certes lliçons o certs aspectes de la teva criança que li corresponien més a la teva mare que al teu pare? I a la inversa?

- b. Creus que aquesta divisió de tasques funcionaria igual en el cas de que tu tinguessis un fill?
- 12. No sé si coneixes la llei de baixa per maternitat. (*Explicar-la*) La consideres adient?
 - a. Creus que beneficia a la criatura? Que canviaries?
 - b. Creus que les mares necessiten passar més temps amb els seus fills? Per què?
- 13. Seguint amb les situacions hipotètiques. Imagina que el teu fill, als 13 anys t'explica que vol començar a anar a l'escola amb les ungles pintades i amb falde i vestits. Ho veuries correcte?
 - a. Quan creus que seria adient que un home es poses un vestit i es pintes les ungles?
 - i. Personalment, en quines ocasions vestiries tu d'aquesta manera?
- 14. Creus que la frase "sóc un home masculí" et representa?
 - a. Per què?
 - b. Què creus que és el que fa que et sentis més home?
 - c. En quines situacions creus que t'has comportat de manera més masculina que un altre home?
- 15. Seguint amb les situacions hipotètiques, si el teu fill et digues que creu que és homosexual, quina seria la teva reacció? Com creus que actuaries?
- 16. Estàs familiaritzat amb el que és la transexualitat? I la diversitat d'identitats de gènere?
- 17. Com reaccionaries si el teu fill t'expliques que sent que és una noia? identitat neutra
- 18. Amb 13 anys ja podria canviar-se el sexe legalment amb el consntiment dels seus progenitors. Creus que seria convenient fer-ho? Per què?

BLOC 3: FEMINISME INSTITUCIONAL

- 19. Segons les dades d'idescat, l'any 2024 les dones treballant a Catalunya al sector de la construcció eren 19.000 mentre que els homes eren 217.000. Segons la teva opinió per què creus que és?
- 20. Imagina que a l'empresa on treballes s'obre una plaça per poder ascendir laboralment. Creus que una dona tindria les mateixes oportunitats d'aconseguir-la que un home? Per què?
- 21. Creus que passa el mateix amb les feines que requereixen més/menys esforç físic?
 - a. Per què?

- b. Ho veus correcte?
- 22. Veus correcte que des de les institucions públiques es fomentin polítiques per assegurar que hi hagi un mínim de dones contractades?
 - a. Per què?
 - b. Creus que podria perjudicar-te?
- 23. Respecte a temes de desigualtat de gènere, que creus que ha canviat a la nostra societat respecte a generacions anteriors?
- 24. Coneixes el significat de la paraula “patriarcat”?
 - a. Creus que el patriarcat encara es troba present a la nostra societat?
- 25. Creus que hi ha una bona gestió dels temes de desigualtat de gènere en la política espanyola actualment?
- 26. Saps el què és la llei anomenada “només sí és sí” (*explicar-la*)?
 - a. Consideres que és adecuada?
 - b. Per què?
- 27. Coneixes el concepte de “pressumpció d’innocència”? Consideres que en les denúncies per violació, aquest dret es vulnera?
- 28. Creus que aquests avenços podrien afectar-te a tu d’alguna manera (positiva o negativament)?
 - a. Com?
 - b. Per què ho creus?
- 29. Hi ha algun problema que consideres que t’afecta personalment però que no s’hi dona prou importància per part dels partits polítics actuals?
- 30. Per part contrària, quan sents discursos polítics, t’has sentit mai representat amb algun? Què era el que feia que t’identifiquessis?
- 31. Consideres que la “correcció política” fa que et reprimeixis a l’hora de parlar de certs temes públicament? Amb els teus amics et sents més lliure?
 - a. Hi ha algun tipus de broma o comentari que potser en certs àmbits no fas per ser més “políticament correcte”? (Posa algun exemple)
- 32. Com explicaries què és el feminisme actualment?
 - a. Et consideres una persona feminista? Per què?
 - b. Consideres que el feminisme és un moviment necessari actualment?
 - c. Quins diries que han de ser els objectius del feminisme?
 - d. Creus que el moviment et representa?

Anàlisi de l'entrevista

L'entrevista de l'home de classe mitjana sense parella comença mostrant com, en la seva infància els rols de gènere tradicionals dins de casa seva es troben molt ben diferenciats. Així doncs, explica com la seva mare era la principal encarregada de les cures dels fills i de les tasques domèstiques dutes a terme dins de casa mentre el seu pare s'encarregava de dur a terme les tasques que implicaven més força física així com de dedicar la major part del seu temps a la seva feina remunerada. També explica com, en el cas que cap dels dos tinguessin la disponibilitat de fer-se càrrec de la seva cura, les seves àvies passaven a ser les principals encarregades de fer-ho.

Aquesta entrevista mostra com els ideals de l'entrevistat estan clarament formats a partir d'una atribució de rols de gènere tradicionals. Més enllà de l'organització de tasques domèstiques en la seva infància, també es pot apreciar aquest indicador quan es fa referència a la distribució de feines domèstiques en el cas hipotètic de formar una família en un futur. Explica que deixar la feina suposaria un sobre esforç i que, probablement una dona sentiria més necessitat de fer-ho. En aquest sentit, també és molt evident la seva percepció biològica respecte al gènere. En diverses ocasions fa referència a com la dona sentiria més necessitat de tenir cura del fill a causa d'una suposada connexió biològica pel fet d'haver-lo parit.

La defensa de la importància familiar no es mostra com un indicador clau en aquesta entrevista, ja que mostra una opinió molt negativa respecte el fet de tenir fills.

En relació amb la dimensió de la perspectiva biològica de l'entrevistat, és notable en el seu discurs la presència d'assignació de certes característiques al gènere. Així doncs, trobem que els seus referents durant la seva infància van inculcar-li els estereotips de gènere tradicionals. Explica com el seu pare va ensenyar-li a “ser un home” i la seva mare va ensenyar-li a respectar la resta. A més, considera que un pare té més facilitat d'educar un fill i una mare la té per educar una filla.

Per altra banda, la importància de les diferències genètiques entre homes i dones també són molt presents en les seves respostes. Considera que per norma, els homes són genèticament més forts i, per tant, tenen més facilitat per accedir a feines que requereixin més força física. D'aquesta manera justifica la diferència de presència d'homes i dones en el sector de la construcció i també critica les lleis de paritat en professions com la de policia o bomber.

L'entrevistat també mostra una clara visió binària del sexe en el moment en el qual explica que no compren l'existència de persones de gènere neutre. A més en el moment de descriure el que és un home l'entrevistat es basa en les diferències biològiques i la genètica. En aquest sentit, l'indicador referent a la transfòbia apareix quan es fa referència a menors transgènere. Explica que aquest pensament potser únicament conseqüència d'influències d'altra gent amb experiències similars.

Respecte la masculinitat hegemònica l'entrevistat no mostra un clar rebuig a les masculinitats dissidents o a la diversitat d'expressió de gènere més enllà de no comprendre les identitats de gènere neutre. Tot això, mostra una clara defensa de l'heteronormativitat en quant se li pregunta respecte de les condicions de benestar per al creixement d'una criatura explicant que considera important la figura paterna i materna dins la família.

En relació amb els indicadors de la dimensió de la pèrdua de privilegis, l'entrevistat destaca per la seva percepció d'una societat no discriminatòria amb presència d'una igualtat juridicolegal i una igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Considera que la societat espanyola actualment no discrimina per orientació sexual ni identitat de gènere. De la mateixa forma, creu que homes i dones, davant d'una oportunitat laboral gaudeixen de les mateixes condicions i no existeix cap privilegi envers els homes. La crítica a les polítiques identitàries se centra en la perspectiva biològica referent a les feines on es requereix força física i considera que en aquest cas seria perjudicial que hi hagués homes que a causa d'aquestes polítiques quedessin fora d'aquestes feines per deixar que una dona menys preparada ocupés aquests llocs.

L'abandonament polític apareix de manera explícita en l'entrevista. Considera que l'home està desprotegit políticament, ja que no hi ha creu que no hi ha prou lleis respecte a la prevenció de riscos laborals en feines ocupades majoritàriament per homes. Aquest fet el relaciona directament amb les polítiques de gènere impulsades considerant que les dones reben més protecció legal i política que els homes. Aquest plantejament ens porta a assenyalar també la percepció de desavantatge masculí així com el de lluita misàndrica, ja que l'entrevistat considera que el moviment feminista ha orientat els seus objectius a què la dona es trobés en una posició superior a la de l'home.

En aquest sentit, l'entrevistat considera que el feminisme hauria de representar els interessos dels homes i centrar-se en temes concrets per defensar els interessos de les dones com serien

la violència domèstica i els casos de violacions. Tanmateix, també considera que en molts casos el moviment no té en compte la presumpció d'innocència i culpabilitza l'home.

VI. HOME DE CLASSE TREBALLADORA SENSE PARELLA

Fitxa de l'entrevistat

CLASSE	Treballadora
PARELLA	Solter.Viu amb la família
FEINA	Soldador
ESTUDIS	Cicle Superior
EDAT	24
DURADA ENTREVISTA	47 min
LLOC DE L'ENTREVISTA	Amposta, cafeteria

Guió de l'entrevista

BLOC 1: TRAJECTÒRIA I DIA A DIA (ORGANITZACIÓ DE LA LLAR I VIDA FAMILIAR)

1. Per començar m'agradaria parlar de la teva situació actual en termes de vida laboral, acadèmica i familiar. És a dir, de que treballes, quins estudis tens amb qui vius...
2. M'agradaria que em parlessis de la teva infància i la vida familiar. Recordes com era un dia normal quan eres petit? (Anaves a l'escola, feies extraescolars...)
 - a. Com s'organitzava la teva família per cuidar-te?
 - b. Qui s'encarregava de portar-te o recollir-te de l'escola?
 - c. Com s'organitzaven les feines?
 - d. Qui s'encarregava principalment de les tasques de la llar? (Qui feia el menjar, qui netejava la casa...) Qui feia què?
 - e. Per què s'organitzava d'aquesta manera?
 - f. Creus que era una repartició justa?
3. Creus que la situació va canviar quan vas anar creixent? Com?
4. Actualment com s'organitzen les feines de casa? Per què?
5. Em podries explicar en que consisteix un dia normal en la teva vida? Des de que et lleves fins que vas a dormir.
6. Un cop a casa, a que dediques el teu temps principalment?
7. Com t'imagines la teva vida d'aquí 10 anys?
 - a. Vols formar una família en un futur? Per què?

BLOC 2: PERCEPCIONS RESPECTE ELS ROLS DE GÈNERE

En aquesta part de l'entrevista et plantejaré situacions hipotètiques per conèixer la teva opinió.

8. Respecte la pregunta anterior, imagina que en un futur sí que formes aquesta família. En el cas de tenir un fill, com creus que us organitzarieu amb la teva parella?
 - a. En el cas de que algun dels dos hagués de deixar la feina, qui creus que seria més probable que es quedés a casa per poder cuidar-lo?
 - b. Per què?
 - c. Creus que et sentiries feliç o realitzat si fossis tu el que s'hagues de quedar a casa i no anar a la feina? I a la inversa?
9. Quins elements consideres essencials perquè una criatura creixi en un entorn sa i equilibrat?

10. En el cas de les parelles homosexuals, quines diries que són les principals diferències amb una parella heterosexual en referència a la criança d'una criatura?
- a. En la teva infància, creus que hi ha certes lliçons o certs aspectes de la teva criança que li corresponien més a la teva mare que al teu pare? I a la inversa?
 - b. Creus que aquesta divisió de tasques funcionaria igual en el cas de que tu tinguessis un fill?
11. No sé si coneixes la llei de baixa per maternitat. (*Explicar-la*) La consideres adient?
- a. Creus que beneficia a la criatura? Que canviaries?
 - b. Creus que les mares necessiten passar més temps amb els seus fills? Per què?
12. Seguint amb les situacions hipotètiques. Imagina que el teu fill, als 13 anys t'explica que vol començar a anar a l'escola amb les ungles pintades i amb falde i vestits. Ho veuries correcte?
- a. Quan creus que seria adient que un home es poses un vestit i es pintes les ungles?
 - i. Personalment, en quines ocasions vestiries tu d'aquesta manera?
13. Creus que la frase "sóc un home masculí" et representa?
- a. Per què?
 - b. Què creus que és el que fa que et sentis més home?
 - c. En quines situacions creus que t'has comportat de manera més masculina que un altre home?
14. Seguint amb les situacions hipotètiques, si el teu fill et digues que creu que és homosexual, quina seria la teva reacció? Com creus que actuaries?
15. Estàs familiaritzat amb el que és la transexualitat? I la diversitat d'identitats de gènere?
16. Com reaccionaries si el teu fill t'expliques que sent que és una noia? identitat neutra
17. Amb 13 anys ja podria canviar-se el sexe legalment amb el consntiment dels seus progenitors. Creus que seria convenient fer-ho? Per què?

BLOC 3: FEMINISME INSTITUCIONAL

18. Segons les dades d'idescat, l'any 2024 les dones treballant a Catalunya al sector de la construcció eren 19.000 mentre que els homes eren 217.000. Segons la teva opinió per què creus que és?
19. Imagina que a l'empresa on treballes s'obre una plaça per poder ascendir laboralment. Creus que una dona tindria les mateixes oportunitats d'aconseguir-la que un home? Per què?
20. Creus que passa el mateix amb les feines que requereixen més/menys esforç físic?
- a. Per què?
 - b. Ho veus correcte?
21. Veus correcte que des de les institucions públiques es fomentin polítiques per assegurar que hi hagi un mínim de dones contractades?
- a. Per què?
 - b. Creus que podria perjudicar-te?
22. Respecte a temes de desigualtat de gènere, que creus que ha canviat a la nostra societat respecte a generacions anteriors?
23. Coneixes el significat de la paraula "patriarcat"?
- a. Creus que el patriarcat encara es troba present a la nostra societat?
24. Creus que hi ha una bona gestió dels temes de desigualtat de gènere en la política espanyola actualment?
25. Saps el què és la llei anomenada "només sí és sí" (*explicar-la*)?
- a. Consideres que és adequada?
 - b. Per què?
26. Coneixes el concepte de "pressumpció d'inocència"? Consideres que en les denúncies per violació, aquest dret es vulnera?
27. Creus que aquests avenços podrien afectar-te a tu d'alguna manera (positiva o negativament)?
- a. Com?
 - b. Per què ho creus?
28. Hi ha algun problema que consideres que t'afecta personalment però que no s'hi dona prou importància per part dels partits polítics actuals?
29. Per part contrària, quan sents discursos polítics, t'has sentit mai representat amb algun? Què era el que feia que t'identifiquessis?

30. Consideres que la “correcció política” fa que et reprimeixis a l’hora de parlar de certs temes públicament? Amb els teus amics et sents més lliure?
- a. Hi ha algun tipus de broma o comentari que potser en certs àmbits no fas per ser més “políticament correcte”? (Posa algun exemple)
31. Com explicaries què és el feminisme actualment?
- a. Et consideres una persona feminista? Per què?
 - b. Consideres que el feminisme és un moviment necessari actualment?
 - c. Quins diries que han de ser els objectius del feminisme?
 - d. Creus que el moviment et representa?
 - e. No sé si coneixes un lema que ha sorgit en certs sectors del moviment feminista sobre com “tots els homes són violadors en potència”. Que n’opines?
 - f. Consideres que el moviment feminista ha comès alguns errors en la seva lluita? Creus que ha estat ben encaminada?

Anàlisi de l’entrevista

L’entrevista a l’home jove de classe treballadora sense parella presenta una sèrie d’arguments que podrien afirmar algunes de les hipòtesis presentades respecte a la defensa de l’ordre social tradicional. En primer lloc, amb relació a la defensa de la unitat familiar, l’entrevistat constantment fa referència a la importància de la família com a institució. Considera que és una de les bases de la seva infància i trajectòria vital i considera important continuar expandint aquest valor en el moment en el qual ell en formi una.

També, amb les seves respostes s’observa un pensament tradicional respecte els rols de gènere. L’entrevistat ha crescut en un entorn on les seves referents femenines eren les encarregades de les tasques de cura. Parla de com la seva mare era la que adaptava els seus horaris per a cuidar-lo i en el cas de no poder fer-ho era la seva àvia l’encarregada. Per altra banda, de manera general, el cuidava una altra dona que no formava part de la seva família.

En relació amb les tasques domèstiques explica que tots els integrants de la família hi participen; tot i això, és important prestar atenció a la manera en què explica com es reparteixen. Durant la major part de l’entrevista fa referència a com tots ajuden a la seva mare i que és ella la que posa èmfasi amb el que s’ha de fer, implícitament demostrant que és ella l’encarregada principal de fer aquest repartiment. Tampoc queda clar quina és la seva

aportació real respecte a les feines de casa, ja que en el moment de preguntar quant de temps hi dedica i quines tasques són les que fa no sap respondre de manera concreta. Passa el mateix quan se li pregunta per la divisió de tasques i l'organització de feines en el cas hipotètic d'haver de cuidar un fill.

Tot i això, sí que s'observa com es mostra més partidari de què l'home sigui l'encarregat d'aportar el benestar econòmic mentre que la mare sigui l'encarregada de cuidar la criatura. Aquest ideal s'observa en el moment de justificar quin dels dos seria més probable que es quedés amb el seu fill en el cas de necessitar una cura constant. Tot i que assegura que ell seria capaç de fer-ho, admet que representaria una dificultat important haver de deixar-se la feina mentre que en el cas que fos la seva parella la que s'ho deixés voluntàriament no hi veuria cap problema. A més, de manera més concreta, quan es comenten les baixes de maternitat i paternitat explica el cas dels seus companys de feina on tots han decidit que sigui la mare la que passi més temps amb la criatura mentre ells són els encarregats del benestar econòmic i ell admet que és una bona decisió.

Per altra banda, també es veu representada, potser d'una manera més implícita, aquesta visió dels rols de gènere en el moment en què explica com la seva mare li ha ensenyat a apreciar la importància de la unió familiar mentre que el seu pare li ha ensenyat a centrar-se en la vida laboral.

En aquesta entrevista també s'observa com l'entrevistat manté una perspectiva biològica respecte al gènere. Amb el mateix discurs que s'utilitza per defensar que les mares són les encarregades de cuidar la criatura, s'evidencia la creença en un instint cuidador característic de les dones. Per altra banda, quan se li qüestiona que és el que el fa sentir com un home el primer que assenyala són les característiques biològiques com ho són els genitals masculins.

Finalment, la perspectiva biològica es deixa veure clarament quan assegura que un dels avenços més importants del feminisme són les diferències en les proves d'oposicions a feines com bombers, mossos d'esquadra i policia local on considera que la mesura per rebaixar els paràmetres de les proves físiques per a les dones comporta un benefici per a aquestes, degut a la seva diferència genètica la qual les fa ser més dèbils que els homes.

En el seu discurs s'evidencia una falsa sensació d'igualtat. De manera general, considera que la societat actualment es mostra oberta i tolerant amb les diferents orientacions sexuals,

identitats de gènere i expressions de gènere i considera que aquesta les situacions de discriminació són casos excepcionals. Tot i que ell també mostra acceptació amb relació a aquests àmbits, s'observa certa distància amb el tema en el moment en què se li explica la transsexualitat amb menors d'edat. En les seves respostes respecte a les situacions hipotètiques de tenir un fill, en un principi assegura que acceptaria que aquest fos transgènere, en canvi, s'observa certa distància en el moment en què se li pregunta si tiraria endavant els processos per tal de legalitzar la nova identitat de gènere. Assegura que aquest pensament podria ser una idea formada per una falta de maduresa de l'adolescent, ja que considera que actualment aquests estan exposats a moltes realitats diferents i és fàcil confondre's.

Amb relació a la creença respecte a la igualtat juridicolegal s'observa com l'entrevistat considera que aquesta està aconseguida. Això s'evidencia principalment amb les preguntes que fan referència a l'àmbit laboral. Tot i no utilitzar la paraula "sostre de vidre", les seves respostes deixen veure que ell considera que aquest és inexistent. En el seu discurs s'observa una clara creença en la meritocràcia i assegura que ascendir laboralment, independentment de la feina i l'àmbit laboral, és únicament resultat de l'esforç de la persona treballadora i creu que el gènere d'aquesta no representa cap condicionant. En aquest sentit, també s'observa un clar rebuig a les polítiques identitàries com ho són les llistes cremallera quan es fa referència a l'àmbit polític i a les polítiques de reserva de places. El fet de considerar que tant homes com dones tenen el mateix dret, capacitat i oportunitats per ascendir a qualsevol lloc de treball fa que consideri aquestes polítiques innecessàries i perjudicials per als homes, deixant-los en una situació de desavantatge. De la mateixa manera, quan se li pregunta respecte al patriarcat ell considera que de manera general aquest no representa una problemàtica sinó que forma part de contextos concrets.

Aquesta entrevista mostra informació molt clara amb relació a les percepcions del que és el feminisme. L'entrevistat sembla entendre'l com un moviment misàndric, ja que en el moment en què se li pregunta si es considera una persona feminista ell assegura que no, la causa sent que segons ell aquest moviment només se centra en la defensa dels drets i interessos de la dona i ell considera que és necessari incloure la defensa dels drets i interessos dels homes. Explica que caldria canviar-li el nom i l'enfocament per tal que existís una igualtat real. Per exemplificar-ho explica que la violència domèstica i les violacions poden ser exercides tant per homes com per dones.

Més enllà del rebuig a les polítiques identitàries, les quals considera que situen als homes en una posició de desavantatge, també considera que el feminisme en molts casos culpabilitza l'home. Considera que en molts casos el feminisme tracta a tots els homes de manera acusatòria sense tenir en compte que no tots són culpables. Quan es parla dels conceptes de presumpció d'innocència relata l'experiència personal d'un company de feina que va ser denunciat, assegura, falsament. Aquesta situació va provocar que l'entrevistat es formés una forta opinió, respecte com són tractades les acusacions de violència domèstica, ja que assegura que l'home és tractat com un criminal sense que hi hagi evidències de la seva culpabilitat.

Així doncs, l'entrevista a l'home jove de classe treballadora sense parella ajuda a comprovar la segona hipòtesi general de la recerca respecte a la por a la pèrdua de privilegis.

Tot i això, ell es presenta com una persona que defensa els drets de les dones i considera que el moviment feminista que ell defensaria seria el que lluités en contra dels casos de violacions i violència domèstica aplicant sentències fermes, però que també inclogués els interessos dels homes.

Cal remarcar que l'entrevistat mostra un gran rebuig respecte al panorama polític espanyol general. Assegura de manera molt ferma que no el representa cap partit polític actual i, tot i que els motius pels quals no se sent representat no es troben directament relacionats amb els discursos polítics feministes, aquest rebuig a causa de la falta de representació provoca que no s'interessi a educar-se respecte als diferents discursos existents.

D'aquesta entrevista podem concloure que l'entrevistat mostra un alt grau de defensa per la unitat familiar amb els rols de gènere tradicionals, una visió biològica dels gèneres, un cert grau d'acceptació a les masculinitats dissidents, orientacions sexuals i identitats de gènere diverses. S'autopercep com una persona tolerant i percep la societat com igualitària i poc discriminatòria.

Amb relació al feminisme institucional es pot concloure que percep que s'ha arribat a una igualtat social jurídica i legal, que els casos on aquesta no es compleix són concret, però han de ser condemnats. Tot i això, considera que el feminisme sí que ha provocat que l'home es trobi en un desavantatge social i en certs casos també laboral i legal i, per tant, el feminisme hauria d'incloure també els interessos dels homes.

VII. HOME CLASSE TREBALLADORA AMB PARELLA

Fitxa de l'entrevistat

CLASSE	Treballadora
PARELLA	Casat, viu amb la parella
FEINA	Nutricionista
ESTUDIS	Grau Superior
EDAT	26
DURADA ENTREVISTA	70 min
LLOC	Tortosa, casa de l'entrevistat

Guió de l'entrevista

BLOC 1: TRAJECTÒRIA I DIA A DIA (ORGANITZACIÓ DE LA LLAR I VIDA FAMILIAR)

1. Per començar m'agradaria parlar de la teva situació actual en termes de vida laboral, acadèmica i familiar. És a dir, de que treballes, quins estudis tens amb qui vius...

2. M'agradaria que em parlessis de la teva infància i la vida familiar. Recordes com era un dia normal quan eres petit? (Anaves a l'escola, feies extraescolars...)
 - a. Com s'organitzava la teva família per cuidar-te?
 - b. Qui s'encarregava de portar-te o recollir-te de l'escola?
 - c. Com s'organitzaven les feines?
 - d. Qui s'encarregava principalment de les tasques de la llar? (Qui feia el menjar, qui netejava la casa...) Qui feia què?
 - e. Per què s'organitzava d'aquesta manera?
 - f. Creus que era una repartició justa?
3. Creus que la situació va canviar quan vas anar creixent? Com?
4. En el moment en que vas deixar de viure amb la teva família i vas passar a viure amb la teva parella/ sol, quins consideres que van ser els canvis més importants en el teu dia a dia? Creus que van aparèixer noves dificultats?
5. Em podries explicar en que consisteix un dia normal en la teva vida? Des de que et lleves fins que vas a dormir.
6. Un cop a casa, a que dediques el teu temps principalment?
7. Respecte les feines de casa, com us organitzeu amb la teva parella?
 - a. Quina diries que és la teva aportació respecte les feines de la llar?
 - b. Que és el que més t'agrada fer? És el que fas més sovint?
 - c. I el que se't dona pitjor? Per què creus què és?
 - d. Per què heu triat organitzar-vos d'aquesta manera?
8. Respecte la cura del nen, com us organitzeu?
 - a. Quina diries que és la teva aportació respecte les feines de la llar?
 - b. Que és el que més t'agrada fer? És el que fas més sovint?
 - c. I el que se't dona pitjor? Per què creus què és?
 - d. Per què heu triat organitzar-vos d'aquesta manera?
9. Què diries que és per a tu la família?
 - a. El fet de formar una família era un objectiu que havies tingut des de sempre?

BLOC 2: PERCEPCIONS RESPECTE ELS ROLS DE GÈNERE

En aquesta part de l'entrevista et plantejaré situacions hipotètiques per conèixer la teva opinió.

10. Respecte la pregunta anterior, imagina que en un futur sí que formes aquesta família.
 - a. En el cas de que algun dels dos hagués de deixar la feina, qui creus que seria més probable que es quedés a casa per poder cuidar-lo?
 - b. Per què?
 - c. Creus que et sentiries feliç o realitzat si fossis tu el que s'hagués de quedar a casa i no anar a la feina? I a la inversa?
11. Quins elements consideres essencials perquè una criatura creixi en un entorn sa i equilibrat?
12. En el cas de les parelles homosexuals, quines diries que són les principals diferències amb una parella heterosexual en referència a la criança d'una criatura?
13. En la teva infància, creus que hi ha certes lliçons o certs aspectes de la teva criança que li corresponien més a la teva mare que al teu pare? I a la inversa?
 - a. Creus que amb el teu fill aquesta experiència és similar?
14. No sé si coneixes la llei de baixa per maternitat. (*Explicar-la*) La consideres adient? Creus que beneficia a la criatura? Que canviaries?
 - a. Creus que beneficia a la criatura? Que canviaries?
 - b. Creus que les mares necessiten passar més temps amb els seus fills? Per què?
15. Seguint amb les situacions hipotètiques. Imagina que el teu fill, als 13 anys t'explica que vol començar a anar a l'escola amb les ungles pintades i amb faltes i vestits. Ho veuries correcte?
 - a. Quan creus que seria adient que un home es posés un vestit i es pintés les ungles?
 - i. Personalment, en quines ocasions vestiries tu d'aquesta manera?
16. Creus que la frase "sóc un home masculí" et representa?
 - a. Per què?
 - b. Què creus que és el que fa que et sentis més home?
 - c. En quines situacions creus que t'has comportat de manera més masculina que un altre home?

17. Seguint amb les situacions hipotètiques, si el teu fill et digues que creu que és homosexual, quina seria la teva reacció? Com creus que actuaries?
18. Estàs familiaritzat amb el que és la transexualitat? I la diversitat d'identitats de gènere?
19. Com reaccionaries si el teu fill t'expliques que sent que és una noia?
 - a. I si t'expliques que no sent que es ni un noi ni una noia?
20. Amb 13 anys ja podria canviar-se el sexe legalment amb el suport dels seus pares. Creus que seria convenient fer-ho? Per què?

BLOC 3: FEMINISME INSTITUCIONAL

21. Segons les dades d'idescat, l'any 2024 les dones treballant a Catalunya al sector de la construcció eren 19.000 mentre que els homes eren 217.000. Segons la teva opinió per què creus que és?
22. Imagina que a l'empresa on treballes s'obre una plaça per poder ascendir laboralment. Creus que una dona tindria les mateixes oportunitats d'aconseguir-la que un home? Per què?
23. Creus que passa el mateix amb les feines que requereixen més/menys esforç físic? Per què? Ho veus correcte?
24. Veus correcte que des de les institucions públiques es fomentin polítiques per assegurar que hi hagi un mínim de dones contractades?
 - a. Per què?
 - b. Creus que podria perjudicar-te?
25. Respecte a temes de desigualtat de gènere, que creus que ha canviat a la nostra societat respecte a generacions anteriors?
26. Coneixes el significat de la paraula "patriarcat"?
 - a. Creus que el patriarcat encara es troba present a la nostra societat?
27. Creus que hi ha una bona gestió dels temes de desigualtat de gènere en la política espanyola actualment?
28. Saps el què és la llei anomenada "només sí és sí" (*explicar-la*)?
 - a. Consideres que és adequada?
 - b. Per què?

29. No sé si coneixes un lema que ha sorgit en certs sectors del moviment feminista sobre com “tots els homes són violadors en potència”. Que n’opines?
30. Coneixes el concepte de “pressumpció d’innocència”? Consideres que en les denúncies per violació, aquest dret es vulnera?
31. Creus que aquests avenços podrien afectar-te a tu d’alguna manera (positiva o negativament)?
 - a. Com?
 - b. Per què ho creus?
32. Hi ha algun problema que consideres que t’afecta personalment però que no s’hi dona prou importància per part dels partits polítics actuals?
33. Per part contrària, quan sents discursos polítics, t’has sentit mai representat amb algun? Què era el que feia que t’identifiquessis?
34. Consideres que la “correcció política” fa que et reprimeixis a l’hora de parlar de certs temes públicament? Amb els teus amics et sents més lliure?
 - a. Hi ha algun tipus de broma o comentari que potser en certs àmbits no fas per ser més “políticament correcte”? (Posa algun exemple)
35. Com explicaries què és el feminisme actualment?
 - a. Et consideres una persona feminista? Per què?
 - b. Consideres que el feminisme és un moviment necessari actualment?
 - c. Creus que el moviment et representa?
 - d. Consideres que el moviment feminista ha comès alguns errors en la seva lluita? Creus que ha estat ben encaminada?
 - e. Quins diries que han de ser els objectius del feminisme?

Anàlisi de l’entrevista

L’home de classe treballadora amb parella es presenta com una persona teòricament molt informada sobre el context social i polític espanyol. Pel que fa als àmbits del feminisme, coneix els diversos debats existents i algunes de les seves branques. Cal remarcar que recentment ha tingut un fill amb la seva dona.

El fet que l’entrevistat estigui tan informat del panorama feminista i hagi decidit formar-se i actuar en conseqüència provoca que molts indicadors, especialment els referents als rols de gènere i XX marcats en l’anàlisi, no apareguin de manera tan directa i explícita com en altres

ocasions. Tot i això, moltes de les hipòtesis plantejades es podrien confirmar en aquesta entrevista.

La presència de la importància de la família tradicional és la part menys present en el discurs de l'entrevistat. D'una banda, cal destacar que prové d'una situació familiar complexa, allunyada del model tradicional, fet que podria condicionar les seves opinions. De l'altra, el fet d'haver format la seva pròpia família permet aprofundir en les seves percepcions sobre els rols de gènere destinats a la criança. L'entrevistat remarca en diverses ocasions que tant les feines domèstiques com la cura del nen es reparteixen de manera completament equitativa amb la seva dona.

Tot i això, els rols de gènere tradicionals continuen presents, encara que de manera subtil, en la seva ideologia. Sovint s'aprecia com, inconscientment, continua associant característiques concretes a cada gènere. Un exemple clar és quan afirma que les professores eduquen millor que els professors, o quan considera que una dona tindria més facilitat per ascendir a una posició de responsabilitat en el sector de la construcció perquè "són més estudioses". És interessant observar com, malgrat afirmar en diverses ocasions que rebutja els estereotips de gènere, sovint els reproduceix de forma inconscient.

Pel que fa a la defensa de la masculinitat hegemònica i a les diferents expressions de gènere, inicialment es mostra molt tolerant i afirma no encaixar dins l'estereotip de masculinitat hegemònica. Tanmateix, en les preguntes hipotètiques s'observa un cert distanciament respecte de les masculinitats dissidents i les expressions de gènere diverses. Per exemple, explica que no consideraria professional que el seu fill es maquillés a la feina i opina que aquestes pràctiques s'haurien de reservar per al temps lliure.

Un dels elements més destacats de l'entrevista és la forta perspectiva biològica que manifesta. Aquesta es fa evident quan defineix l'home pel seu cromosoma reforçant així una visió binària del gènere. També insisteix, repetidament, en les diferències biològiques entre homes i dones, especialment pel que fa a la força física i a l'accés a determinades feines. Això evidencia que, per a ell, les diferències genètiques conformen una part essencial i inseparable del gènere.

Respecte a les persones transgènere, l'entrevistat es mostra tolerant amb qualsevol identitat de gènere. No obstant això, quan es parla de la transsexualitat en menors, es mostra reticent,

al·legant que pot ser un pensament condicionat als canvis hormonaals i que podria variar quan "el fill acabi de madurar". Aquest contrast entre la seva declarada tolerància i la seva resposta concreta davant situacions hipotètiques evidencia una tolerància condicionada i limitada. Tanmateix, la seva postura es manté generalment tolerant. Amb el cas de l'homosexualitat, en canvi, l'entrevistat l'accepta obertament i no la relaciona amb canvis hormonaals ni situacions socials que hagin pogut portar el seu fill a sentir-se homosexual.

La part més present en aquesta entrevista és, sens dubte, la referent als canvis institucionals. L'entrevistat es mostra molt informat sobre els moviments socials històrics i el panorama polític espanyol actual. El seu descontentament amb les mesures i el pensament feminista contemporani apareix de diferents formes.

Un aspecte fonamental a destacar és la seva percepció de falsa igualtat. De manera reiterada, expressa que les dones, actualment, gaudeixen de les mateixes oportunitats que els homes en l'àmbit jurídic i laboral, i que, a més, pateixen menys assetjament sexual que en generacions anteriors. Així, considera que el moviment feminista ha comès errors que han provocat un rebuig social.

Aquesta percepció d'una igualtat ja assolida alimenta el seu rebuig cap al feminisme actual, que considera desfasat i radicalitzat. Una base important del seu discurs és entendre el feminisme actual com una versió radicalitzada i misàndrica del que ell entén com a feminisme "real". Té una visió culpabilitzadora del moviment, ja que creu que ha contribuït a l'ascens de l'extrema dreta. Això evidencia tant l'indicador d'associació del feminisme amb la misàndria com la crítica a les polítiques identitàries. A més, relata com aquestes polítiques l'han afectat personalment en el context de les oposicions, la qual cosa també remet a la percepció de desavantatge masculí.

Pel que fa a les denúncies de violacions, malgrat estar d'acord amb la llei del "sí és sí", veu el feminisme com un moviment radicalitzat que fomenta l'enfrontament entre sexes. Aquesta idea es relaciona amb la seva ideologia meritocràtica, des d'on critica les lleis de paritat i les polítiques identitàries, que percep com una amenaça a la meritocràcia. Tem que aquestes polítiques condueixin a la contractació de persones poc qualificades en llocs on altres homes, segons ell, estarien més preparats.

En aquest sentit, destaca també la seva forta percepció de falta de representació política. Considera que el panorama polític espanyol no representa els seus interessos i assenyala el feminisme com un dels factors que han generat la polarització política. El seu tractament del feminisme com un moviment perillós i radicalitzat reflecteix una por a les conseqüències del seu èxit institucional. Finalment, el seu discurs mostra una clara voluntat de mantenir l'ordre social establert, en considerar que no és necessari cap canvi profund, la qual cosa evidencia l'indicador de feminisme focalitzat.

VIII. TRANSCRIPCIÓ I ANÀLISI DE LES ENTREVISTES MITJANÇANT RQDA

ENTREVISTA CLASSE MITJANA AMB PARELLA

ENTREVISTA CLASSE MITJANA AMB PARELLA

(Entrevistadora) Per començar, m'agradaria que m'expliquessis quina és la teva situació actual en termes de vida laboral, acadèmica i familiar, és a dir, de què treballes, a on, quins estudis tens i amb qui vius, sobretot.

(Participant) Estudis tinc... Bé, està la carrera que vaig fer de magisteri. Treballo de mestre des de fa 3 anys. Actualment treballo a Barcelona, sóc mestre de música, a primària. Treballo a Barcelona, al Poblet, a una escola de màxima complexitat. Faig classes des de quart de primària fins a sisè, és una escola de dos línies. I... i bé, vinc en parella, actualment.

(Entrevistadora) Perfecte, Merci. Això era una mica per fer la presentació, però ara m'agradaria que em parlessis una mica de la teva infància i la vida familiar. Recordes com era un dia a dia normal, de quan eres petit, de quan tenies 7-8 anys, potser?

De quan tenia 7-8 anys, sí. Una mica més enrere, potser no me'n recordo, perquè tinc algunes etapes borrades. Però sí, suposo que el típic dia a dia de... de crió, sense preocupacions, més que anar al col·le i fer la feina que et diuen els mestres, i poca cosa més. De casa a l'escola, de l'escola al parc, del parc quan em cansava o quan em cridaven a casa, i... i ja està.

(Entrevistadora) Feies extraescolars? alguna activitat així fora de l'escola?

Eh... Precisament als 7-8 anys, als 8 vaig començar en música, guitarra, però ho feia a l'escola. Vaig començar fent-ho a l'escola i no anava a classes fora de l'escola. Vull dir que el recorregut era el mateix, de casa a l'escola i de l'escola a tornar-hi.

(Entrevistadora) I durant aquella època, en qui vivies a casa?

Eh... A la part de dalt vivia amb els meus pares i el meu germà, i a baix vivien uns iaïos.

(Entrevistadora) I com s'organitza per cuidar-te?

Doncs... Ara, vist en retrospectiva, veig que s'ho curaven molt. O sigui, que anaven molt apurats, perquè els meus pares treballaven els dos moltes hores i estaven per nosaltres quan ens venien a recollir, i poc més. Quan ens portaven a l'escola o quan ens venien a recollir. De fet, va haver-hi una temporada que no ens podien ni portar a l'escola, pel seu horari laboral, i que ens portava la mare d'algun amic o el que sigui. Moltes coses se n'encarregaven muntats, també. Si pel dinar no podien estar o el que sigui. **«Home benestar econòmic»** **«Dona responsable llar»** Normalment sí que estava més a casa ma mare que mon pare. Mon pare treballava més hores fora.

(Entrevistadora) Saps per què era això? Vull dir, va haver-hi algun acord o simplement perquè tenien feines diferents?

Feines diferents i horaris, sí. Sí, sí.

(Entrevistadora) I dins de casa, tu recordes... Això m'ho has explicat una mica, no?, qui s'encarregava de portar-te i recollir-te de l'escola.

«Dona responsable llar» **«Home benestar econòmic»** A priori, ma mare. Perquè mon pare potser treballava des de les 4 del matí o des de les 5 fins a casa, que és 4 o 5 de la tarda. Ma mare tenia un horari laboral més compatible amb el nostre, escolar.

«Dona responsable llar» I normalment me portava ma mare quan me podia portar. Sí que és veritat que hi va haver una temporada llarga que ma mare tampoc ens podia portar, perquè potser començava a treballar quan nosaltres havíem d'arrencar de l'escola, o sigui, d'arrencar de casa. I nosaltres anàvem a l'escola al poble del costat, a 16 quilòmetres, no anàvem a la mateixa escola del poble, i llavors se li dificultava.

I en aquesta època sí que ens va portar la mare del company. Però llevat d'això sempre ens va portar a anar i tornar a ma mare.

(Entrevistadora) I dins de casa, tu recordes com s'organitzaven les feines? És a dir, qui s'encarregava més de fer-vos el dinar o de fregar la casa?

Les feines de casa, parlant de casa, de les 4 parets.

«Dona responsable llar» La gran majoria les feia ma mare. I fora de les 4 parets, parlem d'arreglar els animals, per exemple, aquestes feines, mon pare. A ma mare sempre l'he vist quan arriba de casa, o sigui, quan arriba de la feina i arriba a casa, fer feina dins de casa, menjar, netejar, tot.

I mon pare, sempre que l'he vist, quan arriba de la feina i arriba a casa, seguir treballant, però arreglar els animals, ordenar el llenyer, netejar el magatzem, trastes... Sí que no els he vist per mai, pobres, ni un ni l'altre, però les feines dins de les 4 parets se n'encarregava la mare.

(Entrevistadora) I creus que la situació va anar canviant quan vas anar a créixer?

Sí, sí, de fet, ara... Parlo d'ara, perquè quan vaig anar a créixer no et sabia dir. Sé que mos ho va passar malament, perquè mon pare se va quedar sense feina, i suposo que... Durant aquell temps jo no m'enterava gaire, de tot el que passava.

I suposo que també va poder aportar una miqueta més a les feines de casa per horari, i per possibilitat de fer-les. Però... jo et puc parlar d'ara, que sé que quan torno els caps de setmana a casa, els menjars els fa mon pare. Per exemple, vull dir, segueix fent les feines... que ha fet sempre de fora de les 4 parets, i tot el que hi ha, però alguna vegada se n'encarrega dels menjars, d'anar a comprar, de la roba, això sí que ho fa més sovint.

Suposo que van una mica més desahogats, també.

(Entrevistadora) Molt bé. I ara, parlant una mica també de la situació actual, quant fa que vas deixar de viure amb ells?
Fa dos anys, la primera vegada.

És a dir, fa dos anys vaig començar a treballar fora. Jo soc de Sant Jaume, i vaig començar a treballar a Rubí, a l'altra punta, i estava vivint a Sabadell. Va ser el primer any que vaig deixar de viure amb els meus pares.

L'any següent, és a dir, el curs següent, vaig trobar feina al poble i vaig tornar a viure amb els meus pares. I ara estic treballant a Barcelona i torno a viure fora de casa. I va ser com... anar, tornar i tornar-ne a anar.

(Entrevistadora) I la primera vegada, sobretot, farem les dues situacions, no? Quines van ser les primeres dificultats que et vas trobar quan vas deixar de viure sol, o sigui, deixar de viure amb els pares?

Que em vaig trobar jo? Sí. Eh... sincerament, dificultats poques. Bueno, a veure... Dificultat a nivell social, no tenia ningú.

No coneixia ningú. Sí que és veritat que, val a dir, que vaig viure a Sabadell amb mon germà i la seva parella, que ja no vivia tot sol. Passava de viure... Vaig passar de viure amb tota la família a viure només amb mons pares, quan mon germà va marxar a treballar.

I vaig passar a independitzar-me, en certa manera, però vivint amb mon germà. Tampoc canviava gaire la cosa. Les úniques dificultats que vaig tindre van ser a nivell social, que no tenia amistats fora de... de la feina, o de la gent de casa, que era bàsicament mon germà i la seva parella.

I tampoc tenia moltes coses a fer, aquí a Sabadell. Per lo que és viure a casa, dificultats a nivell d'emancipació, no en vaig tindre moltes, perquè mon germà em va mimar bastant. Ja sabia que era la primera vegada que vivia tot sol, i em va donar peixet.

Me veig amb més dificultats ara. Ara sí. Dificultats com a tal, no.

Però handicaps, si es pot dir així, en reptes. Me veig en reptes de... de portar un horari clar, portar una organització que abans no portava perquè no em preocupava. No ho sé.

«Organització tasques» Feines de casa, lo bàsic, les que sé fer. Vull dir que se fa i cap problema. I no és que em falti la costum de fer-les, però a nivell d'organització seria una de les dificultats.

(Entrevistadora) Molt bé, parlant d'això, em podries explicar com és un dia a dia a la teva vida normal? Vull dir, des que t'aixeques fins que tornes a dormir.

Jo, individualment? Mm-hm. Em desperto a les 6, faig una hora i vint de camí fins a la feina, fins a l'escola, passo el dia allà, surto a les 4 i mitja, o sigui, faig de 8 i mitja a 4 i mitja, torno a les 4 i mitja, faig una hora i vint una altra vegada fins a arribar, o una hora i mitja, aproximadament.

Arribo a passar 12 hores des que m'he aixecat, arribo a les 6, i tinc temps de molt poca cosa, no tinc temps ni de fer la feina que em toca fer per a l'escola. O sigui, tinc 4 hores, tenint en compte que m'he d'anar al llit pronta perquè m'aixeco a les 6. És bastant lineal, bàsic i simple, el meu dia a dia.

(Entrevistadora) I quan has arribat a casa, què és del que més temps invertixes?

en mi, en mi en temps en parella.

O intento invertir en això, quan hi ha coses que he de fer sí o sí, doncs he de sacrificar els temps, però intento invertir en això.

(Entrevistadora) I llavors tu em dius que vius en parella. Respecte a les feines de casa, com us organitzeu?

Ella té més temps de... de fer-les. Jo, per... per... Per ara, ja et dic, estic aquí a casa molt poc temps, i, evidentment, si puc aportar en alguna cosa, doncs apporto. Però com... com ella està... a l'uni pels matins, i té quasi totes les tardes lliures, fins que jo arribo, doncs ho va fent. «Dona responsable llar» I la majoria de coses, doncs, les fa ella.

(Entrevistadora) Molt bé. I quina diries que és la teva aportació, respecte a les feines de casa? En quina de les feines de casa diries que fas més?

En el que queda per fer, quan arribo. «Dona responsable llar» Normalment ella m'avisava amb quines coses necessita que l'ajudi i... «Dona responsable llar» em diu que fa falta... No... res en concret, però si... si queda tirar la basura quan arribo, doncs tiro la basura. Si queda recollir l'estenedor i plegar la roba, doncs faig això. Per exemple.

(Entrevistadora) I alguna que t'agradi fer més o alguna que t'agradi fer menys?

Fer menys, llençar la basura. Però... no ho sé, em veig més entretingut. Per exemple... no ho sé, plegar la roba. Em veig més entretingut.

Fregar lo marbre de la cuina o llimpar la vitro, doncs ho veig... No sé, més... No sé per què, eh? Però ho veig més entretingut.

(Entrevistadora) I alguna que se't doni millor?

Millor no ho sé... Ho faig amb tota la bona fe del món, no sé si... Si em toqués fer... Bé, aquí perquè no en tenim molt, de vidre, per a llimpar, però si em toqués fregar... Llimpar vidres, allò que haguessin de quedar llunts, se'm morien les marques, segur. No tinc traça.

(Entrevistadora) I bueno, com és que us heu decidit a organitzar-vos d'aquesta manera? «Organització tasques» Per temps, per horaris. És a dir, que en un principi vam fer un quadrant, i sí que la primera setmana que... o el primer mes que vivíem aquí junts, abans de començar el curs, teníem més temps per als dos, per a fer... Per a fer i desfer, però ara... Ens organitzem així perquè ens toca, suposo.

Jo per temps puc... poca cosa més puc fer. «Dona responsable llar» Ella arriba abans a casa i té temps per fer el dinar de demà i el sopar i fregar el que cal... jo no. No em dona temps de tot això.

(Entrevistadora) Ara una pregunta una mica futur. Com t'imagines la teva vida d'aquí 10 anys? D'aquí 10 anys en tindries 34? Sí.

34, d'aquí 10 anys. És que pintant com pinta tot, potser m'imagino igual que ara. Vull dir... M'agradaria imaginar-me en una feina estable, en una plaça fixa i tot el que hi ha.

Però... sap Déu. Però seguint optimistes, m'imagino vivint a un poblet... de 400 habitants, allò petit, en una escola a prop de casa, com aquell que diu que puc anar i tornar a peu, amb casa pròpia, sense haver de pagar lloguer, i tranquil·litat, i més temps.

(Entrevistadora) I t'agradaria formar una família en un futur?

És que pinta malament l'assumpte, com per a formar una família.

No sé si em veig amb coratge ara mateix, pensant en un futur. Penso en un futur, però sóc qui sóc ara, i t'ho diria que no, perquè ara no em veig. No em veig.

Però potser... (Entrevistadora) I si tinguessis estabilitat econòmica? Si les coses anessin millor que ara? «Importància familiar» jo sabies que la meua situació econòmica i social em fes, en certa manera, immune a les coses que passen, i que ara mateix em fas pensar que no, doncs potser pensaria que sí, o potser m'atreuria. Al final és com l'ideal no? Tenir la teua casa pròpia, la teua família... Però, bueno, que... Això diguem que pinta malament.

(Entrevistadora) Bé, doncs això era la dinàmica del primer bloc.

Ara passem al segon, i aquí et plantejaré una sèrie de situacions hipotètiques, perquè tu em diguessis què opines o com actuaries en cas que aquesta situació hipotètica et passés a tu.

Continuant amb el tema de la família, ficats en la situació que en un futur sí que tens un fill, i, bueno, si la pregunta és... com creus que t'organitzaries amb la teua parella per cuidar el xiquet? La meua parella en aquell moment tindria feina o no? Suposem que sí. Suposem que els dos esteu treballant.

Eh... Home, jo tinc la sort que la feina que tinc... em permet agafar-me la baixa, també. I és a dir, no només el que em toca per llei, sinó que puc anar tirant de permisos, i si puc estar a casa, estaré a casa i ho allargaré tot el que puc. O sigui, tot el que pugués.

Però, no ho sé... És això. Qui tingui més temps i qui tingui més possibilitat d'estar a casa, que estigui. Si tingués més possibilitat jo, estiraria jo.

Si veig que la seva feina li permet estar per horari més temps, doncs potser més pes li cauria... O sigui, més pes o més responsabilitat, no m'agrada dir-ho. Perquè responsabilitat del xiquet ja en diríem tots dos, no? Però més pes li cauria sobre ella.

(Entrevistadora) I en el cas que els dos tinguéssiu les mateixes oportunitats d'agafar les baixes o de deixar la feina, si algun dels dos hagués de deixar la feina perquè la criatura necessitava més hores o més cura, qui creus que seria més probable que ho fes?

<Dona abandona laboral> <Instint cuidador femení> Potser ho faria ella, perquè potser ella es sentiria més tranquil·la, de fer-ho així. Crec que ella tindria més esta necessitat de estar amb el xiquet.

No ho sé. Jo disposat a tot, evidentment, faltaria més. Però potser... No ho sé, i què menys? <Car. inherents al sexe> Potser s'han de complir... No ho sé, perquè no sóc pare, però si se li ha de donar pit, jo no l'hi puc donar, si em quedo jo a casa.

Potser ho faria ella. Potser li tocaria estar a ella. Mm-hm.

(Entrevistadora) Bueno, sí, parlant d'això de les baixes, no sé si coneixes com està feta la llei de la maternitat. Si vols te la explico per estar més... Sí. Millor.

El que diu des de la Generalitat. Diu que després del naixement del nadó, els progenitors, tant el pare com la mare, sigui qui sigui, tenen dret a un període de descans de 16 setmanes. Les 6 primeres són d'obligat complement per als dos.

I en tots els casos, el període de descans es podrà realitzar en règim de jornada completa o temps parcial. Eh, bueno, no ho sé, si la sentes bé.

Crec que sí.

Pregunta-m i veig si no l'he entès.

(Entrevistadora) Consideres que és correcte? Que està bé?

Bé... Sí, no ho sé, depèn de com t'ho mires. Jo considero que és correcte, perquè si hem d'estar els dos pel xiquet, tant l'un com l'altre veig que potser hauria de ser igual.

Mm-hm. Però... també crec que si... Una mica el que dèiem abans, no? Jo al pit no l'hi heu d'adonar, perquè no puc. <Car. inherents al sexe> <Instint cuidador femení> Potser l'estrictament necessari per al xiquet és que la mare estigui... que es pugui agafar la baixa més llarga, o el que sigui, perquè pugui complir amb tot el que ha de complir, com amuntar-lo o el que sigui.

És a dir, que pugui... Després, que per al xiquet també sigui bo que estiguin, evidentment, al mateix temps, tant pare com mare, que per a ell i... que els primers mesos creixen pare i mare... D'igual manera, no ho sé, eh? Potser el que estic dient sona... és molt estúpid, perquè és que no soc pare i no ho sé, però... En certa manera, potser la balança vindria només cap a... que potser... <Car. inherents al sexe> <Instint cuidador femení> Potser no caldria que nosaltres tinguéssim la baixa, no ho sé. No ho sé, no tinc una opinió 100% fundada. Si em fas la mateixa entrevista quan sigui pare, ja potser...

(Entrevistadora) Després, creus que la frase... Soc un home masculí et representa?

A mi? En quant a què?

a la part de la masculinitat. Creus que ets una persona molt masculina?

Jo crec que... Si soc una persona molt masculina, veig que hi ha gent que és bastant més masculina que jo. Per què ho creus?

Actituds... Ja només, quan els veus vindre físicament, ja veus... No ho sé, jo, per exemple, al metro o al ferrocarril, veig gent que és molt més masculina que jo, de rato.

I què t'ho fa dir?

Quan... Obrin les cames, quan s'assenten, o de la manera de parlar, que parlen cridant, i jo soc d'allà baix, i allà baix parlem cridant.

Però... no ho sé. Me considero un home masculí, evidentment. Però... coses pitjors he vist.

(Entrevistadora) I què creus que és això que et fa... Que et senties un home masculí?

Ostres, aquesta pregunta... Ajuda'm una mica, perquè no sé com contestar-te-la.

No, a veure... Parlem d'actituds que diguis, ostres, és la frase de... "Això em fa ser un home." Potser algun gust que tinguis... No ho sé, el que tu consideres, realment.

No m'agrada el futbol, m'agrada la música. Vull dir, això ja, com a masculí, perdria punts. Però... Algun costum, alguna cosa que em faci dir... No t'ho sabia dir.

Jo què sé, per exemple... Sortim amb els companys de feina a fer el cafè, i l'altre se demana una aigua, i l'altre es demana... <Crit. masc. dissidents> O jo, per exemple, em demano una cervesa. Dir "on em vas amb una aigua". Potser en aquell momentet, el fet de fer-me la cervesa dic... Aquí estic jo, saps?, i em penso ser i tot.

En aquests momentets, potser, per dir-te alguna cosa, no ho sé. Tampoc t'ho sabia... No sé si és una resposta que et valgui al 100%, però... seria això.

(Entrevistadora) Sí, sí, perfecte. Continuem amb els casos de situacions hipotètiques. Imagina que ara el teu fill, en 12 anys, t'explica que vol començar a anar a l'escola amb les ungles pintades i vestir amb faltes i vestits.

Tu ho veuries bé, ho veuries correcte?

Quants anys has dit? 12 anys. Preadolescència.

Preadolescència. Lo... El meu pensar ara em fa dir que, evidentment, avant. Mm-hm.

Però suposo que tot canvia quan passi de veritat. I el moment en què tinc un fill i ho veig... Vull pensar que si li dic que millor que no ho faigues... serà com una mesura de protecció per tot el que li pugui passar.

Ja. Encara que el que li pot passar no està a les meves mans. I soc conscient que pel que li pugui passar no s'hauria de privar.

Però, clar, el moment en què estem parlant de ton fill, suposo que... No m'estranyaria que pensés així. No m'estranyaria. No... Ja.

(Entrevistadora) I si et digués que creus que és homosexual, com creus que reaccionaries?

Ah, bueno, això sí que... Mm-hm. Això sí que t'ho dic. Vull dir... Hi ha ni per protecció ni per res. Avant totalment.

Vull dir, ah, bueno, ah, bueno... Mm-hm.

(Entrevistadora) Estàs familiaritzat amb el que és la transsexualitat? I les diferents identitats de gènere?

Jo trobo que sí. Diria.

Bueno, saps que existeixen les persones transsexuals, que és quan una persona és... sent d'un gènere amb el qual no és el que ha nascut, el que correspon amb la seva genètica. Mm-hm. I bueno, també hi ha diferents identitats de gènere, que ja no és tant un... Deixa de ser un noi per ser una noia o al revés, sinó que potser no encaixen en cap dels dos termes.

O que encaixen en tots. Com reaccionaries si el teu fill, de sobte, t'expliqués... que en lloc de ser un noi... és ser una noia?

Abans de reaccionar? Mm-hm. No, o sigui, és a dir, a veure... No t'he d'enganyar.

<Crit. diversitat gènere> Reaccionaria... una mica, no negativament, però en estat d'alerta, diria. Mm-hm. D'acord, és un tema que s'ha d'abordar, saps? Sí.

Perquè... abans de reaccionar de qualsevol manera, és a dir, l'estat d'alerta el tindria i que m'expliqués, sobretot deixaria que parlés ell, jo no l'hauria de convèncer de res. Mm-hm. D'acord.

Una altra cosa és que en aquest moment jo estigui d'acord o no, no d'acord o no, que en aquest moment m'assembla una cosa o l'altra, però que ara mateix considero que no l'hauria de convèncer de res. Però, després d'estar en estat d'alerta, jo utilitzaria, o intentaria utilitzar tots els mitjans, per intentar comprendre què és el que està passant. Mm-hm.

Abans de poder dir res i jutjar, ni molt menys, ni qualsevol cosa.

(Entrevistadora) <Crit. diversitat gènere> I, si en lloc de dir que sent una noia, digués que no sent que encaixa en cap dels dos?

Això... m'hi costaria més d'entendre. I m'ho he plantejat diverses vegades, i crec que... no sé si... o almenys ara mateix no soc molt capaç d'entendre, perquè em costa ficar-me a la pell de qui se sent així.

<Visió binària sexe>

Clar, potser jo estic massa encasquetat en què és home o dona. Ja. Perquè jo soc heterosexual i sé que em sento home, per exemple.

No sé, soc... Lo bàsic, diguéssim, lo... No sé com dir-ho. Com se diu això? Heterotípic o heterobàsic? No sé com se diu això, no sé, és igual. Normatiu?

Normatiu, això. Però... i potser per això <Visió binària sexe> m'hi costa entendre... com algú no pot sentir-se ni home ni dona. Clar, si no et sents ni home ni dona... Com que sents? Jo em plantejo això i se'm creuen els cables, perquè és que no puc comprendre-ho, que no estic dient que no sigui... no vàlid.

També és una paraula que no està ben utilitzada, però ja m'entens. No ho estic dient, això, eh, però... <Crit. diversitat genere> No ho sé, si em passés m'hi costaria bastant més d'entendre. No sé com reaccionaria.

T'ho puc dir com ho veig ara. I m'hi costa ficar-me a la pell.

(Entrevistadora) I en les dues coses, creus que series capaç de... tractar el teu fill de filla o de fill amb ell? Parlar-li amb els pronoms que ell prefereix en aquest moment?

Si em suposa una dificultat a nivell de costum.

O sigui, acostumar-me a parlar-li com vulgui. No... més per vocabulari que per res. No veig cap problema.

(Entrevistadora) Vale. No sé si saps que amb 13 anys ja es podria canviar el sexe legalment als documents. Estàs d'acord amb aquesta política?

Això vol dir que... O sigui, que firmant només la persona de 13 anys... ja es pot canviar el sexe? O, per cert...

Sí, què pot passar? Que els pares no estiguin d'acord i, pobre, s'hagi d'atracar. Tampoc m'hi semblaria bé. Potser estic entrada de nadie, però no sé si et serveix.

Sí, i si fos el teu cas, <Crit. diversitat genere> <Transfobia> tu deixaries que el teu fill es canviés el sexe legalment? En 13 anys? El meu dubte et dóna resposta? Com? El meu dubte et dóna resposta? No ho sé, no ho sé. M'hauria de trobar la situació, no ho sé. És això, potser el que t'estic contestant no et val res.

(Entrevistadora) No ho tens segur, simplement. No saps què faries.

(Entrevistadora) No, està bé, està bé. Molt bé, passem ja a l'últim bloc. Aquí també, més que situacions hipotètiques, pots posar-hi exemples d'alguns casos.

I també m'expliques la teua opinió o com reaccionaries, d'acord? Començaré amb un cas hipotètic. Imagina't que estàs treballant en una empresa. Ara tu m'has dit que estàs treballant pel sector públic, però vegem que estàs en una empresa privada.

I s'obre una plaça per ascendir laboralment, on hi ha més remuneració, millors condicions, més responsabilitat també, més autoritat. Tu creus que avui en dia una dona tindria les mateixes oportunitats de conseguir-la que un home?

Jo et diria que depèn de la feina. És a dir, depèn de quin puesto s'ofereix per a ascendir.

Per exemple... Te diria, i potser per experiència, perquè ho he vist... No m'ho apropi, eh? Però a l'empresa on treballa mon pare ho he pogut veure. Coses semblants, per exemple. Si estem parlant d'algú que ha de passar encarregat o encarregada, és molt probable que passa un home.

Sí. Si aquesta feina implica portar màquines més pesades, més grans, és més probable que passi un home. Si estem parlant de... No sé què dir-te.

Passar d'operari, o sigui, de lo que diríem, un peó a cap de colla, per a què ens entenguéssim. No sé com se diu exactament dins d'una empresa, eh? Però passar de peó a cap de colla és més probable que passi un home. Veig que l'assumpte està així.

(Entrevistadora) Creus que en empreses més d'oficina, no tan manuals, passa el mateix? <Igualtat jur-leg> Probablement no. No ho sé, eh? Probablement no, que sí que tenen oportunitats més... equitatives. Sí, això m'ho he de reafirmar.

Crec, perquè encara no ho he tocat. No, no ho sé.

(Entrevistadora) I el que dies abans, és possible que en empreses o en feines que sí que es requereix una mica de força manual, o llocs tipus bombers o policies, passi el mateix? O sigui, que tinguin més dificultats les dones d'accedir a aquestes posicions de poder?

Precisament bombers, conec alguna, que és companya meva de feina, i ara ha aprovat les oposicions de bomber, i a final de curs comença.

Per les oposicions de bomber crec que hi ha això que es diu la paritat, que hi ha unes places reservades, o si no reservades, no sé exactament, però sé que hi ha la paritat aquesta, que hi ha alguna cosa per afavorir, en certa manera. Tampoc m'agrada dir afavorir, vull donar l'oportunitat a les dones. Mm... No sabia com... com contestar-te.

Sé això. Si te contesto això...

(Entrevistadora) Està bé, està bé. Vull dir, veus correcta, a esta mesura?

Potser veig que no hauria de ser necessària.

Però la veig correcta, sí. L'altra cosa és que no sé com estan el tema de les proves físiques. Vull dir, no sé si a banda d'això les proves físiques canvien d'homes a dones.

Mm-hm. I a última hora potser si estem parlant d'una feina que al moment de la veritat... Com dir-ho? «Cri. pol. identitaries» Tant hi fa si ets home o dona que necessites algú per aixecar no sé quants de quilos, si a les proves físiques per als homes t'estan fent aixecar 70, i a les dones 50, potser aquí hi ha algun error a nivell administratiu de qui fa les proves. No estic dient que no es faigui la paritat i que no hi hagi opcions per a les dones, però si al moment de la veritat per a treure'n algú d'on sigui has d'aixecar 70 quilos, la persona que s'ha preparat per a menys què farà? No ho sé.

No ho sé, sí.

(Entrevistadora) Per tant, creus que aquesta mesura potser s'hauria d'eliminar?

No la de la paritat, però sí les diferents proves físiques. Si és que és així, que no ho sé, però si fos així jo diria que sí.

Es poden ser les mateixes proves físiques tant per homes com per dones. A última hora si estàs parlant és això, és una feina que al moment de la veritat necessites el que necessites.

(Entrevistadora) En el cas de les institucions públiques, ho diem ara, en molts casos es fa això, aquesta política, aquesta mesura de paritat, per reservar places, per assegurar que hi hagi dones a les institucions públiques. Ho veus correcte aquesta mesura?

Sí, sí, 100%. Molt bé.

«Cri. pol. identitaries» Cal dir que la primera vegada que em vaig presentar a oposicions no sabia si per a les oposicions per a ser mestre hi havia aquesta norma o almenys si, bueno, hi havia aquesta mesura o si estava en la mateixa mesura que com està per al cos de Bombers. I com que anava una mica just de possibilitats jo, per nota, em vaig assustar una mica i vaig dir, a veure, si no hi estigués millor, més places per a mi. No estic dient que sigui innecessari, o sigui, que no estigui ben fet.

Al contrari, és correcte i és necessari.

(Entrevistadora) I creus que podria perjudicar-te, bueno, a tu no, perquè ja tens la plaça, però als altres homes que estan esperant?

Potser sóc molt radical en aquest aspecte, eh? Però si vols aprovar a les oposicions, estudia. Vull dir, si estudies i t'ho cures i treus nota i estàs preparat, tant t'hi donarà que hi hagi x places reservades per a dones.

Al contrari, més se n'han de currar les dones per arribar a les x places reservades que tenen per a elles, saps? O sigui, per poder-ne aconseguir una d'aquestes. És el que m'ho pensava, potser m'equivoco. No sé com està això de les places que hi ha per a uns i per a altres.

No ho sé. «Cri. pol. identitaries» Però no em moc del lloc en què si vols preparar-te a les oposicions, estudia. Jo, per això, patia per les primeres oposicions.

Anava ajustat i llavors sí que em preocupava. Però si ho portes preparat no té per què preocupar-te ni molestar-te. Al contrari, que hi hagi... Vaja.

I també, cal dir que per anar bé, encara que ho hagués apurat, tampoc t'hauria de molestar que hi hagués aquestes places.

(Entrevistadora) Molt bé. Ara parlem una mica més del panorama polític.

No et faré preguntes sobre temes que no coneixis, sinó és més que res per saber la teva opinió sobre el que tu coneixes, no? Perquè respecte al panorama polític espanyol, creus que els temes on les dones tenen problemàtiques socials estan portant... estan sobre un tema central des del panorama polític espanyol?

M'he sap mal, eh? Pots repetir-la?

(Entrevistadora) Sí. Si creus que les problemàtiques socials que afecten les dones són un tema central dels que parla molt el panorama de la política espanyola. O sigui, si els partits polítics estan molt centrats en aquest tema o si el deixen més de banda? Segons la teva opinió.

Jo trobo que en general centrats no ho estan. O sigui que en general, eh? En este tema ja ho sento poc pel que trobo que s'hauria de sentir. La meua resposta no valdrà molt perquè jo estic molt desubicat en això i estic molt desvinculat i no... Però no es parla... Si es parla és el que s'hauria de parlar i com s'hauria de parlar no hi hauria el que hi ha.

Trobo jo. I es dona massa veu a el que es parla, que a vegades se parlen disbarats, i ja no només de gent de carrer, eh? Gent que té certa influència i diuen disbarats. Se dona més veu en això que en el que s'hauria de donar veu.

No veig que sigui un tema tan centralitzat com hauria de ser.

(Entrevistadora) Igualment, saps que sobretot en els últims anys el feminisme ha tingut un impacte institucional que ha fet que es produeixen diversos avanços, no? Sobretot en tema legal s'han fet diverses lleis. El que parlàvem abans de la baixa de maternitat i no sé si coneixes el que és la llei del no més sí és sí.

Sí. De fet, quan m'estava llegint la pregunta estava pensant en aquesta. Molt bé.

(Entrevistadora) Consideres que és adequada?

(Entrevistadora) Consideres que és adequada?

Evidentment. L'altra cosa és la polèmica que... Perdó. La polèmica que vaig veure que no la vaig acabar d'entendre que en la llei del no més sí és sí van haver-hi molts que van sortir a la presó o que se'ls ho van reduir condenes o alguna cosa així.

No sé si és exactament així, eh? Però alguna cosa vaig sentir. També pot ser que per part de qui ho vaig sentir potser no és fiable, la font. Però bé, veig que si alguna cosa falla en aquesta llei és la interpretació que se li dona per part de segons qui.

El fonament de la llei jo el veig... O sigui, si la llei en si fos només sí és sí punt i s'acabó i només s'ha d'entendre això, és molt fàcil d'entendre. Qui li busca tombar la truita veig que ja va a mala idea. Vull dir... Jo el sí. Correctíssim.

(Entrevistadora) Coneixes el concepte de presunció d'innocència? Mhm. Creus que aquesta llei o en general en les denúncies per violació això de lema que sempre s'ha de creure la víctima vulnera el dret de presunció d'innocència?

Crec que no té per què.

O sigui, sempre s'ha de creure la víctima el moment en què es tracta lo fet i la situació. Prou difícil ho té una víctima per obrir la boca després del que passi. Sempre s'ha de creure la víctima.

Mhm. I tenint la presumpció d'innocència per si de cas hi ha un cas de denúncia falsa. Per si de cas.

I de fet perquè la presumpció d'innocència ha d'estar. Ja no només permesa. Per què ha d'estar, Però no crec que vulneri.

És a dir, trobo que és compatible. Tots innocent fins que es demostrí el contrari però per si de cas és veritat el que diuen que has fet deixar per l'anella i intentem encarar-ho que la víctima és la víctima. No com s'ha vist a vegades que se li fa cada pregunta a la víctima o se li retreu cada cosa o cada argument que dius que està passant o sigui el judici de cop ha anat al revés.

(Entrevistadora) En aquest sentit també n'hi ha molta crítica social cap a la persona que se l'està acusant. Abans que hagi sortit el judici o si que s'hagi que sigui oficial que sí que ha fet aquests actes en molts casos n'hi ha una crítica social molt gran cap a aquesta persona. Tu ho veus correcte?

A mi em fa molta gràcia. Em fa pena. Però em fa molta gràcia que hi hagués aquesta crítica i que després per exemple el judici sortís com ha de sortir favorable cap a la víctima i la gent encara nega. Vull dir se critica la víctima per exemple segurament denuncia falsa culpa teua per com anaves i resulta que el judici surt tants anys de presó però que sigui culpable i després d'això encara segueixen criticant o segueixen negant.

La gent que ha dictat la sentència té estudis i saben el que es fan i més enllà d'això el fet és el fet. Aquestes reaccions em fan primer llàstima i després em fan gràcia perquè dius però com estem?

(Entrevistadora) I en el cas de per internet està molt present la "cancel·lació" cap a una persona famosa en el moment en què se l'acusa inclús a vegades sense que hi hagi aquest judici d'una violació o d'un abús sexual i abans del judici ja es provoca aquesta cancel·lació cap a aquesta persona tu ho veus correcte? No sé si has participat mai d'aquesta cultura o d'aquest moviment

No activament en xarxes

(Entrevistadora) I creus que és correcte que es faci?

Correcte o incorrecte? O sigui, si la presumpció d'innocència que parlàvem abans jo considero que està per efectes legals i repercussions a nivell jurídic si ho dic bé cap a aquesta persona fins que no es demostrï el contrari no se li pot aplicar res d'acord la gent li vulgui aplicar una cancel·lació cap a ell a xarxes socials o el que sigui una persona famosa si és famosa ja té la vida arreglada no li ve d'una cancel·lació trobo jo i si hi ha una denúncia el més probable és que hagi passat alguna cosa partint d'aquesta base no crec que estigui malament a última hora si no hi ha una com dir-ho? És que és difícil sí que també és una acusació greu si no saps realment el que ha passat deixant algú de violador per exemple és una acusació greu i potser per xarxes socials també hi ha alguna cosa que em fa pensar que no s'hauria d'avassallar però no ho sé també és una persona que està per damunt de mi a nivell social i tampoc me sabia mal que tingués un ensurt si realment està emmerdat en alguna cosa perquè quan el riu sona...

(Entrevistadora) I en el cas que això passi en persones més anònimes pot ser, per exemple últimament han sortit molts casos de persones que acusen sense que hi hagi un judici, sense que hagin denunciat professors d'universitat per exemple, hem vist diversos casos on s'ha assenyalat un professor a qui s'ha acusat d'això i ja hi ha hagut molta crítica cap a aquell professor creus que això el podria perjudicar a llarg de la seva carrera? Creus que provoca un impacte perjudicial per a ell?

Sí, evidentment altra cosa és que no sóc aquí per a jutjar però impacte i que perjudiqui sí, evidentment que ho provoca però és el que he dit abans o sigui quan el rio suena agua lleva... i no és la primera vegada que se sent que hi ha professors que fan aquests disbarats i en aquestes edats que estem parlant hi ha gent que té seny i estan a l'universitat no és una broma de crios que se t'ha anat de les mans quan acuses algú sol hi haurà algun motiu de pes si tens 21 anys sí.

(Entrevistadora) Bé el que dèiem amb el feminisme totes aquestes lleis s'han anat implementant i creus que aquests avanços podrien afectar-te a tu o a algú dels teus companys, amics ja sigui positiu o negativament?

No crec els meus companys no ho sé no ho sé la veritat que no ho sé però jo penso, a mi no jo trobo que no a mi no en quins àmbits ens podria afectar?

(Entrevistadora) El que dèiem, per exemple les lleis de paritat o aquestes lleis del només si és sí creus que tindrien un impacte a la teua vida o a la vida dels teus amics, companys?

A la meua vida no. Jo sé que no he de fer cap disbarat vull dir, per la llei del no més si és sí jo, pel que em pugui passar a mi, jo estic tranquil i per allò de la paritat és una cosa que a hores d'ara ja no m'afecta i no crec que m'afecti més vaja no ho sé

(Entrevistadora) Consideres que hi ha alguna problemàtica que sí que t'afecti personalment però que no sigui no s'estigui donant prou importància per part de partits polítics actuals?

No. Diria que no si vols demà t'ho dic penso i demà t'ho dic però no, no.

(Entrevistadora) I per part contrària que algun partit polític, no cal que em diguis quin, però potser algun discurs que hagi dit ostres aquest discurs sí que em representa o representa els meus interessos què era? Que dius això sí que em sento representat i sí que m'identifica sí m'ha passat i què era això que et feia assenyalar?

Allò que em representava o sigui, què era allò que em representava a mi?

(Entrevistadora) Que era el que aquestes persones et deien que feia que tu et sentissis representat.

no, bueno o sigui, representat pel partit no no pel partit, pel discurs que després em vaig adonar que pel discurs tampoc però bueno, que les idees principals me representaven eren per temes d'educació per temes de canvi de costums que jo considero que són males costums i falta de com diu parlant de l'àmbit de classe vull dir veig que personalment, per exemple, veig que hi ha molta falta que els alumnes sàpiguem on van que van a l'escola veig que hi ha molta falta que els alumnes sàpiguem el que és la responsabilitat el que és el companyerisme, el que és el respecte el que és l'esforç, el que és el treball i el partit polític en qüestió recordo que era un quan feien la em surt dir propaganda electoral... la campanya quan feien campanya promovent valors com el respecte la responsabilitat el treball, la disciplina que això ja ho agafaria més en pines jo i clar, a primera vista dic hòstia, això m'agrada però no, no, el partit no em representa ni molt menys.

(Entrevistadora) No sé si estàs familiaritzat amb el terme de "correcció política". Què és políticament correcte. Creus que s'ha excedit l'ús de la correcció política en general a la població?

jo trobo que la gent és molt incorrecta políticament i considero que quan algú és molt incorrecte políticament és molt incorrecte en general trobo que aquest concepte està no mal entès però no sé com dir-ho que no vaig jo aquí de... però políticament correcte a mi moltes vegades m'han dit, ojo, quan parles en este que és molt políticament correcte ojo políticament correcte ara vaig dir dos vessants políticament correcte segons la seua manera de pensar perquè per a mi quan m'han dit este és molt políticament correcte simplement que sap parlar bé saps? vull dir una persona que políticament sigui correcta o sigui segons quin punt de vista no sé com dir-ho, trobo que perquè la correcció política és la correcció en general, o hauria de ser lo ser correcte i ja, no ho sé potser l'hi eliminaria lo de polític, saps? ser persona i ja està, i ser conscient del que dius i que els teus ideals no fereixin, saps? no sé si et contesta i si té molt de sentit

(Entrevistadora) Tu creus que a vegades parlant amb segons qui pots sentir-te reprimat a l'hora de dir segons quines coses o fer segons quines bromes que potser amb els teus amics sí que faries però per ser més políticament correcte en certs àmbits o certs espais simplement no les fas?

Això ja m'ha dit que t'he contestat bé perquè lo políticament correcte és no fer segons quines bromes en segons quins espais però lo correcte és no fer res mai jo que t'he de dir que em cuido molt amb qui faig aquestes bromes i no sé què és pitjor ser inconscient que no estan bé o segons en quins espais fer-les sapiguem que no estan bé però jo les faig sapiguem que no surt d'allí i les faig en algú que que sé que després de fer la broma diuen només en mirar-nos després de dir el xiste de turno això ha sigut dur no continua no és allò de m'ajunto en los meus perquè sé que entenen el meu humor i evidentment fora d'estos àmbits no res i quan sento alguna cosa fora de o sigui és que ja no lo que sento ja no són ni bromes a vegades són aent que ho pensa de veritat no saps què és pitior.

(Entrevistadora) Molt bé, i ja per acabar tu què diries que és el feminisme actualment què diries que consisteix actualment?

vaja pregunteta...

(Entrevistadora) És l'última

ja m'ho penso perquè és la guinda del pastel... què és el feminisme mira me'n recordo que aquesta pregunta me la van fer a batxillerat i fa dos dies pensava no sé què vaig contestar però segurament no sabia contestar i ara potser tampoc què és el feminisme algo molt necessari i molt mal entès a la vegada avui en dia fa temps era un moviment social i una lluita per que les dones tinguessin drets que ja estem parlant d'algo xungo o sigui que tinguessin drets perquè no en tenien comencem en això en un principi perquè tinguessin algo d'igualtat en algunes coses en alguns aspectes ara se veu des de punts de vista qüestionables que volen anar més enllà però aquí està la clau volem anar més enllà trobo que ara no dic que tingui més sentit que abans la lluita feminista però té té molt de sentit el que s'està fent i trobo que per desgràcia encara hi ha molta feina per fer vull dir és una lluita necessària ja no dic moviment, dic lluita i així hauria de ser i és que no sé què més contestar-te, intento i estic rasant el baül per treure tot el que tot el que he apuntat però...

(Entrevistadora) Per què creus que encara és necessària?

<igualtat jur-legal> quan es parla de lleis que segons alguns personatges cito només afavoreixen les dones a nivell de lleis potser hem avançat bastant però els capets no hem avançat el que havíem d'avançar i és aquí on està el problema no podem dir que ja hem fet el que havíem de fer quan una persona em diu compta el percentatge de vagabundos que hi ha i veuràs que són més homes que dones... quin argument és aquest? jo penso percentatge de vagabundos de sense sostre potser n'hi ha més, homes que dones però és que les dones s'estan venent les dones que no tenen sostre s'estan venent i si tenen sostre voldria veure-ho com estan hi ha certs arguments i certes idees que encara que les lleis vagin avançant això s'ha de canviar ja i no hi ha llei que faci canviar la manera de pensar

(Entrevistadora) Tu personalment et consideres una persona feminista?

no sé si em puc considerar realment jo em considero però si algú em ve i em diu que no em puc considerar feminista que m'he de considerar aliat perquè dir feminista és una falta de respecte o una pròpia això que no em pertoca no sé com va no sé com està el debat no sé si realment hi ha debat o si és correcte o no jo et diré que sí.

(Entrevistadora) Perquè estàs d'acord amb la lluita feminista què és el que et fa estar d'acord?

et faria un resum de tot el que t'he dit ara d'aquestes últimes tres preguntes per exemple l'assumpte està malament tu no pots dir que o sigui en sentit comú no pots veure gent que digui que el feminisme és una lluita radicalitzada i feminazis i tot això i desprestigi el que són anys de treball i no posicionar-te al respecte no posicionar-te a la banda feminista o sigui no posicionar-te en general si et posiciona a l'altra banda veig que hauria de ser així.

(Entrevistadora) Ara ja per acabar i conduir cap on creus que hauria d'anar o quins creus que haurien de ser els objectius de la lluita feminista i no sé si creus que hi ha algun tema o algun aspecte on el moviment feminista li ha fet molt d'incís i creus que no en faci tanta falta? podem parlar de lleis específiques per a algun tema o pot ser moviments que no calen i que caldria portar aquesta energia cap a una altra banda...

<Lluita misandrica> A vegades he pensat que hi ha certes lleis o certes propostes que a mi en el seu dia em semblaven coses innecessàries jo pensava en la de coses que hi ha i la de coses que passen i parlant de la mateixa i anem en aquestes lleis en aquestes propostes en aquestes mini lluites que això no va cap a això jo pensava això però dic ostres realment estem al punt que hem de lluitar per alguna cosa que fa dècades anava a dir anys que es va aconseguir seria una regressió molt heavy <Igualtat jur-legal> se suposa que això ja està i jurídicament legalment ja s'està actuant al respecte si això falla l'únic que considero jo i torno a dir que potser sóc massa radical en aquest tema i potser tots hauríem de ser així de radicals però si hi ha alguna cosa de passar en les lluites feministes es que a d'anar a més en tots els aspectes i en tots els efectius l'objectiu de la boca hauria de ser aquí estem nosaltres i mos ho mengem tot a vegades fer les coses no tan políticament correctes fa que se mos senti que més no sé

(Entrevistadora) Fins aquí doncs. Moltes gràcies.

ENTREVISTA HOME CLASSE MITJANA SENSE PARELLA

(Entrevistadora) Això és si em poguessis explicar una mica la teva trajectòria laboral, els teus estudis i la teva vida actualment, la teva situació en què vius i tot això.

En tema d'estudis segueixo encara estudiant una carrera de cuina i una mica d'entrar en el que va ser el muntament del treball a la cuina. En tema de vida ara mateix visc sol en un pis a Barcelona i no tinc cap relació fora d'amistats.

(Entrevistadora) Molt bé, doncs ara sí, centrem-nos en la teva trajectòria vital. M'agradaria anar una mica a la teva infància i si em poguessis explicar com era un dia a dia normal a la teva vida quan tenies 8 anys, des que t'aixecaves, que les activitats fes, fins que tornaves a dormir.

El més normal és que el primer que fes, com que els meus pares se n'anaven els dos a treballar molt ràpid, quan era petit ma mare se n'anava sempre a l'oficina sobre les 7 del matí i mon pare se n'havia anat a la fàbrica en aquella hora, <Dona responsable llar> així que el que feia ma mare era simplement deixar-me a casa amb ella i des d'allí me n'anava jo també amb ella a classes.

Després de les classes normals, sense res d'això, tornava. Hi havia dies que dinava amb la iaia, hi havia dies que no. <Dona responsable llar> El que és normal és que sempre me passava a buscar ma mare i abans de deixar-me a casa ell i jo dinàvem tots junts.

I després per la tarda, quan ells se'n tornaven a treballar, jo també me'n tornava. Aquí depenia, hi havia uns dies que jo dinava a casa i després ells ja em deixaven a classes o hi havia uns dies que jo dinava a casa amb ella i els altres me n'anava directament jo. I abans per les tardes, quan sortia, me passava a buscar mon iaio normalment i me n'anava a casa de l'altra iaia i allà estava la tarda fins que me passava a buscar.

(Entrevistadora) Molt bé. Una vegada dins de casa, tu recordes com s'organitzaven més o menys les feines de casa? Sí, per això ha sigut així tota la vida.

<Organització tasques> <Dona responsable llar> Tot el que sempre ha sigut feina pesada, jardí, muntar qualsevol cosa, sempre ho acaba fent mon pare.

Ma mare normalment és la que diu que es fa les coses, però mon pare és el que ho acaba fent. I tot el que és feina de llimpiar i demés dins de casa o fer menjar, fins que potser jo no vaig començar a créixer més, sempre ho ha fet ma mare. Sempre ho he vist així.

(Entrevistadora) Molt bé. Creus que va anar canviant la situació quan vas anar a créixer?

«Dona responsable llars» Crec que no va canviar, però a la vegada perquè crec que tampoc és que fes falta un canvi. Ma mare sempre li ha agradat.

Ma mare és una persona que està molt obsessionada amb tindre les coses molt ben com a ella li agrada. I li agrada cuinar, de forma que tampoc li s'ha pregut mai mal ni s'ho ha vist mai com una càrrega extra. I mon pare sempre ha sigut molt manetes, sempre ha sigut molt de treballar a fora i al final tampoc és una cosa que li faci molta pesa.

Sempre he cregut que, encara que entre cometes ho veus com els rols tradicionals, hi ha un repartiment igualitari de feines.

(Entrevistadora) Perfecte. Anant una mica més en un salt del temps, el teu procés d'independentització, com creus que va ser? Creus que vaig tindre els reptes que no t'esperaves? O quines coses vas llegir que et van costar adaptar?

La veritat és que no. A mi, des de sempre, a casa se m'ha educat per saber fer tot.

Saber fer una rentadora, saber fer-me el menjar... Saber fer el menjar, saber anar a comprar... Sincerament, el repte més gran que vaig tindre va ser el tema de tindre que conviure amb més gent. Més que el tema d'això, és a dir, aprendre com conviure amb altres persones. Que això és la part més difícil.

(Entrevistadora) Bé, doncs ara el mateix que et deia abans, com era un dia a dia, però a la teva vida actual. Ara, avui, des que t'axeques fins que te'n vas a dormir.

Bé, doncs m'aixeco normalment a les set del matí, em prenc un cafè, o... Depèn, no, a vegades em dutxo per la nit, a vegades em dutxo pel matí. M'aixeco, em pego una dutxa, em prenc un cafè. Hi ha vegades que menjo alguna cosa, hi ha vegades que no.

Però, si no, directament vaig, agafo el metro, vaig cap a la uni, on estic tot el matí. I si és una tarda, si és un dia normal, a la una ja me'n torno a casa. I allí, normalment, el que faig és una mica ficar-me el dia a la feina.

Vaig més tard al gimnàs, em faig arreglar una mica la casa, faig la compra i poc més. I si és un dia de pràctiques, és similar, l'únic que a la tarda la tinc ocupada tota en pràctiques. I no és fins al dia dels vuit o paregut que arribo a casa que començo a fer el dia a dia.

(Entrevistadora) I quan arribis a casa, què és el que emplees la major part del teu temps?

«Organització tasques» Com al final és el pis on visc ara mateix, és un pis bastant petit. El que ve a ser potser llimpiesa i altres coses és el que em faig una vegada a la setmana. De forma que tampoc és que m'ocupa molt de temps.

El tema de fer-me menjar pot ser, dires que és el que més m'arriba a ocupar, però realment sols menjar coses senzilles no és el que m'ocorre molt, si és per a mi. Així que realment el que més ocupa el temps seria ficar-me el dia en el tema d'estudis.

(Entrevistadora) D'acord, doncs ara fem un salt el futur. Tu t'imagines d'aquí a ficar 10-15 anys o potser més, formant una família?

No.

(Entrevistadora) Per què?

«Importància familiar» No m'interessa mai tindre fills. D'acord. Em pareix que pots tindre fills quan t'en canses de viure.

(Entrevistadora) D'acord. Molt bé, doncs passem al segon bloc. Aquí jo et presento una sèrie de situacions hipotètiques i tu simplement em dius la teva opinió i com reaccionaries. Tu m'has dit que no vas tindre fills, però imaginem que en un futur sí que n'arribessis a tindre.

Suposem que els tinguessis en una família tradicional, tu, la teva parella i un fill, com creus que funcionaria l'organització?

Jo crec que ens repartiríem d'una forma molt equitativa, és a dir, tindreu els dos una mica les mateixes feines perquè el fill pugui aprendre una miqueta dels dos. **«Dona responsable llars»**
«Instint cuidador femení» Encara que sí que és veritat que és molt probable que ella acabés tenint alguna més responsabilitat o alguna més cosa en el fill més que res per temes biològics de donar pit i també bueno allò que és diu... el tema de la relació mare-fill quan són bebès és molt important, no per res més. En general suposo que seria tot molt equitatiu.

(Entrevistadora) Molt bé. En el cas que algun dels dos per temes o bé econòmics o bé per la cura del fill hagués de deixar la feina i un altre s'hagués de quedar a casa, qui creus que seria més probable que deixés la feina?

A veure, jo no crec que importés molt qui seria, suposo que el més fàcil seria veure, quin dels dos és el que li va millor, el que té una feina que cobri més. **«Instint cuidador femení»**
«Dona responsable llar» Encara que en un cas més equitatiu també vindria de l'edat del fill, perquè és possible que el que et deia abans, necessite més la seva mare, però és una mica dependent.

(Entrevistadora) Creus que et sentiries igual de feliç o realitzat si fossis tu el que se quedés a casa? O a l'inversa, si fos ella n'hi hauria molta diferència?

«Dona responsable llar» **«Home benestar econòmic»** Jo per mi no et sabria dir perquè ara mateix em queda molt lluny i la meva feina i estudis realment és el que més m'agrada per tant deixar m'ho em costaria però si realment s'hagués de fer per a cuidar el xiquet no crec que tingués cap tipus de problema. També crec que és possible que ella ho trobés una mica en falta, el tema d'estar més en el fill, però jo crec que podríem igualment estar-ho. Et dic, jo per mi no tindria cap tipus de problema.

(Entrevistadora) Molt bé. El fet de criar en un fill, quines creus que serien les condicions essencials o necessàries perquè el fill cregués que és en un entorn de benestar?

«Def. Heteronormativitat»

Jo crec que seria molt important que tingués les figures a casa, figura paterna i materna a casa, molt importants. Sobretot, l'existència d'un pare i una mare, perquè seria bastant important pel tema que es pogués desenvolupar com tindria.

Crec que també seria possible sense aquestes dues figures, però jo crec que són uns pilars molt importants, així que això. Molt bé.

(Entrevistadora) No sé si saps o coneixes personalment el cas de parelles homosexuals que han tingut un fill, una criatura. Creus que existeixen diferències o quines diferències creus que podrien ser?

«Def. Heteronormativitat»

A veure, jo crec que sempre hi haurà algun tipus de diferència. No crec que siguin molt notables, perquè crec que tots poden al final criar un fill, però crec que amb un canvi sí que pot arribar bé.

(Entrevistadora) Creus que a la teva infància hi havia certes lliçons o potser certes mentalitats que et va inculcar més el teu pare que la teva mare?

A veure, en general no però al final sempre hi ha alguna diferència.

«Car. inherents al sexe»

Potser mon pare em va intentar... em va inculcar algunes coses més directament perquè jo pogués créixer una mica més com lo típic que es diu "ensenyar a ser un home", més que per a cosa, i potser amb el meu cas no tindrà tanta influència. **«Car. inherents al sexe»** Per part de ma mare el que més recordo que m'hagi dit molt sovint és tractar bé a tothom i temes de respecte sobretot... Així que sí, és possible que les idees inculcades fossin diferents en el sentit de que cadascú s'ha centrat més en una cosa en concret, però en general el dia a dia tampoc hi havia tantes diferències.

(Entrevistadora) Creus que en el fet de tindre tu un fill en una parella també hi hauria estat aquesta diferència de lliçons?

A veure, jo crec que els dos més o menys els podem arribar al final a una educació molt similar i vulguis o no, encara que no tinguis perfectament el punt de vista clar de l'altra persona, jo crec que pots arribar a inculcar aquestes idees tu mateix, **«Car. inherents al sexe»** però sí que és veritat que al final del dia és més natural que el pare inculqui aquestes idees, potser més per al fill i que la mare per a la filla.

(Entrevistadora) Molt bé, no sé si coneixes com està feta la llei per baixar la maternitat actualment, si no te l'explico.

No, la veritat és que no.

(Entrevistadora) Te la lleixo tal qual surt a la Generalitat.

Després del naixement del nadó, els progenitors, els dos, tenen dret a un període de descans de set de setmanes. Les sis primeres són obligat complement per als dos i en tots dos casos el període de descans es podrà realitzar en règim de jornada completa o temps parcial. Què vol dir això? Tens les set de setmanes, que són el màxim que poden agafar els dos, les sis primeres les has de complir tant el pare com la mare i després ja a voluntat.

Consideres que és adient i que beneficia la criatura?

A veure, jo crec que és important sobretot que la mare i el pare estiguin a casa quan és recent nascut és necessari per a poder cuidar la criatura. **«Instint cuidador femení»** Està clar que al principi sempre serà més notable el tema de la presència de la mare per tot el tema de la lactància i la connexió... allò que és diu, al final la mare ha portat dins seu al fill i això vulgues o no deixa com marca... el fill es sent connectat a la mare. Però evidentment crec que el pare també és important que estigui per a cuidar al fill i també a la mare que al final ha sofert un part i tampoc té la força de fer el dia a dia en normaltat.

(Entrevistadora) Molt bé, seguim amb les situacions hipotètiques. Imagina que el teu fill ja ha crescut, que entra en període de preadolescència, en 12 anys, i t'explica que vol començar a anar a l'escola amb les ungles pintades i portant faltes i vestits. Ho veuries correcte?

«Societat no discriminatòria»

A veure, avui en dia qualsevol persona pot ser llure de fer el que vulgui. Si és veritat, segurament primer parlaria amb ell per veure per què ha sigut aquest canvi o què és el motiu per vestir aquesta forma o actuar d'aquesta forma. I donar conversa una mica del per què, però jo crec que tampoc crec que hi hagués un problema molt greu.

(Entrevistadora) Tu creus que és correcte que un home es posi faltes, vestits i es maquilli per fer la seva vida diària, diguéssim?

«Societat no discriminatòria»

A veure... Normal, normal... A veure, sí, suposo que avui en dia sí, podríem dir-ho. Jo crec que avui en dia és una cosa que podria ser normal.

(Entrevistadora) Personalment, tu et veuries vestit d'aquesta manera?

Bueno... La veritat és que no és dels meus gustos. No... jo no soc una persona que faria això, però és un gust personal, totalment.

(Entrevistadora) Què consideraries, potser és una pregunta molt àmplia, però què consideraries que és, per a tu, el fet de ser un home?

A veure, jo crec que... La veritat és que avui en dia el tema dels gèneres està una mica més difuminat pel tema de tot l'aspecte que tenim, però és una mica difícil el tema de la definició. **«Gènere inherent al sexe»** Però, al final, ens podríem basar, potser en una resposta genètica, una mica trant a la biologia, i al final podríem parlar inclús de l'existència dels cromosomes, és una mica el que ens defineix com a mascle o una femella, en aquest cas, un home o una dona.

(Entrevistadora) Creus que hi ha alguna situació... Bueno abans m'has dit la frase "ser un home", què significa per a tu esta frase?

A veure, pot ser en els amics, una mica de col·legueo, el tema de... Jo utilitzo aquest tipus de vocabulari, una mica de forma... una mica més col·loquial, pot ser, però bueno, sí, podríem dir que sí, però tampoc és una cosa que...

Mira, jo crec que en situacions pot ser més, això és... inclús quan a mi jo... jo què sé, t'has fet mal o alguna cosa, o per exemple, **«Def. Heteronormativitat»** he sortit de festa, i jo què sé, si tinc algun col·lega que surt de festa, que lliga molt... que no sé, potser no és correcte del tot no? Però al final és el que et deia, àmbit de col·legueo i això.

(Entrevistadora) Molt bé. Seguim amb els casos de situacions hipotètiques, i amb el fet de tenir un fill, no? Si ara ja fes el pas d'explicar-te que és homosexual, quina creus que seria la teva reacció?

Jo, sincerament, jo l'apoiaria al màxim. **«Societat no discriminatòria»** Jo crec que avui en dia és una cosa totalment normal, així que jo, sincerament, al màxim l'apoiaria. Molt bé.

(Entrevistadora) No sé si coneixes el que és el terme de ser una persona transsexual, o transgènere. Com creus que seria el cas en què el teu hipotètic fill t'expliqués que ara ja no sent un noi, sinó que sent que és una noia?

A veure, jo crec que el primer de tot seria tindre una conversa sobre què està passant pel seu cap, i què és el que ell sent.

Òbviament, perquè això pot estar motivat per alguna raó, però, esclar, si ell té molt clar que sent com és sent, no podria no apoiar-lo.

(Entrevistadora) Amb 13 anys ja podria fer el canvi legal als documents d'identitat en el suport dels seus pares amb la firma? Creus que seria diert fer-ho?

«Transfòbia»

A veure, jo crec que inclús avui en dia, això és totalment normal i ho apoio totalment, però crec que una persona ha d'acabar de madurar i potser arribar a uns 18 anys més o menys per poder fer aquests canvis, perquè crec que és quan tindria les idees clares. És molt possible que abans simplement siguem per influències o perquè té un ló muntat al cap, o sigui, jo esperaria, potser almenys, una edat que el xiquet posa.

(Entrevistadora) No sé si coneixes el que és el terme de ser una persona transsexual, o transgènere. Com creus que seria el cas en què el teu hipotètic fill t'expliqués que ara ja no sent un noi, sinó que sent que és una noia?

A veure, jo crec que el primer de tot seria tindre una conversa sobre què està passant pel seu cap, i què és el que ell sent.

Òbviament, perquè això pot estar motivat per alguna raó, però, esclar, si ell té molt clar que sent com és sent, no podria no apoiar-lo.

(Entrevistadora) Amb 13 anys ja podria fer el canvi legal als documents d'identitat en el suport dels seus pares amb la firma? Creus que seria diert fer-ho?

<Transfobia>

A veure, jo crec que inclús avui en dia, això és totalment normal i ho apoio totalment, però crec que una persona ha d'acabar de madurar i potser arribar a uns 18 anys més o menys per poder fer aquests canvis, perquè crec que és quan tindria les idees clares. És molt possible que abans simplement siguem per influències o perquè té un lío muntat al cap, o sigui, jo esperaria, potser almenys, una edat que el xiquet posa.

(Entrevistadora) No sé si coneixes el concepte de les identitats de gènere neutres. Podríem dir que és el que engloba el no-binarisme, que una persona sent que no encaixa ni sent un noi ni sent una noia, sinó que semblantment no hi encaixa cap dels dos. Com creus que seria la teva reacció si fos el cas del teu fill?

<Visió binària sexe>

A veure, això potser em costa una mica més d'entendre però de manera general, no acabo de captar com... com funciona suposo no sé. Però a final del dia, suposo que no deixa de ser una variant més o una forma més de dir el que es pot sentir.

<Societat no discriminatòria>

Així que ja et deia que avui en dia crec que és una cosa s'està començant a veure més i al final tampoc tindria cap problema. <Crit. diversitat gènere> Suposo que amb el temps no crec que em sentigués tant estrany. Òbviament, però <Crit. diversitat gènere> jo voldria saber exactament què és el que sent, perquè ara se'm escapa una mica.

Però sí, no crec que fos tampoc un problema molt preocupant.

(Entrevistadora) Creus que et suposaria alguna dificultat canviar la forma en què tractessis amb ell? O sigui, ara, en lloc de ser ell, diguéssim què fa servir uns altres pronoms i què és ella.

A veure, òbviament suposo que al principi tindria alguns problemes pel tema de costum, pel tema de que al final, doncs, si durant molt de temps l'he conegut com una persona i ara tinc a conèixer-lo com una altra, és el tema d'acostumar-se, però òbviament al final podria perfectament tractar-lo com ell vol.

(Entrevistadora) Molt bé, doncs passem al tercer bloc.

Aquí les preguntes seran més contextuals, és a dir, jo et posaré un context i tu m'expliques què n'opines o per què creus que és així. Segons les dades d'Idescat, l'Idescat és com l'espai on s'agrupen totes les dades de l'estat socioeconòmic de Catalunya, l'any 2024 les dones treballant a Catalunya al sector de la construcció eren 19.000, mentre que els homes eren 217.000. Segons la teva opinió, per què creus que és aquesta diferència tan gran?

Podries repetir la pregunta, per favor?

(Entrevistadora) Sí. En resum, és que l'any passat les dones treballant a la construcció eren 19.000, mentre que els homes eren 217.000. Per què creus que hi ha aquesta diferència tan gran?

A veure, jo crec que perquè, primer molt que no, <Diferències genètiques> la construcció a mi és una feina que no tothom vol fer, i també perquè al final les característiques físiques o biològiques de l'home tendeixen a tenir més força, i amb els treballs de construcció al final és una miqueta més força bruta, una mica més, que potser és una feina que jo crec que costaria una mica més per la dona, encara que crec que els dos la poden fer però potser sí que un home té més facilitat per a este tip de feines.

(Entrevistadora) Perfecte. Imagina ara que estàs, bueno, fiquem-nos el cas del teu sector, el que has estudiat, no? Imagina que la teva empresa s'obre l'oportunitat de tindre una millor posició, millors condicions laborals, millor sou, millors horaris també, què creus que seria més probable que la aconseguís? Un home o una dona? Creus que tindrien les mateixes oportunitats d'aconseguir-la?

<Igualtat jur-leg>

A veure, jo crec que, efectivament, els dos tindrien les mateixes oportunitats. Al final, la persona que obtindria el lloc, òbviament seria per la seva experiència o per la forma en la qual aquesta persona treballa, o per les relacions que té, però òbviament seria totalment equitatiu la forma en la qual podria tenir-se posada.

(Entrevistadora) Diries que seria indiferent el fet que un home fos dona?

<Igualtat jur-leg>

A veure, jo crec que, almenys des de la meua posició, jo crec que sí, no crec que hi hagués algun tipus d'influència.

(Entrevistadora) Perfecte. En un sector de treball on sí que fos més necessària una força física, també creus que existiria aquesta igualtat d'oportunitats d'aconseguir la plaça?

<Igualtat jur-leg> <Diferències genètiques>

A veure, en un principi no tindria, però, per exemple, en el cas que hi hagués un home i una dona optant per la plaça i estiguessin els dos igual de forts, jo crec que, en aquest cas, seria totalment equitatiu. Es clar, si no hi havia aquesta equivalència en el tema de la força física, és possible que sí, que potser l'home en aquest cas tingués més oportunitats, però dependria de la força física, no de res més.

(Entrevistadora) I en el cas d'una empresa, en un sector on el treball sigui més d'oficina i la plaça que s'obris, ja no fos només de condicions laborals, sinó que s'obris en un lloc d'una gerència, per exemple, amb més responsabilitat, més poder, més autoritat, creus que les oportunitats d'aconseguir-la d'un home i d'una dona serien les mateixes?

<Igualtat jur-leg>

A veure, perquè sí, al final del dia és un lloc al qual l'únic que importa és una mica el teu background, una mica el que tu has fet i una mica les teves capacitats. Així que, òbviament, estaria perfectament igual, sí. Molt bé.

(Entrevistadora) No sé si coneixes, que des de les institucions públiques, en molts casos, per assegurar que als diferents sectors de treball hi hagi una igualtat de gènere, en el fet que no hi hagi més homes que dones treballant en un sector, o a la inversa, que no hi hagi més dones que homes treballant en un sector, el que es fa són les lleis de paritat, que consisteixen, per dir-ho col·loquialment, a reservar un número de places per assegurar que les dones entren a sectors. Consideres que són adients, aquestes polítiques?

A veure, sí que és veritat que potser avui en dia hi ha algun sector que es pot veure mig perjudicat de cara a la dona pel tema de accions més masculines, però sí que és veritat que també hi ha sectors, <Cri. pol. identitàries> <Diferències genètiques> per exemple policia, bombers, que crec que no farien falta aquest tipus de polítiques perquè al final el que es valora és la capacitat total i no una mica el tema de, no crec que s'intenti fer una discriminació, sinó que al final, si l'home està més preparat en aquest lloc, té més sentit que entre.

(Entrevistadora) Molt bé. Creus que les polítiques d'aquestes, les lleis de paritat, podrien afectar-te a tu personalment o a algun dels teus companys que potser estigui treballant o intentant treballar en algun d'aquests sectors?

A veure, jo crec que sempre existeix la possibilitat. No crec que sigui el meu cas ni que ho arribi a ser, o almenys espero, però <Cri. pol. identitàries> <Desavantatge masculí> jo crec que sempre existeix la possibilitat que potser per entrar a algun lloc, encara que tu estiguis més preparat, si t'acaba un percentatge X per a que siguem iguals, és possible que et pugui afectar.

(Entrevistadora) Molt bé. Respecte a temes de desigualtat de gènere, creus que dins el panorama polític espanyol s'estan duent a termes polítiques correctes per a tractar aquest tema?

<Societat no masculina> <Igualtat jur-leg>

A veure, jo crec que de manera general sí, sempre hi ha casos de tot no... però crec que últimament estem reduint moltíssim el tema del masculisme i estem... Jo crec que pràcticament ara mateix ja estem pràcticament en un nivell en el qual estem en una igualtat pràcticament total. <Feminisme focalitzat> Vul dir, continuen havent moltes coses on la dona sí que està perjudicada, casos de violacions, violència domèstica i jo aquí per exemple sí que posaria condemnes més dures o polítiques o lleis més fortes... <Societat no masculina> <Igualtat jur-leg> però en general jo crec que s'ha demostrat que les dones poden fer de tot i poden treballar allí on vulguen si s'ho curren, com qualsevol home... així que crec que en este sentit esta molt bé.

(Entrevistadora) Creus que en qualsevol partit polític com està sent un tema central el fet de la desigualtat de gènere dins els seus programes quan es presenten les campanyes, per exemple?

A veure, la veritat és que jo tampoc sé si em formo el tema de la política, però jo crec que, òbviament, en alguns partits més que menys, però jo crec que sí, jo crec que hi ha algun tipus de política interna dedicada a aquesta igualtat sempre hi ha.

(Entrevistadora) Molt bé. En els últims anys s'han fet moltes lleis i moltes polítiques sobre aquest tema de la desigualtat de gènere i moltes han sigut molt comentades. No sé si coneixes el que és la llei del no més sí a sí.

Sí.

(Entrevistadora) Consideres que és adequada?

A veure, jo crec que fins a cert punt sí, podrém dir. Perquè és una llei a la qual pot ser, en alguns casos, fins i tot agafats amb pines, però jo crec que, en general, és una llei que pot arribar a ser de beneficis. «Denuncies falses» «Feminisme culpabilitzador» També és veritat que en certs casos se pot abusar de la llei en lo de les denúncies falses però suposo que són casos puntuals, vull pensar.

(Entrevistadora) Molt bé. Coneixes el concepte de presumpció d'innocència en termes legals?

Sí.

(Entrevistadora) Molt bé. Creus que les denúncies per violació, en alguns casos, aquest dret se vulnera?

«Denuncies falses»

A veure, és el que et deia ara, jo crec que algunes vegades que sí, aquest dret, la veritat és que és vulnerat perquè, encara que vulguis o no... en general al final la víctima és la persona que denuncia, però la veritat és que inclús tindrà com a... La veritat és que, al final, el tema d'innocent fins a demostrar el contrari tindria que ser una cosa que s'hauria de mantenir sempre.

És a dir, que la persona acusada tindria que permaneixer innocent fins que la víctima demostrï que és així. Crec que, a vegades, es trenca una mica donant per fet ja que la persona acusada és, en aquest cas, un violador fins abans que es faci endur eternament el judici.

(Entrevistadora) Molt bé. Creus que aquests avanços en les polítiques i en les lleis podrien afectar-te a tu d'alguna manera, ja sigui positiva o negativament?

A veure, jo crec que, inclús encara que hi hagi un avançament... A veure, positivament no crec que m'afecti cap perquè, al final, no estan destinades a mi i espero que ningú de les lleis m'afecti negativament. Sempre podria passar, però no crec que sigui el cas. També et dic, les de reserva de plaça... jo no tinc pensat oposar ni res d'això per tant no i la del sí és sí, jo considero que si ets una persona decent tampoc t'afectarà.

(Entrevistadora) Molt bé. En aquest sentit, creus que hi ha alguna problemàtica que sí que t'afecta a tu personalment i que, des dels partits polítics, no se li estigui donant veu ni s'hi estigui actuant?

A veure, en temes de gènere, no és que directament hi tingui alguna problemàtica, però «Desavantatge masculí» «Falta rep interessos» sí que és veritat que potser a vegades noto que a naltros se'ns dona menys atenció pel tema de com... Fa molt que a mi no tant la llei que ens intenta ajudar al final del dia tenim alguns treballs que són més de risc i tenim algunes coses que sí que estem, potser, una mica més perjudicats en aquest cas i sí que és veritat que no s'ha fet un canvi mai en això. «Falta rep interessos» «Desavantatge masculí» El que dèiem abans, la majoria a la obra són homes, a les fàbriques... tot això són homes i són les faenes en més riscos i no s'està parlant gens. «Desavantatge masculí» «Falta rep interessos» Que està molt bé les lleis per a les dones i això, que no dic que no se faiguen però que naltros també existim... no ho sé.

(Entrevistadora) Molt bé. Per tant, tu diries que et sents representat encara que no em diguis ni el partit polític ni potser el polític en concret en algun moment en què has sentit discursos polítics? T'has sentit representat?

Eh... A veure, jo suposo que sempre hi ha hagut algun partit que et representi més o menys, «No rep. política» però últimament la veritat és que no hi ha cap partit que m'acabi de representar, almenys no dels partits que jo més seguiria.

(Entrevistadora) Molt bé. Vale. Continuem, actualment consideres que en el teu dia a dia en àmbits socials existeix això que s'anomena la correcció política? No sé, si conèixes el concepte com a tal de correcció política?

Parles del tema que hi ha algunes coses que no es poden dir o que... Ah, vale.

(Entrevistadora) Sí, exacte.

A veure, crec que sí, que hi ha algunes coses que hem hagut de canviar una mica la forma de les quals les dèiem, però el tema suposa també una mica els temps que portem, suposa que intentem no ofendre ningú... Sí que és veritat que potser avui en dia la gent té una miqueta la pell una mica més fina, però sí, jo crec que hi ha hagut una correcció política.

(Entrevistadora) T'has arribat a sentir reprimat o sense llibertat per parlar de certs temes o fer algunes bromes?

<Societat no discriminatoria>

A veure, tant com reprimat no sé... sí que hi ha bromes que saps que no les pots fer en certs àmbits perquè no toca o pot ser que algú se sente ofès però al final sí ho estas dient sense cap mal... tipo lo de la paraula "Maricon" jo a un gay no aniré a insultar-lo i dir-li maricon perquè jo no tinc cap problema en absolut en que les persones siguin homosexuals ni res de res... ho faig servir per a fer broma en amics, per a saludar... i en este sentit no estem insultant a ningú... al revés es hasta carinyos perquè hi ha confiança.

(Entrevistadora) Molt bé. Val. Doncs ara fem el que s'anomenen preguntes de tancament de bloc, que és una mica recollir el que has anat dient així més sota en unes preguntes finals, no?

Per a tu, què consideres que és el feminisme actualment? <Feminisme amb homes>

Jo crec que actualment potser és més un moviment que està intentant impulsar una mica el que són els drets de la dona i això, encara que crec que al final el que hauria de ser el feminisme al final és un moviment que intenta integrar per igual l'home i la dona.

(Entrevistadora) Tu et consideres una persona feminista?

Sí, esclar, jo apoyo moltíssim aquesta igualtat, és a dir, que la igualtat entre l'home i la dona.

(Entrevistadora) Consideres que el feminisme és un moviment necessari actualment?

<Igualtat jur-leg> <Societat no mascl.> <Feminisme focalitzat>

Jo crec que cada vegada pot ser menys perquè cada vegada estem en una situació més igualada. Crec que ha sigut molt necessari i crec que ara mateix, encara ho és però potser no tant en lo que era un principi. Osigue abans era necessari per temes de que la dona havia de poder treballar, que havia de poder votar... ara tot això ja està i crec que es necessari per als casos concrets en que temes estos se vulneren o casos com violacions i això...

(Entrevistadora) Consideres que el feminisme ha comès errors, potser, en la seva trajectòria?

A veure, igual que tot. Qualsevol política que va cometent errors és normal, però sí, sí.

A veure, igual que tot. Qualsevol política que va cometent errors és normal, però sí, sí.

(Entrevistadora) Quins diries que han sigut les coses que potser han fet que tu t'apartassis del moviment o que no estiguessis tan d'acord?

<Lluita misandrica> <Feminisme amb homes>

Jo crec una mica el que t'he dit, que potser era un moviment que intentava impulsar massa una mica la dona sense tenir en compte a l'home i que crec que tindria que al final, tindria que ser un moviment d'igualtat, és a dir, intentar que els dos estiguem de forma parella, no el meu, intentar només pujar un damunt a l'altre, però al final se't disparen les dues coses i s'acaba fent com una guerra perquè s'intenta posar la dona damunt de l'home de forma que jo crec que això és una miqueta els errors que han hagut.

(Entrevistadora) Molt bé. Diries que és un moviment que et representa?

Avui en dia pot ser, no tant, però jo crec que en general, lo que són les bases de la igualtat home i dona sí, una mica.

Jo crec que al final, jo em sento bastant representat.

(Entrevistadora) I finalment, quins diries que haurien de ser els objectius del feminisme per a un futur?

<Feminisme focalitzat> <Feminisme amb homes>

Com he comentat, jo crec que els objectius haurien de ser que l'home i la dona tinguéssim exactament els mateixos drets, les mateixes oportunitats i que els dos estiguéssim al mateix lloc al final del dia.

(Entrevistadora) Molt bé, això és tot, moltes gràcies.

ENTREVISTA CLASSE TREBALLADORA SENSE PARELLA

(Entrevistadora) Ara el primer bloc és del teu dia a dia, de la teva vida i la teva infància. Per tant, per començar, si em podries parlar una mica de la teva situació actual, en termes de si estudies, si treballes, en qui vius i quins estudis tens.

Sí, mira, jo tinc un grau mitjà d'empreses sanitàries, i després vaig canviar dràsticament i vaig començar en el tema de la soldadura, i vaig fer en tres homologacions, que són tres títols a nivell industrial, que tot a temes d'estructura i tal solen demanar certificacions, i actualment estic treballant de soldadura en una empresa que és d'aquí, de Tortosa, i bé, visc amb els meus pares, però tot bé, és una feina que és una mica complicada, però t'has d'anar fent.

(Entrevistadora) Molt bé. D'acord, doncs ara parlem de la teva infància i de la teva vida familiar. Com era un dia normal de quan tenies potser vuit anys o així?

<Importància familiar> A casa meva sempre hem sigut tot molt familiars, vul dir, ha sigut sempre una família que entre tots nos hem ajudat, i ha sigut, per a mi, una molt bona infància.

He tingut, trobo que, com tothom, moments més difícils, més fàcils, però considero que ha sigut una infància que no em puc queixar-me en cap sentit.

(Entrevistadora) Molt bé. Vives amb ton pare i ta mare?

Sí, amb els dos.

(Entrevistadora) I com s'organitzen per a cuidar-te?

<Dona responsable llar> Sí, bé, jo, quan era més petit, hi venia una noia a casa, una dona, que m'hi cuidava per les tardes, perquè ma mare és autònoma i té una perruqueria a baix de casa, i sí que estava a casa, però com que era més petit, potser és una mica més complicat, i sí que hi venia una noia a cuidar-me per les tardes, i és la manera que ells s'organitzaven. Quan mon pare plegava i treballava més prompte, aquella noia se n'anava, ja passava amb mi, també, en uns bars i tot això que hi ha, però entre dematí, anar a la guarderia, al col·legi i tot això, els meus pares treballaven i a les tardes, jo dic, aquesta noia.

(Entrevistadora) Molt bé. Llavors, per fer aquest tipus de tasques de portar-te al col·le o anar-te a buscar, no sé si fes alguna cosa extraescolar?

Sí, bé, <Dona responsable llar> per tema horaris, ma mare, els autònoms, ja anava bé, i m'hi duia ella al col·legi, però sí que he de dir-te que a l'hora de mi anar a buscar sempre venia ma iaia, i s'organitzaven així entre ells, dematí uns i a les tardes uns altres, i temes extraescolars, les que feien a l'institut, aquí al col·legi, a les tardes feien un dia de futbol sala, un altre dia de bàsquet, i sempre et quedaves una o dues horetes cada tarda.

(Entrevistadora) Molt bé. I a temes ja de dins de casa, de l'hora de fer els dinars, de rentar la casa i tot això, com us organitzaveu?

Aviam, això t'ho dic, <Dona responsable llar> ma mare és una persona que té les coses molt clares i sempre m'ha dit que l'hem d'ajudar molt, i entre tots hem col·laborat sempre.

Vull dir, hi ha hagut dies que, per lo que sigui, ho ha fet un o ho ha fet un altre, però si s'ha pogut ajudar, s'ha ajudat. Tant des de minuts com amb mun germans els han inculcat, com amb mi també. Hi ha dies que potser un no ha pogut i ho ha fet un altre, però si s'ha pogut col·laborar tots, s'ha col·laborat sempre entre tots.

(Entrevistadora) Molt bé. Vale, doncs en este sentit, quan vas anar fent-te tu més gran, creus que va anar canviant o se va mantindre esta situació a l'hora de repartir feines?

A veure, jo, en la meua opinió, quan una persona es fa més adulta, sí que canvien moltes coses. Vull dir, també busques tenir més temps fora tu, i possiblement, o, desgraciadament, li dediques menys temps a la família, en certs aspectes, però sempre s'ha ajudat i sempre s'ha col·laborat entre tots, encara que hi ha hagut algun dia que tens les teves coses, també ets més gran, tens estudis, sents que tens més obligacions, que quan eres més petit, una vegada que arribes a les 5 del col·legi no tenies res més a fer.

I com més gran et fas, més coses ven sortint.

(Entrevistadora) Vale. I ara, a dia d'avui, si haguessis de dir més o menys com estan les reparticions, com diries que es reparteixen? O sigui, amb un llistat de feines que creus que s'han de fer a casa, com diries que estan repartides més o menys?

A veure... Estan repartides bastant per igual.

Més que res, perquè, com t'he comentat abans, des de casa meva sempre s'ha inculcat que els menuts de casa, que són germans, que són dos, que tenen ara de 12 anys, se'ls ha dit que s'ha d'ajudar a casa. Igual que se m'ha dit a mi, és possible que jo ara, al ser més gran i que tinc més obligacions, sí que col·laboro una miqueta menys, i que ells, que tenen una miqueta menys d'obligacions, col·laboren més, però jo considero que a casa meva, si jo he de quedar plegat a la taula perquè me'n vaig a treballar, la plego jo. Si sí que tinc el dinar per fer, me'n faig jo el dinar.

És una cosa que està bastant equiparat, no hi ha diferència.

(Entrevistadora) Vale. Ara, una mica el que et deia abans, però ha aplicat la teua dia a dia actual. Perquè com diries que és un dia a dia de la teua vida ara? Des que t'aixeques fins que te'n vas a dormir.

A veure. Et diria que és monòtona, però no.

M'aixeco bastant prompte, jo només soc a les 14 o les 5, i sol que arribo a casa, et dic, depèn del dia. Si va tot bé, a les 3 de la tarda, a les 4 sigui a casa, però si he de fer una hora o més a la feina, és allà, a les 7, a les 6 de la tarda, depèn. Però et dic, treballo durant tot el dia i arribo a casa, estic traient-me ara un grau superior d'automatismes, i el temps que arribo a casa i li puc dedicar a estudiar, li dedico a estudiar un ratet i a repassar quatre temaris.

I dies sols, m'he de pujar alguna tarda a Tarragona per fer les pràctiques, però el meu dia a dia és treballar, i quan arribo a casa, com hem comentat abans, col·laborar, en tots els aspectes, i el que es pugui fer.

(Entrevistadora) I ara, ja, visió de futur, passat, present. Com t'imagines que seria la teva vida d'aquí 10 anys?

A veure, jo, si tot va bé, i és com jo penso que serà, m'agradaria tindre una casa pròpia, en el sentit de ser més autònom, tindre la meua vida... Com explicar-te-ho? Que sé que he d'arribar a casa i he de fer jo totes les coses, o en el sentit de, si estic en parella, repartir-se, però si estic tot sol, tindrè més responsabilitats, que possiblement avui en dia no les tinc, perquè sí que te'n recordes una miqueta més, en què tens els pares a casa, i bueno, doncs és això.

(Entrevistadora) I en un futur, **<importancia familiar>** te veus tenint fills?

Sí, és una cosa que m'agradaria molt. A mi els xiquets sí que m'agraden.

(Entrevistadora) Molt bé. D'acord, doncs això és una mica el primer bloc d'aquest dia, de trajectòria i de dia a dia teu. I ara anem a passar al segon bloc. Aquí jo el que faré és plantejar-te situacions hipotètiques, i tu em dius o com reaccionaries, o el que faries, o el que opinaries, d'acord? D'acord.

(Entrevistadora) Doncs seguint el que et deia ara, respecte a la pregunta anterior d'una vida en família, on tu ets pare, en el cas de tindre un fill, com creus que t'organitzes en la teua parella? En general, com creus que t'organitzaries?

Depenent de l'horari de la meua parella i del meu horari, s'hauria de parlar mútuament, i és una cosa que hauria de ser equitatiu.

No és una cosa que jo no faig res i la meua parella ho fa tot, o viceversa, sempre has d'intentar que sigui tot equivalent, i que tant l'un com l'altre pugui disfrutar dels seus moments, tot i tenir la responsabilitat de tindre un fill, en aquest cas. Vull dir, hauria de ser una cosa que tothom feia una cosa.

(Entrevistadora) I en el cas que algun dels dos hagués de deixar la feina, tu creus que estaries igual de feliç si haguessis de deixar la teua vida laboral per dedicar-te al 100% a la vida del xiquet?

<Home benestar econòmic> Jo crec que un xiquet t'emplena moltíssim, i jo crec que, si no et veus en aquesta situació, no pots dir sí o no.

Però jo considero que la vida laboral, per mi, actualment, és una cosa molt important, per mi no és una feina, és un hobby, i estic molt agraït de poder-me dedicar a una cosa que per mi és un hobby, no és pesat. Llavors desfer-me de la vida laboral m'hi costaria, però si per cas hipotètic de la vida m'haguessis de deixar-ho perquè el minut ho necessita, no hi hauria cap problema.

(Entrevistadora) I tu estaries igual de feliç si fos al revés, o sigui, si la teua parella digués que no té cap problema deixar la vida laboral i estàs 100% a la vida del xiquet i tu poguessis tenir la teua vida laboral però també formar part de la vida del teu fill?

<Home benestar econòmic> **<Dona responsable llar>** Mentre la meua parella en aquell moment estigui contenta i feliç i sigui decisió seua, i a ella és el que li agradi, jo no tinc res a dir en aquest aspecte.

Vull dir, és la meua parella qui té la decisió, i si vol dedicar al xiquet mentre jo treballo, doncs bueno, no hi ha cap problema. Ara, sempre i quan econòmicament a casa se pugui o no es pugui, perquè actualment la cosa no està com per a mi, és un treball d'entrenador. És una cosa que és bastant complicada.

(Entrevistadora) Molt bé. Després també, per a la criança d'un fill, quins creus que són els valors o el que necessita que hi hagi a dins de casa, dins la llar, perquè la persona que estigues creixent sigui feliç filla, estigui bé i estigui en benestar?

Jo considero que ha de ser una cosa normal, vull dir, no més enllà de l'ètic, que sàpiga de col·laborar a casa, que tingui uns valors, que estudiï, que sàpiga que en un futur no tot és molt fàcil i que la vida la pinta moltes vegades com un cuento i no és així, no és tan bonica, la vida està en dos cops i crec que un fill el que li has d'ensenyar sempre és a enfrontar els cops tant sigui autònomament que ell pugui veure-ho com tu ajudar-lo, vull dir, però sempre intentant que el xiquet des de minut sàpiga que s'ha de col·laborar en tots els aspectes tant a casa com en altres àmbits.

(Entrevistadora) Molt bé. Ara tornant una mica al teu passat, creus que, per part dels teus pares, n'hi havia algunes, no tan feines com parlàvem abans pot ser, però sí lliçons de vida que vas aprendre més de ton pare que de ta mare o a l'inversa?

Sí, òbviament, com uns pares, tenen uns pares també molt diferents, cada un, i que cada un els han col·locat una cosa diferent o, en certa part, a vegades igual, llavors sempre intentes aprendre el millor de cada un. Per exemple, <Importància familiar> <Instint cuidador femení> la mare m'ha pogut inculcar moltes vegades el que és la família, la unió en família, i <Home benestar econòmic> mon pare sempre també s'ha enfocat més en el que és la vida laboral, el que és saber-te i preparar-te al que et pugui vindre en un futur. Llavors agafes sempre una miqueta del que et convé de cadascú.

(Entrevistadora) Molt bé. I en quant a coses més pràctiques, trobes que hi ha hagut alguna diferència? En el sentit pràctic, però vols dir a casa? Sí, bueno, no, en el sentit pràctic, de coses aprendre a fer alguna cosa en concret. Creus que hi ha hagut una diferència molt gran?

No, per part dels dos ha sigut sempre igual i els ha agradat que feia coses molt diferents, vull dir, no...

(Entrevistadora) Molt bé. Creus que en el moment en què tingues un xiquet, també, el que dèiem abans, hi haurà com una divisió de tasques a l'hora de criar-lo entre la teua parella i tu?

A veure, divisió de tasques com a tal, jo crec que és una cosa més quotidiana, és una cosa més el dia a dia, que tu vas agafant uns costums que t'adaptes, és a dir, no és que de dilluns a divendres tu faràs tal i tal cosa, sinó que és una cosa més quotidiana, que tu vas agafant costums que sempre has d'estar d'acord, òbviament, amb la teua parella, i que la teua parella i tu estiguésseu bé. Però sí, vull dir, com t'he dit abans, serà una cosa més equitativa, vull dir, no serà... Perfecte.

(Entrevistadora) Molt bé. No sé si, suposo saps que existeixen parelles homosexuals que tenen els seus fills, també. Quines creus, segons la teua opinió, no necessito que sàpigues res exacte, quines creus que són les diferències que hi ha en una criança de les parelles homosexuals a les d'una parella heterosexual?

Doncs, sincerament, desconeeix una miqueta el tema, però jo crec que no sé què, no hi haurà cap diferència en criar a un xiquet sent una parella homosexual com sent una parella heterosexual. Vull dir, si una persona... Jo considero que una persona és una cosa que ha de tenir uns valors, i que si aquests valors són bons, diferent del sexe... o sigui, de l'orientació sexual que tu tinguis, és el que té el xiquet.

Vull dir, si tu tens uns valors, i ets una persona, és igual. Jo crec que és això. Molt bé.

(Entrevistadora) No sé si coneixes com està feta ara la llei per la baixa per maternitat. Si no, te l'explico.

Més o menys coneix alguna cosa, però no exacte.

(Entrevistadora) Després del naixement del nadó, els progenitors tenen dret a un període de descans de 16 setmanes. Les 6 primeres són d'obligat compliment per a tots dos, i en tots dos casos, el període de descans es podrà realitzar en règim de jornada completa o temps parcial. Consideres que aquesta llei, ara mateix, beneficia els fills?

A veure... Com a experiència pròpia no puc dir-te res, però sí que he tingut companys que han estat de baixa per paternitat i de maternitat no coneixen ningú, però per paternitat sí. I sí que, bueno, <Home benestar econòmic> <Instint cuidador femení> <Dona responsable llar> els han decidit per part que la parella tingui més dies d'agafar més baixa de maternitat i ells treballar, perquè ells han considerat que passar temps amb la mare també ha sigut més important que passar temps amb ells. O, perquè econòmicament depèn quins, no han pogut. I ho veig bé.

Però no és que... Jo crec que beneficiar sí que beneficia. Òbviament, tu quan... El temps és més important i crec que a un xiquet el que més se li recalca al llarg del temps és quan ets molt minut. S'ha de passar temps amb el crio quan és minut i jo considero que és bastant bo.

(Entrevistadora) Canviaries alguna cosa de la llei?

Jo diria que sigui igualitària tant per uns com per uns altres. Que si una noia té sis mesos de maternitat un pare també es pugui tindre, perquè crec que té el mateix dret per un com l'altre de disfrutar del crió.

(Entrevistadora) Molt bé. Seguiu en casos de situacions hipotètiques. Tornem a la situació on tu tens un fill, fem que este fill ha crescut i ara té 12 anys i t'ha explicat que ara vol començar a anar al col·le amb les ungles pintades i vestint faldes i vestits. Tu ho hauries correct? Ho hauries bé?

Sincerament, si al meu xiquet és el que li agrada jo no he de prohibir-li res.

Sempre i quan sàpiga que la prohibició que estic fent és per alguna cosa no per l'orientació sexual que tingui el xiquet, sinó perquè sàpiga que és una cosa que li pot fer mal a nivell escolar. M'he vingut a referir... M'he dit que el xiquet no vol estudiar? Això sí, però perquè la vestimenta que tingui el xiquet per si es vulgui pintar les ungles jo no tinc cap problema, ell és lliure i considero que s'han de tindre uns valors que si des de minuts els ensenyes a tindre una miqueta més de llibertat, crec que de més grans tenen bastant més caps que alguns que de minuts han cohibit bastant en moltes coses.

(Entrevistadora) Perquè tu ho veus correcte que homes vesteixen amb faldes, vestits o que es maquillen...?

Cadascú pot fer el que vulgui amb el seu cos i no ha d'haver-hi ningú que et digui si no et fiquis o si no et deixes de ficar.

Si a tu t'agrada t'ho pots ficar i si a tu no t'agrada no t'ho pots ficar. És a dir, jo no és una cosa que sí que ho faig, però que m'és molt igual que una persona, un home es pugui ficar una falda. Si a aquest home li agrada la falda, per què no se la pot ficar? Sí,

(Entrevistadora) Ara a nivell de tu com a persona individual, consideres que la frase de "soc una persona masculina", soc un home masculí te representa?

Podríem fer la mateixa pregunta que és per tu ser un home.

(Entrevistadora) Exacte.

I ser un home és un abanec molt gran i ser un home no és per l'aparell reproductor, parlant clar. Ser un home és moltes coses i abans que ser un home era ser persona.

Llavors, la frase ser un home és molt gran i ja... Com dir-te-ho? És una frase que es diu molt i «**Genere inherent al sexe**» jo considero que home ho soc, però no per res, perquè tinc l'aparell reproductor masculí, però soc persona, igual que qualsevol altra persona, no li veig la sentit en aquesta frase.

(Entrevistadora) I el que dèiem, la frase ser un home, tu alguna situació a la teva vida on haguessis dit aquí, ostres, això sí que m'agrada o al revés, no a la teva vida, sinó que haguessis dit a una altra persona, això sí que és un home.

No.

És que et diria que sí, però és que t'enganyaria. A veure, no em sembla bona la situació, perquè possiblement hagués vingut una altra persona i també ho hagués fet, indiferentment sigui home o sigui dona. Vull dir, no és... Jo, per mi, aquesta frase no l'he dit mai, això de ser un home.

No ho sé.

(Entrevistadora) D'acord. Seguiu en situacions hipotètiques. En el que dèiem abans del teu fill, ara en lloc de pintar-se els ungles diguem que és homosexual. Quina seria la teva opinió, reacció?

Normal i corrent, vull dir, com t'he comentat abans, el xiquet és lliure de la seva orientació sexual.

Vull dir, «**Societat no discriminatòria**» jo trobo que ens hem modernitzat tothom, vull dir, som tothom molt lliures i jo, com a pare, no soc ningú per cohibir un crió o un xiquet en la seva orientació sexual. Al revés, ell és qui ha de... Igual que a mi m'han donat llibertat en la meua orientació sexual, que jo, a mi ningú m'ha dit tu no has de ser tal cosa, simplement és una cosa que tu sents, com una persona, mira, m'agraden els homes o m'agraden les dones, ho sents tu, vull dir, no ho sent ningú més. I com a mi, els meus pares m'han ensenyat això, jo considero que amb uns fills serà el mateix que t'ho ensenjaré.

Vull dir, no, no me'n molestaria en cap sentit.

(Entrevistadora) Molt bé. I si en lloc de ser homosexual fos... digués que sent que és una nena? En lloc de...

El mateix, continuo dient el mateix i si és el que s'identifica el xiquet i és el que ell vol, oi?

«Societat no discriminatòria» Però bueno, avui en dia, ja t'hi dic, som molt lliures, tothom, de fer el que volem.

(Entrevistadora) Molt bé. Bueno, no sé si saps que en 13 anys ja, amb el consentiment dels pares, ja es pot fer legal aquest canvi de sexe i de gènere.

Ho desconexia. Tu ho hauries de dir, no sé si la veus correcta i no sé si t'aplicaries en el cas que fos així la teva situació. És... És molt complex, aquest tema, «Transfobias» perquè considero que també en 13 anys al cap ets un crió i sí que pots sentir moltes coses, però tu has de deixar de créixer el crió i que contra més grans te fas i que els s'adonin del que realment li agrada.

Considero que en 12 anys, 13 anys, jo tinc uns germans més o menys d'aquesta edat i pel que jo veig a casa, doncs, no ets una persona madura. Tu veus coses, relaciones coses, saps coses, el col·legi també t'ensenya moltes coses, vull dir, coneixes molta gent amb moltes opinions diferents, però que realment quan tu et fas gran és quan realment saps el que vols. Continuo dient-te que si m'hi diguessis el que m'has comentat tu abans, cap problema.

(Entrevistadora) Molt bé. I després, en el sentit, ja no tant de ser noi, ser noia, sinó, no sé si coneixes el terme aquest de ser persona no binària.

Que ni un ni l'altre diguéssim.

(Entrevistadora) Sí. Com ho veus?

A veure, el mateix que abans, vull dir, sí, si ets una persona de gènere no binari, va, ell és lliure, ell és qui es farà gran i ell es considerarà en compte del que realment vol. Jo, com a pare, crec que la meua obligació ja és una obligació, jo no crec que sigui una cosa normal, sinó obligació, és ajudar en el que realment ell vol.

(Entrevistadora) Molt bé. Vale, doncs, ara ja passem a l'últim bloc, que ja parlem de feminisme, diguem-ho, als panormes polític, i institucional. Primer, unes preguntes de context, jo ara et dono un context i tu, doncs, em dius la teua opinió o el perquè tu creus que és així. Llavors, segons l'Idescat, que és com la font de que resumeix totes les dades de Catalunya. Actualment l'any 2024, les dones treballant a Catalunya, al sector de la construcció, eren 19.000, aproximadament, i els homes 217.000. Segons la teua opinió, per què creus que passa això?

A veure, jo crec que, com antigament sempre s'ha dit que jo, que em dedico en el tema de la indústria, sempre s'ha dit que és feina, com has comentat abans, feina d'homes, jo avui en dia, que tinc 20 anys i, amb això, que soc una persona jove, estic començant a veure ara a les fàbriques, a noies de la meua edat, que estan fent feines que, clar, que això abans no es veia com una cosa normal i que jo m'he cridat pensant i sabent que és una cosa normal, vull dir, ningú m'ha dit, a mi, des de casa, les dones no és una feina que es vegi bé.

L'obra no esta feta per les dones, o al revés, i jo cada vegada que veig una noia que s'hi dedica al meu ofici, hòstia, m'agrada, perquè dius, hi ha d'haver que les noies, en aquest cas, prenguessin la decisió, perquè ja no és decisió meua, sinó de la noia, en aquest cas, de tirar cap endavant i... i que pugui fer el pas, treballar del que realment li agrada. Almenys és la meua opinió.

(Entrevistadora) Molt bé, parlant d'això, imagina't que a la teua empresa, de sobte, s'obri una plaça que és superior, que es pot ascendir ja siguin en millores econòmiques o condicions laborals. Creus que una dona tindria la mateixa oportunitat de aconseguir-la que un home?

«Societat no masculina» Sí. Jo crec que sí. Almenys en el meu àmbit laboral, sí. Jo desconexo altres àmbits, però el meu, jo considero que una plaça d'ascens laboral és una cosa personal, és una cosa que has de currar tu, i en la meua feina una noia està igual de capacitada o més que jo en fer la mateixa feina.

(Entrevistadora) Molt bé. Creus que la situació... O sigui, que tindria les mateixes oportunitats en un lloc on parlem de potser gerències o oficines que no requereixin tanta força manual? A què et refereixes? O sigui, «Societat no masculina» per exemple sigui una empresa o un banc, per exemple que es vulgue ascendir a una gerència o posicions de poder.

Òbviament.

Vull dir, també tindrà les mateixes... les mateixes coses en un lloc que en un altre. Una feina pot requerir més o menys esforç físic, però tindrà les mateixes condicions en un lloc que en un altre.

(Entrevistadora) Molt bé. No sé si saps que existeixen aquestes... al sector públic les "lleis de paritat".

que és això

(Entrevistadora) que es reserven certes places de feina públiques per assegurar que hi hagi dones treballant en aquell sector. Això són lleis de paritat. Igual que a l'àmbit polític hi ha les lleis de cremallera, que és perquè un partit es pugui presentar en unes eleccions, ha d'haver un mínim de dones dins la llista d'eleccions. No sé si... Quina és la teva opinió sobre aquestes lleis?

Ho desconeixia completament, però jo crec que, com he dit abans, **<Societat no mascl.><Cn. pol. identitaries>** en aquest cas parlant d'una dona, realment, si li agrada una cosa, lluitar per ella i dedicar-s'hi. I si algú, en aquest cas, gènere masculí o femení, ho prohibís, que ho digui i que ho faci públic realment... Hòstia, si tu t'agrada... Si tu vols dedicar-te al tema de la política o, en el meu cas, al tema de la indústria, dedica-t'hi, és igual el gènere que sigui. Però almenys a l'empresa on treballes desconeixes altres empreses.

A l'empresa on treballo no tindries cap tipus de problema. Al revés, una més. No, no.

(Entrevistadora) Llavors, trobes que aquestes lleis que et deia ara del sector públic que es reserven places per a dones podrien perjudicar a un home que potser volgués accedir a aquestes feines?

<Desavantatge masculin><Cn. pol. identitaries> En aquest cas, sí. Però, perquè t'he dit el mateix que abans, si la dona realment s'hi vol dedicar, sí que s'hi dedica. No tens per què guardar una plaça.

<Cn. pol. identitaries> Tu li vols dedicar ara. Me dius, hòstia, és que m'hi vull dedicar però no m'hi deixen. Però si tu t'hi deixen i t'hi vols dedicar abans, la plaça, com t'he dit abans, hauria de ser per a tots.

<Cn. pol. identitaries> T'és igual el gènere. És el mateix, imagina't que en una feina que jo vinc amb la soldadura, busquen dos soldadors segurs, les busquen, i la plaça és només per a un soldador i dos soldadores. Jo considero que hauria de ser per a tothom.

Si t'hi vols dedicar i t'agrada, abans.

(Entrevistadora) Vale, parlant d'això, respecte a temes de desigualtat de gènere, què creus? Què dries que és el que més ha canviat des de la generació d'abans, de la generació dels nostres pares? On dries que estan els canvis més importants?

A nivell de feina o a quin nivell?

(Entrevistadora) A tots els nivells, el que tu consideris més important, el que tu diguis més clar.

Important ho considero tot, però jo crec que hi ha hagut molts canvis bastant grans.

Vull dir, a nivell institucional, **<Car. inherents al sexe><Diferències genètiques>** en el tema d'oposicions tan a mossos d'esquadra, bombers i policia local, crec que hi ha hagut uns canvis bastant bons. Abans sí que possiblement s'hi ha pogut donar sempre una miqueta més d'avantatge a la noia i s'ha vist que hi ha moltes noies que han donat bastant més i s'ha baixat també el pla físic, que això ho trobo correcte. Per què també crec que hi ha esta diferència física i s'ha tingut en compte i ho trobo bé. I a nivell casa, a nivell... Sí, hi ha hagut molta diferència.

Abans sempre s'ha dit, la dona a casa, limpiar i l'home treballar. I avui en dia està més que demostrat que una dona pot fer totes les mateixes coses que pot fer un home, treballa, pot criar un crió... Jo considero que hi ha hagut avanços molt bons. Però actualment encara en queden molts més i espero que evolucionem de manera positiva.

(Entrevistadora) Quan la gent t'ho nombra. Més o menys, sí. Què dries? Jo t'ho explicaré com la versió que n'hi ha més formal, però tu què dries que és?

No sé com explicar-t'ho, més o menys. Si m'ho expliques, més o menys el que és i...

(Entrevistadora) Val, no, si no t'ho explico ja, cap problema. Lo patriarcat en si és per... S'utilitza la paraula patriarcat per parlar d'una societat on els homes tenen avantatge. Parlen de grans drets, no? On l'home sempre tindrà més poder que la dona, perquè és el que està establert. Consideres que avui en dia vivim en una societat patriarcal? A l'any que estem ara.

Jo considero que a moltes famílies sí. Vull dir, jo no m'hi relaciono en cap, però estic segur que a moltes famílies sí. I que a molts llocs també. I és el que t'estava dient abans, que espero que a partir de... que les coses vagin evolucionant i que arribi un moment que tothom pugui pensar que podem fer tothom el mateix. Vull dir, és una cosa que és complicada, perquè fer canviar la idea a tants i milions de persones és molt complicat i també requereix molts anys que la gent ho sàpiga. També com vivim en gent que ha estat a la guerra i que va estar molt més gran que nosaltres i ho veuen d'una manera molt diferent. Puc parlar dels meus iaïos, puc parlar dels iaïos de... És molt complicat, però conforme anem evolucionant i tot això, crec que sí.

(Entrevistadora) Tu creus que políticament s'està gestionant bé tots els problemes de desigualtat de gènere?

<No rep. política> No. I considero que la política avui en dia es mira tot més a nivell econòmic que a nivell social. I jo soc una persona que no hi voto, perquè no considero que hi hagi cap dret que em representi, perquè tothom mira més tot per nivell econòmic que per nivell d'evolució tant a nivell laboral com a nivell social, i no m'identifico amb el tema de la política. Per això qualsevol pregunta d'aquestes sí que et podria contestar més o menys que opino, però ja t'ho dic, no és una cosa que a mi m'identifiqui.

(Entrevistadora) Ara faré una mica de salt, perquè m'interessa això que has dit ara sobre el fet que no ets un representat. Què dries que són les problemàtiques que tu, si les veiessis en un partit representat, dries, ostres, aquí sí, en això sí que estic d'acord.

<Falta rep. interessos> Mira, el dia que hi hagi algun partit que realment apoiï els treballadors, aquell dia podré dir, però no que els apoiï, perquè està molt bé vendre la moto, explicar les teves idees, jo faré això, però no ho demostres. El dia que hi hagi un partit que realment demostrarà que sí, que ajuda els treballadors, que ajuda a evolucionar les coses, aquell dia possiblement m'he de cantar per un partit. Però avui en dia considero que se fa la campanya, se ven la moto, moltes pancartes i molts de jo faré, jo faré, al cap no ho veig jo, i jo personalment no veig cap avanç.

(Entrevistadora) I en quant a les mesures que es prenen, creus que potser s'ha d'actuar políticament en uns objectius que no toquen?

<Falta rep interessos> Bé, cada partit té els seus objectius i no sé què pretenen, pretenen dir-te tu que faran moltes coses, és a dir, t'ho pintaran molt bé, és el que s'hi dediquen, vull dir, és una cosa que és així, és la feina, no? Però no s'estan enfocant en el que realment s'han d'enfocar, que és en evolucionar en altres coses que tenen molta més importància avui en dia que no en, et poso l'exemple, quanta gent se'n recorda avui en dia de l'Adana? I és molt recent, eh? Doncs l'Ajuntament de, en aquest cas que jo coneixco, eh? De Països Catalans està més pendent que s'evolucioni en altres coses que no siguin res en l'àmbit civil d'arreglar cases, gent que encara no té com viure, segurs que encara no s'han pagat coses, vull dir, considero que s'enfoquen en altres coses que no tenen per què enfocar-se i no li donen importància a les que realment haurien de tindre.

(Entrevistadora) Molt bé, doncs seguint aquest tema, però ja portant-ho al que parlàvem abans de la desigualtat de gènere, creus que s'ha fet alguna, que s'ha tirat políticament en certs temes avançats de desigualtat de gènere que no tocaven?

A veure. Sí i no. Hi ha hagut temes que sí que han millorat, però considero que hi ha que no, que continuen estant igual. Llavors, doncs, el què et dic.

(Entrevistadora) S'han fet, en aquests últims anys s'han fet diverses lleis específiques per millorar aquesta situació, no? No sé si coneixes el que és la llei del no més sí és sí.

Sí.

(Entrevistadora) Quina és la teva opinió sobre aquesta llei?

<Feminisme focalitzat> Hòstia, considero que és una llei que ja fa temps que l'haguéssim hagut d'adjudicar, o no sé de ficar, perquè en el cas de la violència de gènere, tant sigui masculina com femenina, és una cosa que estem molt avui en dia fets i considero que encara hi ha molta gent que cometeix, com dius, aquest delictes i no se la jutja com realment se l'ha de jutjar.

Vull dir, ho veiem com una cosa... Hòstia, sí, he cometetut una violació, i és molt greu, eh? I realment estem ficant penes de presó o inclús gent que no hauria d'entendre la presó i ho considero molt fort, però bueno, com que parlem que avui en dia no hi ha cap partit que realment vulgui fer, sí, òbviament hi haurà algun partit que dirà, hòstia, jo sí, jo aniré, però no...

(Entrevistadora) Saps el que és el concepte de presumpció d'innocència?

No.

(Entrevistadora) És el de, jo soc innocent fins que se m'acusa de ser culpable. De moment soc innocent i si no hi ha una sentència que em dic que soc culpable, jo soc innocent.

<Feminisme culpabilitador> Creus que és possible que en els casos de quan s'acusa de violacions se falla en este... És com el dret de presumpció d'innocència?

Jo crec que sí i té justificació del perquè. **<Feminisme culpabilitador>** **<Denuncies falses>** Jo considero que tant un home com una dona i en este cas puc considerar que una dona fiquem el cas hipotètic que va a una comissaria i diu, mira, és que el meu home... Però qualsevol cosa, eh? Encara que no hagi passat el que el meu home m'ha pegat. I esta noia igual s'ha pegat un cop ella i ha anat a la comissaria és que aquest home aquesta nit l'ha passat al calabós. 100%. Ho tinc claríssim. I a l'inrevés.

Llavors considero que fins que no es demostrï realment tu no ets... tu no ets culpable de res. **<Feminisme amb homes>** Però tant a nivell de... de violacions com violència domèstica, com qualsevol cosa que tingui a veure amb el que estem parlant ara, eh? Hi ha casos que les noies han pegat els nois i casos que els nois han pegat a les noies. Llavors és el mateix. Tu si realment ho has fet ho has fet, però si no ho has fet hasta que no t'ho demostrï ningú tu no ets... no sé, no ets culpable. Crec jo, en la meua opinió.

(Entrevistadora) Creus que això podria... o aquestes avanços que t'he dit que s'han fet en relació de polítiques de gènere com el que ve parlant abans de la paritat o el només sí és sí o el que m'estàs explicant tu ara mateix podria arribar a tu o a algun dels teus companys, o a algun dels teus amics en els que o compartiu gremi o els teus amics del dia a dia?

<Desavantatge masculí> **<Denuncies falses>** **<Feminisme culpabilitador>** Tipus ficar-te el cas d'un company meu que ho va deixar en la seva parella i bueno no van acabar bé perquè tenien una casa en comú i la noia volia quedar-se en la casa i ell també i bueno van acabar una miqueta en tema d'avocats i esta noia a casa tota sola va pegar-se una bufetada ella tota sola va anar a la comissaria va denunciar i com estem parlant abans el meu company em va vindre a buscar al mig de la fàbrica que considero que és bastant imagina que tu estàs treballant amb tu amic laboral i que davant de tots els companys de feina a empreses diferents hauria d'entrar a una patrulla de Mossos i dir que acompanya'm a comissaria no és una cosa que sigui bonica este noi es va demostrar que estava a feina mentre esta noia deia que li estava pegant vull dir se va fer un jut i es va demostrar que era innocent i jo mentre esta noia va anar a denunciar que li havia pegat este noi estava treballant amb mi vull dir i esta noia va dir no és una pegada a tal hora i a tal hora estava treballant vull dir sí ho he viscut de prop i considero que no és una cosa que sigui agradable per a ningú

(Entrevistadora) Això és el que parlàvem abans bueno abans això no t'ho he preguntat potser tu hauria d'haver preguntat abans actualment algun has sentit algun discurs polític que t'ho hagués dit que sí que encara que no l'hagués votat després no cal que em diguis tampoc el partit que diguis mira este sí que parla d'alguna cosa que m'interessa o que m'apela a mi i que em pot beneficiar a mi el discurs

No, no n'he sentit cap per ser sincer no m'he molestat en sentir-ne cap

(Entrevistadora) Està bé. Vale el terme de correcció política saps que és?

No.

(Entrevistadora) S'utilitza sobretot per a parlar de quan hi ha certs temes que són així potser més delicats que afecten a minories eh quan es fan bromes per exemple sobre aquestes minories la correcció política el que diu és que no s'haurien de fer que són temes que són importants i amb els quals no es pot fer broma per exemple hi ha hagut molt de debat amb l'insult de Mariquita o en temes de racisme pot ser el terme de Panchito que abans sí que se n'havien utilitzat però que amb la la correcció política diu que no que no toca no tu creus que estàs en certs àmbits coaccionat per esta per esta correcció política

<Societat no discriminatòria> No no estic coaccionat perquè cadascú pot dir el que vulgui tu saps perfectament lo que està bé lo que està malament vull dir qualsevol persona ho sap depenent de la manera que et pugués dir una paraula pots sentir més bé o més malament vull dir també va molt bé depenent de la confiança que tingues en aquella persona que està dient la paraula però no jo soc lliure igual que jo com qualsevol persona de dir el que pensa i de dir qualsevol paraula vull dir a mi no m'he coaccionat en certa part ningú però tu saps perfectament que depenent de el sentit que ho estiguis dient o la persona que ho estiguis dient saps lo mal o com has de dir-ho creus que en el pas del temps has deixat de fer alguna broma que diguis ostres això potser no toca o no recordaria cap però segur segur que hi ha hagut alguna cosa que abans des de més minuts sempre en els amics has sigut i no sé què tal cosa i ara que et fas més gran dius hòstia tio que potser no tocava però sí segur

(Entrevistadora) Vale i ara ja últim apartat tu com explicaries el que és el feminisme actualment a dia d'avui

<Lluita misandrica> **<Feminisme amb homes>** Hòstia aquesta pregunta és gran sí és molt complexa a veure què és el feminisme per a cada persona el feminisme li pot semblar una cosa per a mi el feminisme podria dir-te una paraula que és igualtat llavors jo eliminaria la part del feminisme i li diria igualtat vull dir feminisme t'estàs centrant en la part femenina i el que a tothom

ens interessa o per almenys a mi personalment és la igualtat entre tots llavors és la meua opinió sobre el feminisme que hauria d'hi haure igualtat hauria d'hi haure una equiparació entre tots i que tothom és capaç de fer qualsevol cosa sempre i quan un s'ho proposa ni més ni menys

(Entrevistadora) «Feminisme amb homes» Tu diries que ets dries a tu mateix que ets una persona feminista?

No no perquè t'he de dir el mateix jo soc una persona que pensa que tothom pot fer el que un cregui que pot arribar i ara si parlem del tema com estàvem parlant abans de violències de gènere i això m'hi fico bastant per davant això sí això sí que realment no és una cosa que he de fer no

(Entrevistadora) Tu, el que dèiem abans no, continues pensant que el feminisme avui en dia és necessari el moviment feminista o potser...

«Feminisme amb homes» «Lluita misandrica» Sí se li hauria de donar veu a moltes coses però canviant el nom

(Entrevistadora) molt bé

sí sí sí no no òbviament clar que s'hauria d'haver clar que hauria d'haver feminisme clar que hauria d'haver per dir que les noies diguen nosaltres podem fer tal i tal cosa i que es demostrí i que la gent vegi que que no és com se pensa que a veure que hi ha gent que potser té la ment més tancada i tampoc se l'ha de jutjar perquè sigui més tancada però se li ha de donar vore i si no ho dones a vore si tu no dones publicitat a el que realment vols oferir o saps que pots oferir doncs la gent no ho sap i sí esteu bé ho trobo bé

(Entrevistadora) en què creus que s'hauria de centrar quins haurien de ser els objectius d'un feminisme d'avui avui en dia

«Feminisme focalitzat» dos parts fonamentals per a mi són temes de violència de gènere i a nivell empresarial o si no, perdona a nivell laboral són dos temes que per a mi considero que hauria de veure de tota la llibertat possible aquestes temes

(Entrevistadora) i creus que per al contrari potser s'han fet no avanços però s'han fet o s'ha tirat per una banda que no era necessària

és possible però tampoc si t'han ficat dins del tema doncs ho desconec però segur que alguna cosa han volgut tirar endavant però realment no era el que més importava estic segur que sí

que sí

(Entrevistadora) o sigui tu no coneixes cap no cas però si no de coses que s'haguen sentit que tu dius ostres això no això no em sembla bé que es faci

ho desconexo ho desconexo segur

(Entrevistadora) va bé això bueno això ho hem parlat una mica abans però igualment m'agradaria fins i tot hi ha en certs sectors del moviment feïnista que s'ha sentit molt la frase de tots els homes som violadors amb potència o si l'entens o si

és molt dura esta frase

(Entrevistadora) t'explico una mica però no vol dir que tots els homes violen sinó que tots ho podrien arribar a fer i per això s'ha de construir totes les lleis que tipus el CDC o tota la defensa del creure abans en la víctima s'està fent en l'ombrat este i que tots ho poden arribar a ser

«Feminisme culpabilitzador» això això ficar una persona dins el mateix sac significa és com pagar justes per pecadors jo no ho trobo bé esta frase és molt forta jo considero que tothom indiferentment del gènere pot violar una persona vull dir perquè sigui gènere masculí i perquè sigui gènere femení però no pots violar una persona òbviament ho pots fer vull dir no té res que està mal està igual de malament vull dir però esta frase és bastant forta per a mi i el que jo considero no la compartixo

(Entrevistadora) molt bé doncs això m'has contestat abans per tant ja està hasta aquí moltes gràcies

De res

ENTREVISTA CLASSE TREBALLADORA AMB PARELLA

(Entrevistadora) D'acord, a veure què t'explicava. El primer bloc és una mica de presentació, per tant, si pots explicar-me una mica Tres aspectes generals. La teva feina, els teus estudis i com és la teva vida a casa, en qui vius...

D'acord, soc nutricionista, dietista, tinc estudis també de soldadura, bé, de mecànica, de soldadura mecànica, també tinc batxillerat i l'ESO i a casa som jo, la dona i mon fill.

(Entrevistadora) Molt bé. Doncs ara ja parlem de la teva infància i de la teva vida familiar.
No sé si em podries explicar una mica el teu dia a dia, de quan tenies potser vuit anys?

D'acord, la meua infància, d'acord. La meua infància va ser una mica complicada. Mare i pare pol tòxicomans. Una germana gran de cinc anys, que és la que s'encarregava de tot i un germà petit, que quan jo tenia vuit anys en tenia quatre i bàsicament ens encarregàvem de tot.

(Entrevistadora) Doncs això, aquelles preguntes són una mica sobre com s'organitzava la teua família per cuidar-te, o sigui, qui et portava a l'escola, per exemple, si fes d'escolars, com s'organitzaven per portar-te a l'escola?

D'acord, extraescolars no en feia i ens organitzàvem, mon pare treballava tot el dia, ma mare... no en tenim ni idea de què feia durant el dia i bàsicament ho feia tot mon iaio i ma iaia, encara que normalment ens organitzàvem jo i ma germana per anar cap als llocs.

(Entrevistadora) Molt bé. També a dins de casa, a l'hora de... Parlem de fer el menjar, potser, de rentar la casa...

Jo i ma germana, ens n'anàvem tornant, normalment ho fèiem a la vegada.

(Entrevistadora) Quan vas anar creixent, quan, diguem, eres adolescent, va canviar la situació?

Bé, sí, se van separar i bàsicament los germans estàvem fent vida. No hi ha més.

(Entrevistadora) D'acord. Doncs passem directament al procés d'independització. Com va ser? O sigui, vas passar a viure sol completament, vas anar directament amb la parella...

Vaig estar un any a Barcelona, bé, un any i mig, vaig estar fent els estudis de soldadura, i després ja vaig tornar aquí. Vaig tornar a Tortosa per acabar de cuidar de mon germà que era menor i estar al càrrec de lo que seria la custòdia de ma mare, perquè al final, x coses de la vida, uns quants intents de suïcidi després, em va tocar fer-me càrrec a mi, i després d'això ja me'n vaig anar amb la meua dona i lo xiquet cap a un altre pis. I ja està.

(Entrevistadora) Molt bé. I el primer any de vida en solitari vivies tu exclusivament en aquell pis, a Barcelona?

No, tenia dos companys més, però era un desastre, no hi podia anar mai.

(Entrevistadora) I ja vas tornar a viure tu sol?

Sí, jo tot sol, sí.

(Entrevistadora) Molt bé. Quins van ser els reptes més importants que consideres primer quan vas anar a viure tu tot solet a Barcelona?

Els coneixements bàsics d'economia, gestió i els coneixements sobre el seguretat del pis, el seguretat del continent, com funcionen els gestors, com funciona l'habitatge, com funciona treballar en contracte i no en negre, perquè fins llavors només havia treballat en negre, i bàsicament tot el que és finances i segures.

(Entrevistadora) Molt bé.

Perquè ordre i impecabilitat ja ho tenia bastant assolit.

(Entrevistadora) Molt bé. I quan vas anar a viure la teua parella, els reptes que és el que potser et va costar més adaptar-te?

Els reptes... Jo diria que pocs reptes, perquè la nostra comunicació trobo que és el que més destaca de la nostra relació, però el que sí que diria jo, per exemple, són hàbits que tenim molt marcats. Això deu de passar a tothom, però bé. Jo tinc uns hàbits molt marcats i tu tens uns hàbits molt marcats.

Si hoquen, per exemple, vaig a ficar-te un exemple pràctic per quan tinguis. El drap de la cuina. Per mi el drap de la cuina és un drap, que és polivalent.

Si cau alguna cosa, et toques el drap. Tens que llimpar les mans, llimpis les mans al drap. I ella no.

Ella té drap, bayeta, mocador, i dos tipus de draps diferents. I jo això no ho entenia. I al revés igual.

Jo, quan les coses estan a estantes o armaris, necessito ordenar-ho. Depèn de com m'ho pegui. Potser ordenar-ho per ordre alfabètic, potser ordenar-ho per colors, o potser ordenar-ho per urgència.

Perquè com que normalment cuino jo, per exemple, les espècies que utilitzo més són les que van primer. I ella això no. Llavors, coses té per ella.

Però fora d'això, tot bé.

(Entrevistadora) Vale, tornant al dia a dia. Com és avui en dia, un dia normal per a tu, des que et despertes fins que vas a dormir?

Me desperto, normalment en ella i en lo xiquet, perquè mos desperta el xiquet.

És el nostre rellotge biològic. Preparem el xiquet, el xiquet se'n va cap a la guarderia.

(Parella del entrevistat) Tots solets, eh?

(Riure)

Sí, tots solets.

Anem cap allà, o va ella o vaig jo. L'altre se queda preparant-i l'esmorzar a l'altre. Després ella se'n va a treballar, jo me quedo estudiant i llimpant la casa perquè per la tarda entro.

I ja està, després. Tornem, bueno, vaig a buscar el xiquet després de sortir, ella surt a treballar, bueno, anem cap a casa, i fem lo sopar, i aguantem com podem la nit.

(Entrevistadora) Vale. Una vegada arribes a casa, què dries que és el que dediques el teu temps principalment?

A jugar al xiquet. Normalment és el que hem fet més.

(Entrevistadora) Vale, doncs una mica el que m'explicaves ara, però més a detall. Respecte a les feines de casa, com vos organitzeu? En base a què?

En base a lo que podem. Normalment mos encarreguem qui pugui, perquè normalment sóc jo, perquè ella també **l'Organització tasques** no és a disponibilitat. Però normalment els fins de setmana tenim un dia per fer tota la feina, i durant els dies anem fent una miqueta lo que veiem cadascú.

Potser per la nit hi anirem un estona, doncs mira, jo vaig a posar-me a la cuina, jo vaig al lavabo, no, doncs jo ara vaig a trobar la pols, anem fent. No tenim, els dilluns fas tu el lavabo, els dimarts fas tu la cuina, no, és conforme se pot i el xiquet mos deixa.

(Entrevistadora) I, de cara... el que diem ara, no?, del xiquet, teniu alguna cosa més establerta, o també és com...

l'Organització tasques No, normal, no mos agrada tindre rols, en plan, lo papa fa això, la mama fa lo altre, no? No som un exemple, clar, en plan, lo papa t'ensenyarà això i la mama t'ensenyarà lo altre, o això és cosa de la mare o això és cosa del pare, no.

Normalment tenim unes pautes segons la nostra comoditat, és a dir, a mi m'és més còmode vestir-lo, doncs lo vestixo jo. Normalment, per la nit, per exemple, el pijama l'hi fica ella. Perquè les manetes tan xocotetes a mi no m'hi cap i és més fàcil, per exemple, o lo que és dutxar-lo, si me toca, per exemple, un dia sí, un dia no, avui em toca a mi dutxar-me avui, lo xiquet s'hi dutxa tots els dies, doncs lo dutxo jo avui, demà lo dutxaria ella.

No tenim un rol estable. Normalment, per les nits sí que és el que deia perquè el xiquet demana a la mama, però ja està. De moment, durant el dia... Molt bé.

(Entrevistadora) Aquí, bueno, tenia preguntes però me les has anat contestant una mica de feines de casa o també de cura del xiquet, ja en aprofitem, si hi ha alguna que tu diguis que t'agrada més fer o que tinguis especial facilitat, per exemple, en general, de feines de casa.

Controlar els berrinxes.

Tot lo que són situacions d'estrès les porto bastant millor.

(Entrevistadora) I al contrari? Alguna que diguis que no...

Al contrari. Situacions socials.

Per exemple, quan són grups o reunions, No, tinc paciència. De moment, això ho controla ella.

(Entrevistadora) Molt bé. Passem una mica a una pregunta una mica més extensa. Aquí, clar, a les persones que he entrevistat que no tenien fills els preguntava per què voldrien tindre una família o per què no la voldrien tindre, però tu sents que ja l'has format, què dries que és per a tu la família? Quin valor li dones?

<Importància familiar> Valor? A veure, un valor és inestimable perquè al final és portar una vida i a partir d'aquí ja podríem entrar en termes filosòfics teològics o no teològics en el nostre cas no té un valor teològic portar una vida però sí que té una raó de ser.

És a dir, quan tu decideixes portar una vida aquí normalment és un pas que fas en la teva parella significa que tot el que tu has après i tot el que tu vols ensenyar ho passaràs a la següent generació. És a dir, vols aportar alguna cosa al món i això ho fas a partir de la teva següent generació. És a dir, tot el que tu has fet tot el teu camí ho traspassaràs als teus coneixements a la següent generació i damunt és la teua.

Per tant, no crec que sigui important crear una família o tindre una família però sí que és important trobar el moment i saber quan és el moment adequat. Jo trobo que sigui això. No sé si és bo o dolent crear una família això és molt unipersonal i molt individual.

És a dir, per a mi és bo crear una família sempre i quan hi hagi unes bases i estigui tot ben establert per poder fer-ho. Per exemple, una mesura que t'he dit molt que alguns pares jo trobo que haurien de passar un examen o unes proves psicològiques. Per exemple.

(Entrevistadora) Perfecte. Vale, doncs passem al segon bloc que dic dia. Aquí hi ha molta part de l'entrevista que són situacions hipotètiques on jo et plantejo una situació hipotètica i tu

em dius o com actaries o què opinaries. Aquí parlem del que et dic ara de tema família i ara centrem-nos en el que és tenir un fill.

No sé si us ha passat o què passaria si us hagués de passar en el cas d'algú que digui que algun dels dos hagués de deixar la feina laboral. Qui creus que seria més probable que la deixés?

A veure, es depèn. Depèn dels motius.

<Dona abandona laboral> Si és per motius econòmics segurament jo. Si és per motius socials o emocionals ella. En general jo diria que és més fàcil que la deixi que jo pel meu caràcter perquè si jo no veig alguna cosa que em quadri o no estigui dintre dels meus valors normalment deixo la feina.

(Entrevistadora) Creus que estaries igual de feliç si fossis tu el que se queda a casa i ella és la que va treballar que l'inversa? Vull dir afectaria alguna cosa?

Sí, és més el primer any jo vaig deixar d'opositar i anar a Barcelona a l'acadèmia perquè així jo podia aprofitar el primer any del xiquet que per a mi era molt important que un dels dos si jo sí pogués dedicar-li el temps. No com ara que ara estem més dispersos i té el xiquet més la sogra que naltros pràcticament. El primer any sí que vollem que un dels dos sigui o sigui ella, jo tenia l'oportunitat de tindre-ho llavors sí.

Un dels dos mínim té que estar si o sí i més igual si soc jo o és ella.

(Entrevistadora) No sé si... suposo que sí estas familiaritzats nosaltres de com està feta la baixa per maternitat. Consideres que és correcte?

No.

(Entrevistadora) Què canviaries?

Jo la distribuïria de manera diferent, més temps. Més temps.

És a dir ella per exemple va començar a... a veure la baixa normalment dura x temps però està x temps després t'arriben un permís per a lactància i és totalment insuficient perquè la

dona no està recuperada "ni del fly". Sobretot la baixa no distingeix entre un embaràs de risc o un embaràs no de risc o no distingeix entre un part de risc o un part en cessaria o un part natural o un part en complicacions etc. És a dir ella va tornar en 3 o 4 mesos que és normal i va tornar feta un quadre i va ser un estrès físic psicològic conseqüències tan psíquiques com físiques i per a mi és un desastre jo crec que s'hauria d'allargar mínim 3 mesos més però això ja seria més complicat per als empresaris acceptar-ho perquè perden la mà d'obra blablabla temes més economia i és una merda.

Lo bonic seria que si que s'allargues mínim 3 mesos o allargar-se fins que jo li diria permís de lactància més de permís d'embaràs li diria permís de lactància hasta que la mare no estigués recuperada o el xiquet deixés de lactar realment jo crec que la mare hauria d'estar... la mare perquè o perquè és la que hauria d'estar donant-li la lactància materna no perquè sigui la mare en el cas de que sigui per exemple un pare solter també faria la mateixa baixa, ara està establerta que tant pare com mare tinguin els mateixos mesos tampoc ho veig tampoc ho veig això per què? la dona necessita més temps per recuperar-se que l'home la teoria que l'home també és pare també ha de viure els primers mesos del xiquet és també ha d'estar a casa cuidant-lo està molt bé també allargaria la del pare per la mare però la mare necessita més temps físic per recuperar-se. La baixa de la mare no és perquè ha de cuidar el xiquet és que jo trobo que és una base que està errònia la mare necessita quedar a casa cuidar el xiquet és algú ha de cuidar la mare i algú ha de cuidar el xiquet és però el xiquet depèn de la mare perquè bàsicament s'alimenta de la mare en la majoria dels casos, que ara les fórmules estan tan avançades que normalment s'alimenten a base de fórmula però realment els dos necessiten cuidado. No és que la baixa de maternitat sigui per cuidar el crió jo trobo que això és un dels principals errors que hi ha a l'hora de tindre un xiquet o a l'hora de patentar les baixes la mare necessita uns cuidados i el xiquet uns cuidados i el pare necessita estar baix o que sigui tan llarga perquè el pare... collona ja que no ha parit ja que no ha fet res dels 9 mesos que és el que s'encarrega de cuidar la casa per exemple jo m'encarregava de limpar la casa m'encarregava de cuidar-la m'encarregava de vigilar les cures i m'encarregava del xiquet no és que això sigui especial és que és el que hem de fer tots cosa que jo a l'hospital vaig veure pares desamanyant-se al mig d'un part i...

(Entrevistadora) Molt bé. No sé si coneixes casos de parelles homosexuals que hagin decidit ser pares, si no en coneixes no passa res, basant-te en la teva opinió, quines dries que són les diferències principals en el moment de criar un fill en una parella homo sexual i una parella homosexual?

Diferències en un principi no hi hauria d'haver cap. Crien persones, no crien gèneres. Si dos persones que estan en los seus cabals crien a un xiquet o xiqueta sortirà bé, si un home i una dona no estan bé serà una loteria. Si dos persones sense importar lo gènere ni si són homosexual ni heterossexuals... dos persones sanes mentalment poden criar un xiquet. A partir d'aquí ja podríem entrar en que si els rols, els models... però això ja són mètodes de criança e cadascú. **<Car. inherents al sexe>** Un home pot fer el rol d'una dona o... bueno, que normalment se li associa a la dona i a la inversa. Jo no tinc per què ser el "poli malo" que és el que esta establert per norma. Jo no tinc que ser el que arriba de treballar i la dona me prepare el sopar... que li pregunte "has fet los deures? La resta del dia em "suda la polla" perdó... no. No tinc perquè ser jo el "daddy boss" i ella la mami. No tinc per què força un rol perquè al final és forçar una manera d'actuar... te pots comportar d'una manera independentment de si ets home dona, no binari... L'important és tenir la idea clara de com vols criar. Perfecte. |

(Entrevistadora) Molt bé. Seguint en situacions hipotètiques, com creus que seria la teva reacció si, quan el teu fill comença a créixer, comença a adonar-se que és ell homosexual?

Indiferent. Si m'ho comunica i tot bé, perfecte. Si ja m'ha d'anar d'amagades és que jo he fet alguna cosa malament o ell ho identifica com a que no ho està fent bé. A partir d'aquí ja podríem entrar en si és disfòria, o si realment és homosexual, o si realment té temor per culpa de l'entorn, o perquè hi ha hagut un problema de comunicació entre ell i jo. A mi m'interessa més saber l'origen de per què m'ho ha ocultat o per què m'ho ha contat que no realment per què ho és.

Si ho és, m'és igual. És que és igual. És mon fill, l'estimo i punt.

(Entrevistadora) I si t'expliqués que ja no tant que és homosexual, sinó que vol començar a vestir en roba, en faldes, en vestits, a pintar-se les ungles i vol anar al col·legi així. Tu veuries bé que ho fes? Que vulgui anar al col·legi així?

A veure, als col·legis normalment hi ha unes normes de vestimenta. **<Crit. masc. dissidents>** Li ensenyaria que ho pot fer al temps lliure, que ho pot fer quan el vulgui, però quan ha d'anar a llocs que tinguin un codi de vestiment o unes normes, les ha d'acatar.

<Crit. masc. dissidents> Això és que si el volgués anar a treballar, imagina't, volgués anar a treballar, ell treballa a una oficina, i vulgues anar a treballar en una falda o en un vestit, òbviament no, l'empresa té unes normatives. Hi ha unes diligències. Si tu vols anar en un short i en un top, en escote, pots fer-ho perfectament, però quan vas a treballar, vas a treballar.

Al igual que al revés, si a la dona li imposen anar així, que s'ho faci a l'empresa.

(Entrevistadora) De manera més general, veus adient que els homes portin aquest tipus de vestiment?

Sí, clar. Cadascú és lliure i porta el que vulgui.

(Entrevistadora) En el teu cas personal, tu com a individual, creus que hi hauria alguna ocasió en què t'ho fessis?

Si em dona per allí, clar que sí.

(La parella de l'entrevistatriu)

És veritat. Una vegada miro el vestit i dic, quin cul que em faria el vestit.

(Riure)

(Entrevistadora) Pot ser una mica el mateix tema, no? Creus que la frase de soc un home masculí, això que es diu un macho, te representa?

No.

Soc una persona. A partir d'aquí, ja està. Això per a mi són... No vull dir sectes, perquè és una paraula molt forta, però quan necessites posar-te una etiqueta per definir-te és que tens un problema a la teua personalitat.

És el que penso. No necessites etiquetes per a definir-te. Sí que les etiquetes són conseqüència de la que tu fas.

Per exemple, si jo trio jugar al LoL, ja tinc l'etiqueta de jugador del LoL, però això és perquè és el que jo he triat i no he de fardar. Si tu veus de fardar d'una etiqueta, tens un problema a la personalitat. Pots estar orgullós, però no tens per què portar-ho per bandera.

(Entrevistadora) Vale. Tornem al cas d'una altra situació hipotètica. Amb el teu fill, ara fem que ha crescut una mica més, que ja té 12 o 13 anys, i sent que és una persona trans, que deixa de ser fill per ser filla. Quina creus que seria la teua reacció?

Transfobia De prudència, perquè 12 o 13 és una època de molts canvis, és una època molt difícil. Comences en l'adolescència, ja estàs en una total pre adolescència, i comences a fer un pas molt important damunt del pas a l'ESO. Són molts de canvis, són moltes interaccions metabòliques juntes, és un desastre.

Li demanaria prudència, li demanaria temps, paciència i que s'ordenés els pensaments. No li dic que li trec la idea del cap. És a dir, paciència, espera, tens 12 o 13 anys, no estàs a una edat per saber què és el que realment vols i què és el que realment ets.

És una època en què t'estàs coneixent. Si tu t'estàs coneixent i t'estàs donant compte que ets així, d'aquí tres o quatre anys segur que ho seguiràs pensant i d'aquí tres o quatre anys ja en parlarem. Quan tingués una edat que sí que pogués fer uns canvis que no poguessin afectar tant el teu cos.

Perquè realment m'és igual. A més de dir-li allò que sé, Eren que es diu, me diu Alejandra, però a partir d'aquí, per exemple tractaments hormonals, esperaria per 16. Si ell vol que el tracte, ell, ella, m'és igual, si ell vol que el canvi, que el s'ha canviat de persona, perfecte.

Transfobia Perquè d'aquí quatre anys, si s'adona que aquests quatre anys últims s'ha equivocat, ho tornarà rectificat, no passa res. Però el que són tractaments hormonals i el que seria entrar en tots estos rotllons i carregar-se hormones i etcètera, això sí que no. Li demanaria prudència, que només té 12 o 13 anys, que paciència, que m'apareix molt bé, que li diré com vulgui, que canviï, que es vesteixi com vulgui, que fa el que vulgui, però res de tractaments químics.

(Entrevistadora) I en quant a legalitat, perquè a partir dels 12, en consentiment dels pares, ja es pot canviar legalment el sexe en general, els documents, el DNI, per exemple, creus que seria idea de fer-ho?

Transfobia Parlant en plata és una gilipollada. No li canviarà la vida perquè el seu DNI hi queda una dona o un home. Si ell realment és una és una persona conscient i amb valors, sabrà que això dona igual.

És com canviar-te el nom, per exemple. Jo ho he fet. Jo abans era Francesc Eduard i ara soc Francisco.

M'ha canviat la vida? No. Això és el mateix. Realment prudència.

Transfobia Té 12 anys només. Jo li demanaria prudència. En 12 anys no saps res de la vida.

I tampoc en 24 que en tinc. Això bàsicament és un procés. Jo li diria paciència.

La vida és un procés i prenen moltes voltes. Més quan tens 12 anys estàs tot hormonat. I si de moment vols hormones extra és un nou home allà.

(Entrevistadora) Vale. Passem al tercer bloc. Este fa referència al feminisme institucional, és a dir, a nivell de polítiques, de lleis que s'han anat fent. I aquí també t'explicaré una mica de context, no legal, però context social pot ser. I tu m'expliques també les teves opinions.

(Entrevistadora) Segons les dades d'Idescat, és la pàgina de la Generalitat que recull totes les dades de Catalunya. L'any 2024 les dones treballant a Catalunya al sector de la construcció eren 19.000, mentre que els homes eren 217.000. Què creus que pot provocar aquesta diferència? Podem entrar?

Això és una pregunta de moltes hores de debat. Un petit resum. Què ho provoca? Són molts de factors, moltes generacions. No és que les dones no tinguin interès en aquest sector, sinó que potser no creuen que ho veuen adient per a elles. La majoria de homes que treballen en aquest sector tampoc és per afició.

Normalment, quan tu busques un treball d'estos és un treball de rebot. Això que em diuen a mi de la passió per treballar, no. La vida real no és passió per treballar.

Molt poques persones treballen del que realment els agrada. I la construcció, normalment, no és un motiu de passió treballar la construcció. Per tant, ningú busca treballar la construcció.

Ningú ho entenem per l'estadística general. Realment, quins són els factors? Primer, no és una feina còmoda. <Diferències genètiques> Per a algú, per a un home normal, físicament estàndard, calculem metro 75, pes 70 quilos, és una feina molt més senzilla que per a la dona promig, de metro 62, 55 quilos.

<Diferències genètiques> És una feina més cansada, més sacrificada, i que realment ella sortiria molt més perjudicada tant a nivell físic com a nivell mental. Primer, perquè ella pensaria que és un sector completament d'homes, on estaria més exposada a diferents tipus de problemàtiques, és a dir, necessitaria uns EPIs adaptats, necessitaria tindre al departament que l'assegurin una seguretat. Per què? Perquè els lavabos mixtos, etc., podria derivar a una inseguretat perquè seria una o dues dones al rodatge de 100 o 200 homes, això provocaria una inestabilitat i pot provocar burnouts, pot provocar bullying, etc. Però no és que sigui un problema de rols, simplement crec que és una feina que no és còmoda i que tira més pels estàndards masculins perquè són feines que al llarg del temps han estat més atribuïdes a homes. Per tant, el nostre subconscient... Estic intentant parlar de tot... El nostre subconscient ja està en estabertes unes pautes.

I les persones que volen treballar normalment ja tenen uns sectors. Per exemple, quan tens 18 anys, quan acabes la batxillerat, et posen una llista d'opcions a les universitats. Ningú diu... Ningú ho diu.

Diuen que a la UAB vull fer enginyeria social. Normalment són feines que no són de vocació, són familiars o són de rebot perquè has tingut una vida complicada i al final és un ofici.

Perquè estem parlant d'ofici. No estem parlant d'estudiar. <Car. inherents al sexe> Una xiqueta no decideix anar a estudiar a la batxilleria normalment.

No acabaria com a peón. Igual que un noi, normalment. Llavors, igual que a la mineria, per exemple, que si vas a l'estadi on tens les dones mineres representa menys un 0,7%.

És el mateix. Igual que en moda és al revés. Per què? Perquè els homes normalment diuen... O peluquers, per exemple.

La meua dona és pelquera i a la graduació només hi havia un noi i era homosexual. I el primer any d'aquell cicle sí que hi havia noms machos heterossexuals i s'ho van deixar. Per què? Prejuïcis.

És pelquera o homosexual. <Diferències genètiques> Hi ha moltes coses que estan malament però realment crec que quan és un treball físic sí que s'hauria de tenir més en compte perquè hi ha prou irregularitats i prou accidents de treball. Més del 88% d'accidents de treball on moren persones són homes i és d'aquest sector de la construcció.

<Cri. pol. identitaris> Per tant, si comencessin a obrir unes places mínimes de dones o que siguin requerides o que es promogui que les dones estiguin en aquest sector l'únic que faria això és augmentar la perillositat i que sigui més perillós.

(Entrevistadora) Perfecte. No sé si ara tu treballes en una empresa privada o ets autònom però imagina't en el cas que sí que fos una empresa privada dins del teu sector i s'obris una plaça per a poder ascendir laboralment en millors condicions millor sou al final creus que haurien les mateixes oportunitats d'aconseguir-la un home o una dona?

En el meu sector crec realment que tindria més oportunitats una dona perquè està més exposada al públic i normalment les empreses busquen una carta bonica.

Jo ho sé perquè m'ha passat. I no només perquè m'ha passat a mi i em fiqui d'exemple. Per bandera, normalment dietistes o nutricionistes cara bonica i tira pavant.

O si no, típic gimbro de batido de proteïna, arroz con pollo i pega crits. Quan un sector està tan familiaritzat en un tipus d'imatges en concret és molt difícil sortir-te de la norma. La majoria són còpies de còpies per exemple en un cas al contrari si passéssim per un treball d'oficina normalment diria que no, no tindria més oportunitats.

(Entrevistadora) Per què?

Perquè volen alguna cosa en seriò volen que no s'agafin tants dies de festa, de vacances perquè per exemple les dones de regla tenen uns permisos igual que els nous necessiten uns permisos, retribucions la dona es pot embarassar de l'home no blablabla... polèmics una altra vegada realment crec que els sectors estan estandaritzats en unes imatges i tot el que surt d'aquestes imatges està perjudicat, ja sigui tant per home com per dona així que crec que sí que hi ha una desbalança favorable cap a les dones al meu sector, igual que hi ha al revés als altres sectors, no és que sigui un tema fàcil o un tema més complicat tot s'hauria d'analitzar, depèn del sector depèn de la influència, quin tipus d'empresa no és el mateix treballar per un gimnàs que treballar per una farmacèutica per exemple, un gimnàs normalment ho tindria molt més fàcil un home i una farmacèutica ho tindria molt més fàcil una dona en quant a nutrició això ho parlem una vegada abans

(Entrevistadora) en el cas del sector de la construcció que diem abans creus que potser seria al revés? que tindria més facilitat un home que una dona accedir a una plaça amb millors condicions laborals?

<Car. inherents al sexe> De peó cap a capataç ho tindria més fàcil la dona perquè normalment això es fa per coneixements teòrics i en coneixements teòrics normalment destaca la dona. en el que és la construcció normalment no s'hi fixen tant en els protocols és a dir, dona igual si és home o dona al final quan és el que mana perquè al final el que mana l'únic que fa és tu aquí, tu allà, tu allà aquests pedidos van aquí, aquests pedidos van allà això jo crec que donaria igual. Sí que és veritat que podria estar bastant influenciat si no coneixen la dona i no coneixen l'home, llavors tirarien sempre l'home abans és el que penso jo trobo que tirarien abans l'home, perquè segurament el coneixerien perquè segurament era un peó que ja coneixíem molts col·legues 'tonteries de cunyao' i ha ascendit però realment crec que aquí donaria igual al final.

(Entrevistadora) Potser m'ho has comentat abans. No sé si coneixes les lleis de paritat. Consisteixen en que per part de les institucions públiques certes feines que donen les institucions públiques es reserven unes places per assegurar que hi hagi dones en aquells sectors. Passa el mateix en el tema de la política, un partit polític no es pot presentar si no hi ha un mínim un tant per cent mínim de dones dins les llistes. Què n'opines tu d'estes lleis de paritat?

<Cri. pol. identitaries> Que s'hauria de fer al revés també. No crec que hi hagi una igualtat en aquest tema. Igualtat no és igualtat aquí si el que vulguem és que tots som iguals tots no som iguals no perquè un sigui millor o sigui pitjor és que entre els homes mateixos no som iguals si fem en casos més concrets.

<Cri. pol. identitaries> En la política i no tampoc en casos concrets en tots, crec que dona igual no hauria d'haver-hi una quota mínima crec que el més capaç és el que s'hauria de demanar és el que s'hauria de presentar si 20 noies són les millors jo vull estes 20 noies no vull 10 homes i 10 dones o 16 i 4 perquè fiquen un barèmol mínim però és un barèmol mínim 20-30% tampoc és un 50-50 a tots els llocs que s'hi fixen 50-50 al final s'acaben desmantelant o acaben tenint problemes a l'hora de funcionalitat perquè això s'hi crea moltes crispacions.

<Cri. pol. identitaries> Aquí el que estem fent és barallar-nos. És el que penso jo, inclús a nivell polític el que estem fent és dividir la població 50-50 perquè al final és 52-48 tu que som 52% homes, 48% dones 54-46 però l'únic que estem fent és dividir la població.

<Cri. pol. identitaries> Jo això ho noto molt perquè estic oposant, vaig a ficar-te un cas real no anem a parlar de suposicions ni d'estadístiques. Hi ha una crispació brutal jo no havia vist mai tanta segregació de sexe fins que vaig ser opositari i em diuen que és una feina pública on t'has de respectar i allà hi havia una segregació que flipes.

Ja només per ser dona entraves gratis perquè tenies plaça reservada i tot el que s'havien esforçat donava igual, perquè entrenen igual que tu. Que si que ho tenen més fàcil que els homes però colons, que també s'han esforçat.

<Cri. pol. identitaries> <Car. inherents al sexe> Una altra cosa és si parlem dels bombers aquí sí que ho veig molt malament, que hi ha una quota de sexe mínim perquè jo crec que és el que més capaç quan som feines tan pel·lagudes m'és igual si els homes de majoria que entrenen bombers són metro 90, 110 quilos de força prefereixo abans això que no una de metro 55 160 quilos que haurà passat les proves però en el moment de la veritat si has d'agafar dues persones ja no te dic grans, te dic com jo, no pots agafar-les. És per pura fisionomia per pura biologia no és diferent realment crec que l'únic que estem fent és segregar-nos i buscar barallar i buscar la polèmica.

<Cri. pol. identitaries> Crec que l'únic que estem fent és barallar-nos que no hauria de hi haure una quota mínima d'homes i mínim de dones jo vull els més capaços en tot, més igual a la política, a aquest partit polític 20 homes, 20 dones no, vull els 40 millors si són 36 dones, 4 homes, m'agrada si són 40 homes, m'agrada si són 40 dones, m'agrada jo vull els millors.

<Car. inherents al sexe> Igual els mestres, també els mestres, no, és que els xiquets tindrem més 3 homes i més 3 dones si lo que passa, que sol passar així és que les mestres dones surten més formades i són millors professores que els homes, doncs jo vull tutores no tutors.

<Cri. pol. identitaries> Al final el que busquem és el millor i si el millor és X el millor és X, si el millor és Y no ho vulgués enforçar però al final el que estem fent a la societat és forçar situacions que no toquen i trobem les segregacions el que menys voldríem no és una batalla de gèneres ni una batalla de res i s'hi confonen molts termes.

(Entrevistadora) Creus que a tu personalment aquest tipus de lleis podria perjudicar-te?

<Cri. pol. identitaries> <Desavantatge masculí> Home, ha perjudicat però tant a mi com a moltes dones perquè se'ls ha vist la seva feina i l'esforç totalment merbat jo tinc companyes que també estan lluitant per entrar i només pel fet de ser dones se'ls estan fotent a la paret i si no estiguessin aquestes lleis no els estarien dient res.

(Entrevistadora) Ara potser un panorama més general, quins dries que han sigut els principals canvis de la nostra societat respecte a la desigualtat de gènere entre canvis i generacions dugem la generació de fa 30 anys 40 en l'actual, quins dries que són els canvis més rellevants? Els que tu personalment creguis els més rellevants.

Gràcies a Déu ja no són els comentaris com dir-ho... «Societat no discriminatòria» Antigament sempre n'hi ha més llibertat a l'hora d'opinar del cos femení per exemple i també del cos masculí també s'ha vist una gran llibertat d'expressió en les persones homosexuals jo, de menut veies dos homosexuals pel carrer i me'n recordo amb els meus pares i mons iaïos senyalant-los i no només els meus pares i mons iaïos senyalant-los sinó tothom. Ara tu vas a Barcelona i és molt variopinta, és molt rica a nivell cultural però si és veritat que Tortosa també està una mica atrasat.

Encara que haguem passat 30 anys canvis com a tal a veure a nivell... vaig a explicar-t'ho per escales.

A petita escala a escala quotidiana «Societat no discriminatòria» n'hi ha molts de canvis trobo que hi ha hagut molta llibertat d'expressió tant en homosexuals com en transsexuals com en la pròpia identitat de gènere i feminisme i igualtat tot el que són aquests temes el liberalisme ha avançat molt, ha avançat moltíssim ja pots expressar-te, ja pots tindre aquest punt de vista bla, bla, bla...

A mitja escala, a lo que seria a escala territorial trobo que no ha canviat molt perquè se segueix radicalitzant los dos bandos. La història se repeteix, diria jo ja estem a prop del 36 lo problema s'està radicalitzant si no és cap a un costat és cap a l'altre... ara, per exemple, l'extrema dreta està en auge quan és en teoria la època de l'auge de l'esquerra, del liberalisme estem dient que estem avançant molt en feminisme que estem avançant molt en valors que estem avançant molt en igualtat i en percepció de gènere però és quan l'extrema dreta està tornant a agafar força.

«Crítica feminisme actual» «Lluita misandrica» El que passa aquí ara dintre de la gran escala que nos hem radicalitzat una altra vegada. Quan fem lleis de segregació com les que hem comentat abans lo que se provoca és bandos perquè les persones, al final, no deixen de ser animals socials i com a animals socials recolleixo el que deiem abans, necessitem etiquetes perquè si en un estil de vida com el que tenim actualment tan distòpic perquè és un estil de vida molt artificial tens una rutina molt marcada que és totalment antinatural estem en llocs antinaturals estem en alimentació natural estem exposats a molts de gasos que nos afecten el nivell metabòlic estem exposats a aliments que nos canvien el nivell metabòlic intern què és el que provoca això si vas a un institut d'estadística espanyol trobes que els nivells d'ansietat, depressions i malalties mentals relacionades amb l'estrès i l'ambient laboral han augmentat més del 200% i això provoca que les persones no estiguin cordes... provoca opinions disperses provoca confrontacions i al final del dia «Lluita misandrica» provoca que les persones arribin a tindre punts de vista extremistes. què significa que les persones estan retrocedint nos estem tornant retrogradats totalment... Lo perill, que ara tenim xarxes socials, ara tenim més tecnologia, ara tenim més armes i ara lo mal pot ser deu vegades més...

«Lluita misandrica» En resum nos estem extremant per culpa de voler tindre unes batalletes que no toquen per no afrontar els problemes com humans però bueno, això ja ho veurem

vaja.

(Entrevistadora) Això entrant una mica ara... creus que hi ha una bona gestió dels temes de desigualtat de gènere dins el panorama polític espanyol?

«Lluita misandrica» No, les pròpies mesures que han intentat aplicar han provocat l'auge de l'extrema dreta.

(Entrevistadora) Molt bé sí.

Perquè en lloc d'estar deixant-te, estàs creient problemes

(Entrevistadora) no sé si coneixes el significat de la paraula "patriarcat" creus que et consideres que continua rellevant a la societat d'avui?

Sempre és rellevant, sempre que hi ha alguna mena de filosofia a la dona, però simplement té que ser rellevant.

(Entrevistadora) vale el que diem, n'hi ha molts avanços institucionals i polítics envers desigualtat de gènere. Fa poc es parlava molt de la llei del només sí és sí no sé, bueno, no sé si la coneixes sí consideres que és adequada?

Crec que ha estat molt formulada.

(Entrevistadora) Per què?

Perquè en teoria és una llei que anava a jurar que anava a assegurar que la dona estigui ben protegida i ben respaldada a nivell fiscal i el que ha fet és tot el contrari, el que ha fet és ajudar a estos criminals a poder dictar-se la sentència en els mateixos al·liberat d'una quantitat de violadors que no és sensata. Sense esta llei estos violadors seguirien a la presó sense anar-me'n a lluny, un cas molt famós la manada han estat absolts si no arribés aquesta llei encara estarien tancats més de 226 violadors sols per esta llei.

(Entrevistadora) molt bé, dins de sectors del feminisme no diem que és a tot el feminisme...

Sí, perquè hi ha moltes ramificacions, extremistes etc.

(Entrevistadora) Sí. Hi ha un lema que es repeteix bastant i que s'ha popularitzat molt que és el de "tots els homes són violadors en potència" o "tots els homes són potencialment violadors" dries que estàs d'acord en aquesta frase?

<Lluita misandrica> És una frase que naix del que porto dient un rato i portem parlant de l'extremisme quan una persona que no té uns coneixements sobre un tema se vol apropiat a este tema i portar l'etiqueta d'este tema provoca opinions absurdes. Entre més absurdes una opinió més resso té, per tant és com aconseguir això tu no pots dir que tots els homes són violadors o potencials no pots, perquè un home és un ser, a partir d'aquí començaríem en definicions, què és un home i aquí entrariem en les mateixes disputes amb les normes del feminisme què és un home? què és una dona? com que tots els homes són violadors o potencials què és un home?

(Entrevistadora) Què diries que és per a tu ser un home?

<Gènere inherent al sexe> **<Diferències genètiques>** És molt fàcil, quins cromosomes tens? a partir d'aquí entrariem en perspectiva, etc. però un home és x i una dona és x i això és fisionomia això és biologia humana a partir d'aquí entrariem que és definició de macho o machito que és el que es deu haver de referir, és que no ho fan bé, si volen tindre un eslògan o un lema super xocant i super revolucionari i al final lo formulen malament no segueixen ni les seves propies normes.

<Feminisme focalitzat> **<Feminisme culpabilitzador>** Aquí diríem "machete al machito" per exemple, que també és un eslògan molt famós però m'apareix molt més adequat per a aquest tipus de campanya. Perquè sí que es refereixen a un estereotip clàssic de home dels anys 80 de jaqueta de cuero tupé, no se ducha és baronil pels... per totes bandes de mica la dona va en moto amb els amics veu molt, aquest tipus d'estereotips m'apareix molt bé que els ataquin, per exemple però el que seria tots els homes són violadors en potència és criminalitzar el 50% de la població i tu no pots criminalitzar el 50% de la població perquè és totalment una idea absurda.

<Feminisme culpabilitzador>

Perquè aquestes dones tenen pares també, per exemple, i tenen germans estarien criticant i estarien anant en contra dels seus propis familiars, és una incongruència total.

(Entrevistadora) No sé si coneixes el concepte de la presumpció d'innocència en termes legals. Consideres que en les denúncies per violació, este dret se vulnera?

Si mos senyím a les últimes lleis aprovades l'home va perdre la seua presumpció d'innocència però no és del tot així. S'ha fet molt d'alarmisme, tothom és innocent si es demostra el contrari però sí és veritat que si entren en certs temes delicats l'home perd la presumpció d'innocència que al final és una nit al calabozo i després te solten.

El tema de les denúncies falses que ve totalment relacionat amb la presumpció d'innocència perquè si jo no tinc presumpció d'innocència a mi me tanquen un dia i per fer-me la gracieta no funciona així, un policia no t'ha de tancar perquè ha arribat a una denúncia anònima.

Primer haurem de confirmar aquesta denúncia anònima aquí hi ha un munt de llos que la gent no coneix els termes legals i al final s'escandalitza tothom però la presumpció d'innocència no s'ha perdut s'hi va perdre a nivell legal durant molt poc temps. Sí que s'hi va perdre perquè s'hi va anunciar que l'home és culpable si demostra el contrari. Perquè quan és una violació o és una cosa tan greu s'han de buscar proves que és innocent no proves que és culpable això dura 3 dies és un procés de 72 hores vas a fer un judici ràpid i vas a fer les proves físiques de la dona el registre del PAH la búsqueda d'imatges o les gravacions. Presumpció d'innocència, tots innocents hasta que demostren el contrari que és a què es refereix però sí que s'hi va vulnerar s'hi va vulnerar però mínimament i després ho van rectificar. troben els dos casos igual, igual que en els pederastes etc, etc

<Denúncies falses> T'has de demostrar la teva innocència sí que la teva reputació queda manxada però si tu quedes absolt sense proves sí que després pots reclamar i jo trobo que aquí si tu denúncies a algú falsament et presenten aquí jo entenc que si algú per exemple, la meua dona em denuncia a mi que sí que és falsament a mi m'he de treure el procés d'estat que demostrí que soc innocent perquè si no seria un perill social però després, si jo soc innocent a la persona que m'ha denunciat falsament s'ha de tractar com a un frau i s'han d'aplicar bé les conseqüències adequades danyes per judicis, pena de presó falsificació de delictes, etc, etc que s'hi vulneri la presumpció d'innocència m'apareix bé en part perquè són certs temes que sí podria ser un perill social s'ha demostrat moltes vegades que tu has deixat solta una persona aquesta persona en dos dies no s'ha pogut controlar les ganes que ha tingut i ha tomat a... si aquesta persona si li haguessin tret aquesta presumpció haguessin estat tancada fins que s'hagués demostrat que sí que era culpable. Excepcions n'hi ha a totes bandes per tant, jo trobo que en aquests casos sí que s'hauria de vulnerar la presumpció d'innocència sempre i quan després puguis tu aplicar les conseqüències a la persona que t'ha acusat falsament

(Entrevistadora) Creus que aquesta eliminació de presumpció d'innocència té conseqüències a nivell social encara que no les tingui a nivell legal?

<Feminisme culpabilitzador> Sí, i tant, a nivell... dic que demanaria una compensació perquè a tu t'acusen de violador però molt que no ho siguis la duda ja està allà però a mi no és el cas de Johnny Depp per exemple, el cas de Johnny Depp fora de Disney, fora de tots els contractes multimilionaris fora de totes les feines tota la... ell no va tindre presumpció d'innocència se va tenir que defensar durant molts d'aquests jugats, molts de proves li va costar una temporada li van fotre fora totes les feines ja no el volen redmetre només seguí el seu conveni en dior, per exemple i és innocent s'ha declarat innocent i que la culpable era ella i ara estan lluitant perquè ella sigui la culpable sí que afecta a nivell social.

<Feminisme culpabilitzador> Moltes persones s'han suïcidat, per exemple, per denúncies falses i bueno... però hi ha casos i casos però sí que afecta a nivell social per això jo demano sí, treu-me-la, treu-me la presumpció d'innocència m'és igual, jo demostraré que soc innocent però després tu, te pot cagar de potes avall perquè m'has acusat falsament. Demano recproc m'és igual si la treuen la presumpció d'innocència perquè si tu pots demostrar que ets innocent, doncs ets innocent no t'hi va d'una nit esta tancat. La presumpció d'innocència són 24, 48, 72 hores no són més i no estàs a Guantánamo.

Estas al quartíllon estàs dos anys judici ràpid són 24, 48, 72 hores que tenen per buscar proves en contra teu o a favor teu i a partir d'allí dicta sentència si la sentència és sobre favor teu la persona que t'ha acusat a tu falsament tindrà que pagar les conseqüències. És això el que falta crec. que si estigués en aquesta part de tu pagar les conseqüències d'alguna cosa falsament trobo que no hi hauria tant de dilema i tant de drama però bé, molta gent tampoc no es digna en informar-se així que...

(Entrevistadora) Perfecte. Fem una mica de salt... no sé si consideres que actualment en el panorama polític espanyol hi ha algun problema que t'afecti a tu personalment però que no s'estigui tractant directament o no s'estigui aplicant les polítiques que s'han d'aplicar però que t'afecti a tu en qualsevol àmbit.

<No rep. política> Bueno, estem vivint el mateix país que fa més de 100 anys, el bipartidisme som víctimes del bipartidisme no hi ha més, ho portem estudiant des de la restauració des de la pròpia restauració estem en un bipartidisme totalment tòxic i les lleis que fica un les segueix l'altre i després l'altre PP-PSOE-PP-PSOE-PP-PSOE fins que arriba una tercera força política, aquesta tercera força política s'ha tingut que aliar amb PP o PSOE i per tant ha acabat PP o PSOE així que no és res.

Espanya és un país que s'arrastra des de fa molts anys perquè no se sap cobrar. Per tant, tu creus que tens representació política? O sigui, et sents representat? **<No rep. política>** Jo crec que ningú no se sent representat, a més que l'afecti directament a la seva butxaca. Des d'empreses aniran a l'OPPP, i l'oproletariat aniran a l'OPS, com sempre, i ja està.

(Entrevistadora) I ja no tant entren en partits polítics, algun discurs que hagi sentit, independentment del partit polític que fos, ni que després l'hagi votat o no l'hagi votat, que hagi dit alguna cosa que tu te sentissis interpel·lat, que diguessis, bueno, en això sí que s'estan, encara que només siguin discurs que després no s'hagin pogut aplicar a polítiques que s'hagin vist representats els teus interessos, diguéssim?

<No rep. política> No. Tots són discurs totalment populistes, per a guanyar vots, que no tenen ni fonament ni res, que no se poden ni portar ni dur a terme durant la seva candidatura, perquè són coses tan ambicioses que en quatre anys de legislatura no se poden aprovar perquè necessiten un mínim de cinc a quinze anys per aprovar-se. Per tant, és una tonteria la màgia de discursos que hi ha.

<No rep. política> Són simplement per a guanyar vots i tirar una patada cap avall i manar el temps que puguin i ja està. El cas més flagrant és el de Podem, que en teoria pot anar bé a manar, a anar a fer un munt de reformes laborals per a millorar les condicions, reduir jornada, etcètera, etcètera, i al final ja no es dediquen ni a política.

(Entrevistadora) També fent un salt, coneixes el terme de correcció política? Correcció política en quin sentit? A nivell social, a nivell de converses quotidianes que tu puguis trobar en certs àmbits on tu t'hagis vist coaccionat pel que diran certes coses.

És a dir, que X o Y tema hagués de ser tractat d'una manera que pugui afectar l'opinió. Això ha existit sempre. La persona que és d'esquerra amagarà que és d'esquerra, la persona que és de dreta amagarà que és de dreta.

Al final tot som de centre fins que hi hagi Podem a les urnes. Sí que últimament en l'extremisme s'ha vist més, per exemple, Vox Jovenes, fot-te-m'ho, si mires la cuenta, fot-te-m'ho, i la CUP, els joves per la CUP, també fot-te-m'ho. T'he dit que són dos extrems? Fot-te-m'ho.

I aquesta gent no ho amaga, i aquesta gent sembla estar en problemes. I les persones que són més de centre no s'hi fiquen mai en problemes. **<No rep. política>** O el que diem el terme woke, que segurament és el que busques, el terme woke i el tèrmino facha, que està molt de moda i s'està usant molt malament últimament, el terme woke també s'ha ficat molt de moda i s'està usant molt malament, són dos casos d'extremisme i la correcció política ha sortit per intentar més de centre, perquè les discrepàncies estan sent tan grans i les baralles tan nombroses que al final necessitem un tipus de correcció.

Però cada vegada estem més a prop del 36.

(Entrevistadora) Ara ja preguntes una mica en bateria sobre què m'has anat dient però tindreu un bloc de tancament. Tu què diries que és el feminisme actualment?

Actualment? Si he de descriure el feminisme és la búsqueda de la igualtat entre home i dona.

És a dir, equitat. No busquem igualtat, busquem equitat. És el que definiria jo com a feminisme.

Això era l'origen del feminisme, equitat. Això de la igualtat és modern. L'origen del feminisme a Espanya era buscar l'equitat entre homes i dones.

<Igualtat jur-legal> Que dones puguin treballar, que dones puguin ser lliures, que dones puguin anar al banc sense roba i que dones no hagin de dependre d'uns sectors en concret per poder treballar. No són dones de ràdio, xiques de ràdio. Això ja s'ha aconseguit però després va entrar un senyor que era amic del Bigot, que va entrar a governar durant molts anys i

van sortir vertients molt eclesiàstiques que mos van fer anuncis tan brutals com el de la Kelvinator dels 74, que és de les lavadores.

No sé si has vist els primers anuncis de lavadores a Espanya. Estes generacions que són dels nostres pares que van néixer a aquesta generació han provocat que la nostra generació sigui un total caos i una necessitat d'un segon feminisme.

<Lluita misandrica> Què és el problema que hi ha en aquest segon feminisme? Que ja no és aquesta búsqueda d'equitat sinó una búsqueda de revolució.

<Lluita misandrica> El feminisme que estem vivint actual no és feminisme com a tal, és una revolució mal liderada. Sí que es podria seguir en les idees i inspiracions inicials però s'ha anat tergiversant molt els últims anys. El feminisme del 2012 al 2013 és el mateix que el feminisme del 2025.

<Lluita misandrica> El feminisme del 2025 ja no és ni feminisme, es diu ideologia woke. Han canviat el nom. Aquí a Espanya estem una miqueta atrasats però d'aquí 5 anys suposo que agafarem el terme americà, com sempre estem uns anys atrás.

<Lluita misandrica> I el feminisme actual és una broma. Dintre dels propis col·lectius s'estan barallant entre ells. Això em recorda a l'esquerra de la Guerra Civil que haguessin pogut guanyar la guerra però es van decidir barallar-se entre ells.

<Lluita misandrica> És el mateix que està passant avui en dia. Si el feminisme com a tal no sap ser heretat en tants de grups i en tantes ideologies perquè no és només feminisme com a ideologia sinó que s'hi va ajuntar el llibertarisme s'hi va al·lberar el marxisme una broma de feminisme i marxisme s'hi va unir partits polítics tu no pots unir el feminisme a partits polítics per exemple, si tu li preguntes a qualsevol noi del carrer, feminisme què és? Feminisme és esquerra. Feminisme també és dreta.

Dreta no, és Franco per ser més dars. I esquerra és la llibertat absoluta i visca el poder. No som bolcheviques.

És el problema del feminisme actual. No està ben portat. És a dir, no té un bon lideratge.

Si ens en recordem en les grans figures de feminisme català per exemple que hem tingut escriptores com per exemple Mercè Rodoreda que era una activista bastant important nosaltres hem tingut figures molt clares de feminisme català per exemple ja no parlen ni d'espanyol inclús dintre el feminisme català dones que lluitaven per la universitat dones que sí que publicaven el seu nom i no el nom del seu home com si allà hi havia la censura o la Marie Curie i els seus guies que no li volen donar el nombre sinó el nom de l'home etc.

<Lluita misandrica> Aquest feminisme que seria l'antic no es pot comparar amb el modern. Primer, perquè l'antic sí que tenia restriccions reals no és com ara ara les dones poden fer qualsevol cosa que poden fer un home el que molts hagen intentat fer que sigui el contrari però s'ha portat molt malament el tema crec que el feminisme l'únic que està sent és utilitzat per embrutar-lo per dir-ho d'una manera està embrutant el feminisme juntant moltes ideologies diferents i buscant molts objectius que no tenen res a veure amb el feminisme. Per exemple un cas molt sonat és que el matxet del matxto que és el que he anomenat que a mi em fa molta gràcia i m'agrada molt l'eslògan però el que tu no pots és sentenciar un tipus de població o la llei del sí és sí. Per a mi la teoria era molt bonica estava molt ben plantejada però ja com la presentes ja era un gros error, no sé si recordes els memes i les històries d'ara que "he de portar un informe a la discoteca"... Primer, això són xavals que són imbècils perquè la llei no t'obligava a tindre un formulari on et digui que sigui la dona però <Denuncies falses> <Cri. pol. identitaries> si hi havia molts debats legals com si tu tenies sexe amb una dona i aquesta dona et denunciava per cataplins t'havies de confirmar que aquesta dona volia tenir relacions amb tu si no te n'anaves, t'has dissenat... això sí que passava, i les dirigents polítiques, el nostre Ministeri d'Igualtat aquell Irene Montero és un punyetero desastre.

<Cri. pol. identitaries> Molts de milions, moltes inversions molta deuda pública invertida en no res. El més guai són els punts Lila perquè a Tortosa això funciona molt bé. Sí és veritat que les normes que hi ha per entrar... <Cri. pol. identitaries> perquè si ets un home heterosexual no pots entrar a treballar cosa que em sembla troglodita perquè és com si jo agafés un punt blau i no deixo entrar persones homosexuals o dones també sonaria raret. Perquè jo sé gent que és heterosexual que té nòvia i es troben en un punt Lila així que clar, estan aquestes bandes de dir no sé què és el que està passant no sé què és el que estan fent però no m'agrada i això està provocant extrema dreta així que ho disfrutarem estem al 24 i el 36.

(Entrevistadora) Quins diries que haurien de ser els objectius? Tu ara m'has explicat que no hi estàs d'acord com orientaries tu per a ser més partidari del moviment

<Cri. pol. identitaries> Per a ser més partidari del moviment agafant com a premissa no pujar la deuda pública del nostre país, pintant bancs dient-ho així de brut hauríem de tocar els ciments la generació dels nostres pares que és la generació que sosté la majoria de persones que manen són d'aquesta generació és un desastre que és l'última generació franquista encara tenim molt de rastre de les generacions antigues totalment corruptes totalment allunyes i alienes dels nostres models europeus i el que tocaria jo són els ciments.

És a dir, les següents generacions el que hauríem de ser nosaltres, el que seríem nosaltres i les futures tot començaria en una bona cimentació a les escoles. <Cri. pol. identitaries> Això és de què comencen les escoles però d'una altra manera ho estem fent subvencionant un munt d'influencers per a fer aquelles xerrades que són totalment distòpiques o podcasts o xerrades a instituts, talers això no funciona per a res. Això l'únic que és, és un crema pressupostos.

El que s'hauria de fer és tornar a tenir assignatures i matèries com Ciutadania, per exemple i canviar totalment el sistema educatiu. Un sistema educatiu més modern com per exemple el que tenim a Finlàndia que és un dels països més avançats d'Europa i començar a cimentar les bases <Cri. pol. identitaries>. No té que hi haver una quota de diversitat no té que hi haver

una quota de gènere tot el que sigui segregació hauria d'estar tret, fora i buscar una bona base totalment multicultural per a cimentar les noves generacions.

Jo a mon fill no li explicaré quin és el color carn per a posar-te un exemple pràctic, "passa'm el color carn", ja l'hem iat company. «Cri. pol. identitaries» O classes de 8-9 anys, explicar-li el que és la disfòria de gènere els xiquets... animalada. No tenen per què explicar el que és la disfòria de gènere. Això són tallers completament absurds que són increïble. El que sí que m'interessa a mi és cimentar que nosaltres som persones que necessitem compartir, necessitem créixer necessitem cultivar-nos i que cada persona és diferent fomentar el que és l'educació, documentar què és educar-nos tindre uns valors que és el que ens està ensenyant tindre uns valors tan teòrics com pràctics més tallers d'emocions més tallers de... que encara ja s'està fent més tallers de diversitat multicultural, més tallers d'idiomes... treure les classes de religió, per favor.

Que les classes d'educació física intenten no ser tan segregades perquè les xiquetes volen ball i els xics futbol això se fa avui en dia i és una puta broma. «Cri. pol. identitaries» Tot el que sigui segregació fora i tot el que serien les classes estàndards també fora a partir d'aquí ja més endavant el que s'encarreguen i els que són encarregats que toquin el que vulguin. Jo no soc ningú per a dir el que s'ha de fer però sí que reformaria el sistema educatiu per intentar fomentar que les altres generacions no se'ls hagin d'explicar la majoria de coses que natros no tenim encara.

«Lluita misandrica» Que és el problema, hi ha un problema de bases, de ciments i per molt que tu ho vagis a dir-hi gent de turno a explicar-li que necessites dones al teu plantejament, t'enviaran a cagar i ho pagaran els treballadors. Els treballadors tindran pitjors condicions, els treballadors no s'entraran de perquè tenen pitjors condicions, atacaran les dones les dones no tenen cap culpa les dones es rebotaran, matxeta el matxeto i ja estan aquí els dos bandos una altra vegada i se mosseguen la cua.

(Entrevistadora) I ara sí, última pregunta ja per a la conclusió de tot, tu diries de tu mateix que et consideres una persona feminista?

Sí

(Entrevistadora) Vols elaborar-ho?

«Feminisme amb homes» Sí, però no ho soc una persona feminista actual, crec que la equitat entre homes i dones no ser feminista, encara que avui dia sigui considerat feminisme com un terme dolent jo trobo que aquestes persones que ho fan no tenen dos dits de front i s'han deixat influenciar per aquestes corrents d'extrema dreta el feminisme no canvia el feminisme és la equitat entre homes i dones la igualtat entre homes i dones és el terme que vulguis mentre no el substituïs que es per a mi substituir el terme d'igualtat no hauria de ser ni legal equitat entre homes i dones creus? Sí, no crec, penso això hauria de ser a tothom si no ho ets, fes-t'ho veure